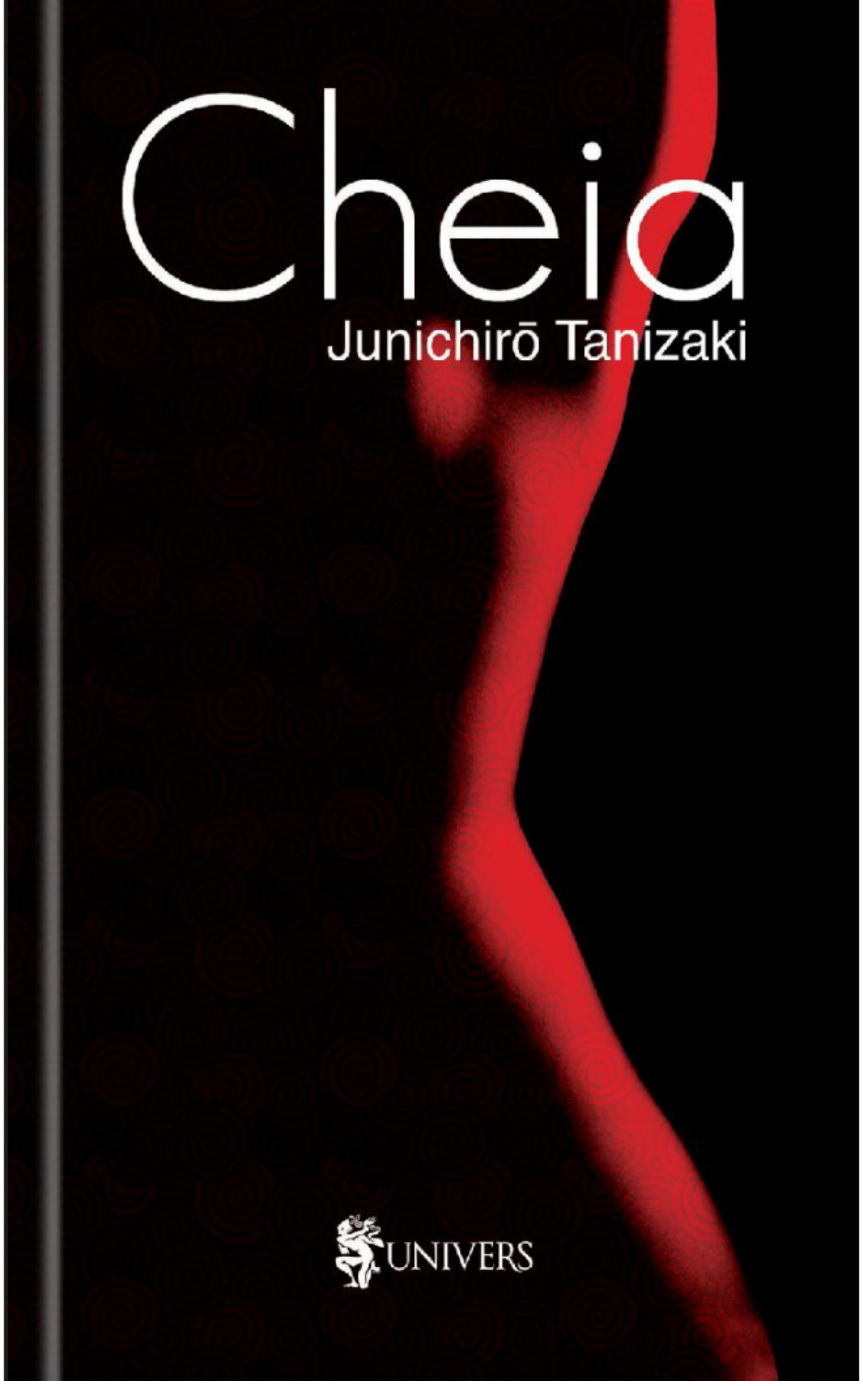
Cheia
Junichirō Tanizaki
UNIVERS

JUNICHIRO TANIZAKI

Cheia

Traducere de
IULIA BODNARI

Editura UNIVERS
Bucureşti 2009

Redactor: Cătălina SEVASTRE
Tehnoredactare: Constantin NIŢĂ

JUN' ICHIRO TANIZAKI
Kagi
© 1956, The Heirs of Jun' ichiro Tanizaki/Chuokoron-Shinsha Inc.

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparţin Editurii

UNIVERS, companie a grupului editorial Univers Publishing House

ISBN 978 – 1 – 60257 – 228 – 7

ziua anului nou

Anul acesta am de gând să scriu nestingherit despre un subiect căruia nu îndrăzneam să-i rostesc nici numele în trecut. Am evitat întotdeauna să comentez relaţiile mele sexuale cu Ikuko, temându-mă că ar putea să-mi citească pe furiş jurnalul şi să se supere. Mă încumet să afirm că ea ştie cu exactitate locul în care acesta poate fi găsit. Dar am hotărât să nu-mi mai bat capul. În mod evident, educaţia ei de modă veche din Kyōto i-a transmis o moralitate destul de desuetă; însă ea pare mai degrabă să se mândrească cu lucrul acesta. Nu cred că o să-şi bage nasul în notiţele personale ale soţului ei. Totuşi, acest lucru nu este total improbabil. Dacă acum, pentru prima dată, jurnalul meu o să trateze pe larg viaţa noastră sexuală, o să poată rezista ispitei? Din fire este ascunsă, secretoasă, reţinută şi neştiutoare, chipurile; mai grav este că ea consideră că astfel dă dovadă de acea sfioşenie feminină. Chiar dacă am câteva ascunzători pentru cheia de la dulapul în care îmi ţin jurnalul, o femeie ca ea probabil că le-a desluşit până acum pe toate. Sau dacă nu, mare lucru să nu-şi fi făcut o copie după cheie.

Tocmai ce am spus că sunt hotărât să nu-mi bat capul, dar îmi dau seama că nu îmi mai fac de mult astfel de griji demult. În taină, poate că am acceptat, sau am sperat chiar că ea îl citeşte. Atunci de ce mai închid dulapul şi pentru ce mai ascund cheia? Ca să-i mulţumesc slăbiciunea pentru spionaj, poate. În plus, dacă o las la vedere, poate să gândească: „Acest jurnal a fost scris ca eu să-l citesc” şi să nu mai aibă încredere în mine. Poate chiar să-şi spună: „Adevăratul lui jurnal trebuie să fie pe aici, pe undeva”.

Ikuko, iubita mea soţie! Nu ştiu dacă vei citi sau nu aceste

cuvinte. Nu are niciun rost să întreb, fiindcă mi-ai spune, cu siguranţă, că tu nu faci aşa ceva. Dar dacă o vei face, te rog să crezi că nu este o născocire, că fiecare cuvânt scris aici este sincer. Nu voi mai insista – o asemenea purtare ţi-ar spori bănuielile. Jurnalul însuşi va depune mărturie în favoarea adevărului său.

Desigur că nu o să mă limitez la a scrie lucruri care ei i-ar plăcea să le citească. Nu voi evita chestiunile care ei i s-ar părea neplăcute sau chiar dureroase. Motivul pentru care m-am simţit obligat să scriu despre aceste lucruri este extrema ei reticenţă – „rafinamentul" ei, „feminitatea" ei, aşa-numita sfioşenie care o face să îi fie ruşine să discute ceva intim cu mine sau să mă asculte în rarele ocazii în care mă încumet să îi împărtăşesc o poveste deocheată. Chiar şi acum, după mai bine de douăzeci de ani de căsnicie, cu o fiică destul de mare ca să se căsătorească la rândul ei, refuză să rostească vreun cuvânt în timpul actului. Nici măcar o vorbă de alint cât timp stăm unul în braţele celuilalt – să fie asta oare o căsnicie adevărată? Scriu mânat de frustrare, fiindcă nu am avut niciodată şansa de a vorbi cu ea despre problemele noastre sexuale. De azi înainte, fie că citeşte sau nu aceste cuvinte, voi presupune că a făcut-o şi că astfel am reuşit să-i vorbesc într-un fel sau altul, fie şi indirect.

Dar, mai presus de orice, vreau să spun că o iubesc. Am mai spus lucrul acesta şi înainte destul de mult, şi este adevărat, după cum sper că îşi dă seama şi ea. Doar că libidoul meu nu este şi nu a fost niciodată pe măsura ei. Anul acesta voi împlini cincizeci şi cinci de ani (ea o să împlinească patruzeci şi patru), o vârstă nu foarte înaintată, dar atunci când facem dragoste, mă simt totuşi uşor obosit. De altfel, o dată pe săptămână – o dată la zece zile chiar – este de ajuns pentru mine. Să vorbeşti făţiş despre un asemenea subiect – iată un lucru care ei îi displace grozav; dar adevărul e că, în ciuda inimii ei slabe şi a sănătăţii ei destul de şubrede, în pat are o energie nebănuită.

Acest lucru mă depăşeşte şi mă pune în încurcătură. Ştiu că nu sunt un soţ bun, şi totuşi – dacă s-a încurcat cu alt bărbat? (O să fie şocată la simpla sugerare a acestui fapt, şi o să mă acuze că o consider imorală. Dar eu am spus numai „dacă".) Acest lucru mi-ar depăşi puterea de îndurare. Devin gelos numai când îmi imaginez aşa ceva. Dar dacă într-adevăr nu s-ar gândi la sănătatea ei, s-ar mai obosi oare să-şi înfrâneze poftele excesive?

Energia mea se topeşte încet, dar sigur, iar asta mă enervează cel mai tare. În ultimul timp, actul sexual mă lasă epuizat. Tot restul zilei, sunt atât de sfârşit, că nu mai pot nici să gândesc... Totuşi, dacă m-ar întreba cineva dacă îmi displace, aş spune că

nu, ba dimpotrivă. Răspunsul meu la avansurile ei nu este în niciun caz lipsit de tragere de inimă; nu am niciodată nevoie să-mi aprind dorinţa cu un sentiment al datoriei. Eu continuu să o iubesc cu pasiune, atât la bine, cât şi la rău. Şi aici trebuie să fac o destăinuire care i se va părea dezgustătoare. Trebuie să spun că are un anumit talent înnăscut, în privinţa căruia este total neştiutoare. Dacă nu aş fi avut atâtea experienţe cu alte femei, nici eu nu aş fi fost în stare să-mi dau seama. Dar am fost obişnuit cu astfel de plăceri încă din tinereţe şi ştiu că foarte puţine femei se pot lăuda cu o asemenea pricepere. Dacă ar fi fost vândută în unul dintre elegantele bordeluri din vechiul cartier Shimabara, ar fi stârnit vâlvă şi ar fi devenit o celebritate; toţi craii din oraş s-ar fi îngrămădit în jurul ei. Poate că nu ar fi trebuit să vorbesc despre acest lucru, dar măcar m-am pus pe mine într-o poziţie proastă. În orice caz, sunt curios cum va primi aceste afirmaţii, dacă îi vor plăcea sau, dimpotrivă, o vor stânjeni şi le va lua ca pe o insultă. (Nu-i stă oare în fire să se prefacă mânioasă, când de fapt se simte mândră?) Simpla menţionare a acestui dar al ei îmi stârneşte gelozia. Ce s-ar întâmpla dacă un alt bărbat ar afla din întâmplare despre el şi ar şti că eu sunt un partener nevrednic?

Gândurile de felul acesta mă tulbură, îmi sporesc sentimentul de vinovăţie faţă de ea, până când reproşurile pe care eu însumi ajung să mi le fac devin aproape insuportabile. Atunci fac tot ce pot ca să fiu mai înflăcărat. O rog să-mi sărute pleoapele, de exemplu, fiindcă sunt foarte sensibil la un asemenea stimul. La rândul meu, fac tot ce pare să-i placă – o sărut la subsuoară sau oriunde altundeva – ca să o stimulez, şi astfel mă excit şi mai mult. Dar ea nu răspunde. Se împotriveşte cu încăpăţânare acestor „jocuri nefireşti”, care nu-şi află locul în actul sexual convenţional. Deşi încerc să-i explic că nu este nimic rău într-un astfel de preludiu, ea se agaţă de „sfioşenia ei feciorelnică” şi refuză să-mi cedeze.

Mai mult, ştie că am un fetiş pentru picioare şi că nu mă pot sătura să le privesc pe ale ei atât de frumos arcuite – nimeni nu s-ar putea gândi că aparţin unei femei trecute de prima tinereţe. Totuşi – sau poate tocmai de aceea – rareori îmi îngăduie să o fac. Nici măcar în verile cele mai fierbinţi nu umblă cu picioarele descoperite. Iar dacă vreau să-i sărut gleznele, spune „ce urât!” sau „nu ar trebui să atingi un asemenea loc!” Uitându-mă în urmă, mi se pare mai greu ca oricând să negociez cu ea.

Într-adevăr, e destul de jalnic din partea mea să-mi încep noul an enumerându-mi necazurile, dar cred că trecerea lor pe hârtie este cea mai bună metodă. Mâine va fi „Prima Noapte Norocoasă”. Fără îndoială că va dori să fim ortodocşi şi să urmăm

obiceiul cinstit de veacuri, insistând să păstrăm cu sfinţenie ritualul anual.

4 Ianuarie

Astăzi s-a întâmplat un lucru ciudat. Am cam neglijat biroul soţului meu în ultima vreme, şi, azi după-amiază, cât timp el era plecat la plimbare, am intrat să fac curăţenie. Şi acolo pe duşumea, chiar în faţa raftului pe care voiam să aşez un vas cu narcise, se afla cheia. Poate că a fost un simplu accident. Totuşi nu pot să cred că a căzut pur şi simplu din buzunar fără să bage de seamă. Nu îi stă în fire. În toţi aceşti ani de când ţine un jurnal, nu a făcut niciodată aşa ceva.

Bineînţeles că ştiam de mult de jurnalul lui. Îl încuie în sertarul de la măsuţa de scris şi ascunde cheia undeva printre cărţi sau sub covor. Dar asta e tot ce ştiu şi nu m-a interesat să aflu mai mult. Nu m-am gândit niciodată să pun mâna pe el. Ceea ce mă răneşte, totuşi, e faptul că el e atât de bănuitor. După toate aparenţele, nu se simte în siguranţă până nu îl ştie încuiat şi nu ascunde cheia.

Dar atunci de ce ar fi lăsat să-i scape cheia într-un asemenea loc? S-a răzgândit şi a hotărât că vrea să-l citesc? Poate că îşi dă seama că l-aş refuza dacă mi-ar cere-o, aşa că ăsta e felul lui de a-mi spune: „Poţi să-l citeşti singură – uite cheia”. Înseamnă că el crede că încă nu am găsit-o? Nu, oare nu cumva îmi spune: „De azi înainte sunt conştient că îl citeşti, dar o să mă prefac în continuare că nu ştiu”?

Ei bine, nu contează. Orice ar crede, nu îl voi citi niciodată. Nu am nici cea mai mică dorinţă de a-i pătrunde în gânduri dincolo de limitele pe care le-am stabilit. Nu îmi place să-i las pe alţii să ştie ce se petrece în mintea mea şi nici să mă strecor eu într-a lor. În afară de asta, dacă într-adevăr vrea să mi-l arate, am deja oarecare dubii în privinţa autenticităţii. În orice caz, nu cred că ar fi o lectură prea plăcută.

Soţul meu poate să scrie şi să gândească ce vrea, şi eu voi face la fel. Anul acesta am început să ţin şi eu un jurnal. Cineva ca mine, cineva care nu-şi deschide inima în faţa altora, trebuie să vorbească cu sine însuşi, măcar. Dar nu voi face greşeala de a-i îngădui să bănuiască ceea ce pun la cale. Am hotărât să aştept să se culce înainte de a începe şi să ascund jurnalul într-un loc la care nu se va gândi niciodată. De fapt, un motiv în plus de a ţine un jurnal este că, deşi eu ştiu exact unde şi-l ţine pe al lui, el nici nu-şi va da seama vreodată că şi eu am unul. Acest lucru îmi dă un minunat sentiment de superioritate.

Alaltăieri noapte am respectat obiceiul de Anul Nou – dar ce

ruşinos e să scrii aşa ceva! „Fii fidelă conştiinţei tale”, obişnuia să-mi spună tatăl meu. Cât de îndurerat ar fi dacă ar vedea cât de uşor m-am lăsat coruptă... dacă ar şti! Ca de fiecare dată, soţul meu pare să fi atins un climax extatic; şi tot ca de fiecare dată, eu am rămas nesatisfăcută. Se scuză întotdeauna pentru neputinţa lui, dar în acelaşi timp mă atacă, spunându-mi că aş fi prea rece. Ceea ce vrea el să spună, dacă ar fi să mă exprim în termenii lui, e că sunt prea „convenţională”, prea „inhibată” – pe scurt, prea plictisitoare. Pe de altă parte, are grijă să-mi spună că „debordez de senzualitate”, într-un mod aproape nemaiîntâlnit; într-adevăr, acesta este singurul capitol al vieţii mele în care îmi permit să nu fiu pasivă şi rezervată. Şi totuşi, se plânge că timp de douăzeci de ani nu am vrut să mă abat niciodată de la aceeaşi metodă şi aceeaşi poziţie. Chiar dacă avansurile mele tăcute nu îi scapă niciodată; este sensibil la cel mai mic indiciu şi ştie imediat ce vreau. Poate din cauză că se teme că nu-mi face faţă.

Crede că sunt prozaică şi lipsită de romantism. „Nu mă iubeşti nici pe jumătate din cât te iubesc eu”, îmi spune el. „Mă consideri o necesitate, un retardat din punct de vedere sexual. Dacă m-ai iubi cu adevărat, ai fi mai pasională. Ar trebui să fii de acord cu tot ce-ţi cer.” După părerea lui, este în parte vina mea că nu reuşeşte să mă satisfacă pe deplin. Dacă aş încerca să-l stârnesc puţin, nu ar mai fi atât de neputincios. Spune că nu fac nici cel mai mic efort ca să cooperez cu el, că, oricât de flămândă aş fi, mă aşez liniştită pe spate şi aştept să fiu servită. Îmi spune că sunt o femeie cu sânge rece, răuvoitoare.

Presupun că, într-o anumită măsură, are dreptate să se gândească la mine în felul ăsta. Dar părinţii mei m-au învăţat că o femeie trebuie să fie liniştită şi sfioasă, niciodată agresivă faţă de un bărbat. Nu înseamnă că sunt lipsită de pasiune; într-o femeie ca mine, ea se ascunde în adâncimile sufletului, uneori prea adânc ca să poată erupe. În momentul în care încerc s-o forţez să iasă afară, începe să se stingă. Soţul meu pare să nu înţeleagă că pasiunea mea este o flacără palidă şi tainică, nu una care străluceşte cu putere.

Am început să cred că mariajul nostru a fost o greşeală îngrozitoare. Trebuie să existe un partener mai bun pentru mine, cât şi pentru el; pur şi simplu nu ne potrivim în privinţa gusturilor sexuale. M-am căsătorit cu el fiindcă aşa au vrut părinţii mei şi în toţi anii aceştia am crezut că aşa trebuie să fie o căsătorie. Dar acum am sentimentul că n-am făcut cea mai bună alegere. Bineînţeles că a trebuit să-l suport, de vreme ce, în faţa legii, el este bărbatul meu. Uneori, totuşi, până şi simpla lui vedere mă scârbeşte. Da, iar sentimentul acesta nu este ceva nou.

L-am avut din prima noapte a căsătoriei noastre, acea îndepărtată primă noapte din luna de miere, când m-am culcat pentru prima dată cu el. Îmi amintesc şi acum cum m-am cutremurat când i-am văzut faţa fără ochelarii aceia cu lentile groase. Oamenii care poartă ochelari arată întotdeauna ciudat fără ei, dar faţa soţului meu părea dintr-odată străvezie, lipsită de expresie, ca faţa unui mort. Apoi s-a aplecat peste mine şi i-am simţit ochii sfredelindu-mă. Nu m-am putut stăpâni să nu mă trag înapoi, clipind, şi, în momentul în care i-am văzut pielea moale, alunecoasă, grasă, m-am cutremurat din nou. Deşi nu observasem nimic în timpul zilei, am zărit o umbră de barbă sub nasul şi în jurul buzelor lui – e destul de păros din fire –, şi acest lucru aproape că m-a făcut să vomit.

Poate s-a întâmplat din cauză că nu văzusem niciodată faţa unui bărbat atât de aproape, dar nici acum nu mă pot uita lung la el din acea poziţie fără să mă cutremur. De cele mai multe ori sting veioza ca să nu-l văd, dar el tocmai atunci o vrea aprinsă. Apoi vrea să-mi studieze trupul în cele mai mici detalii. (încerc să-l refuz, dar e atât de insistent, mai ales în privinţa picioarelor mele, încât nu am încotro şi trebuie să-i cedez.) Nu am fost niciodată intimă cu alt bărbat – mă întreb dacă toţi au asemenea obiceiuri dezgustătoare. Oare trebuie să te aştepţi din partea *tuturor* la asemenea mângâieri vulgare, cleioase, scârboase?

7 Ianuarie

Astăzi Kimura ne-a făcut o vizită de Anul Nou. Tocmai începusem să citesc *Sanctuarul* lui Faulkner şi m-am întors în biroul meu de îndată ce am făcut schimb de urări. A stat la poveşti cu soţia mea şi cu Toshiko, în camera de zi, apoi, cam pe la ora trei, le-a scos la un film. S-au întors toţi trei la şase. Kimura a rămas la noi la cină şi, după ce au mai stat o vreme la taclale, a plecat pe la nouă.

În timpul mesei, toată lumea a băut coniac, în afară de Toshiko. Ikuko pare să bea puţin mai mult în ultimul timp. Eu sunt cel care a iniţiat-o, iar ea i-a prins gustul încă de la început. Dacă o îndemni, e în stare să bea chiar binişor. E adevărat că simte efectele băuturii, dar într-un mod tainic şi ascuns, fără ca alţii să sesizeze ceva. Îşi stăpâneşte reacţiile atât de bine, că rareori poţi spune cât a băut. În seara aceasta, Kimura i-a oferit câteva pahare de vin pline. Faţa i-a devenit uşor palidă, dar în niciun caz nu puteai spune că e beată. În schimb, eu şi Kimura ne-am înroşit. El nu se descurcă prea bine cu tăria, sau, în orice caz, nu atât de bine ca Ikuko. Stau şi mă gândesc dacă nu cumva această seară a fost pentru Ikuko prima în care a îngăduit altui bărbat să îi ofere

de băut? El îi dăduse mai întâi un pahar lui Toshiko, care a refuzat şi a spus „Dă-i-l mamei! ”.

De câtva timp am observat că Toshiko se ţine la distanţă de Kimura. O fi din cauză că îl crede prea atent faţă de maică-sa? Lucrul acesta mi-a trecut şi mie prin cap, dar l-am pus pe seama geloziei, pe care am încercat s-o reduc la tăcere. Dar poate că până la urmă aveam dreptate. Deşi soţia mea e de obicei rece faţă de musafiri, mai ales dacă sunt bărbaţi, cu Kimura e destul de prietenoasă. Deşi niciunul dintre noi nu a menţionat acest lucru, toţi suntem de părere că el seamănă cu un anumit actor american, care pare să fie favoritul ei. (Am observat că îşi face o datorie din a-i urmări orice film.)

Pe Kimura l-am invitat de multe ori să ne viziteze, pentru că îl consider o posibilă partidă pentru Toshiko; şi chiar i-am cerut soţiei mele să-i urmărească ca să vadă cum se înţeleg. Totuşi, Toshiko nu pare deloc interesată de el. Mai mult, face tot ce-i stă în puteri ca să evite să rămână singură cu el; când vine s-o vadă, chiar şi când ies în oraş la film, îi cere întotdeauna mamei ei să-i însoţească.

— O să strici totul dacă te ţii după ei, îi tot spun eu lui Ikuko. Lasă-i să meargă singuri.

Dar ea nu e de acord, şi spune că e responsabilitatea ei de mamă să-i însoţească. Iar când îi spun că modul ei de gândire este demodat, că ar trebui să aibă încredere în ei, ea recunoaşte că am dreptate – dar insistă că Toshiko o roagă să vină. Presupunând că într-adevăr o face, nu o cheamă oare din cauză că ştie că mama ei îl place? într-o oarecare măsură, nu mă pot abţine să nu simt că au o înţelegere tacită în privinţa aceasta. Deşi Ikuko s-ar putea să nu-şi dea seama – poate să creadă că nu face decât să-i însoţească cred că îl consideră pe Kimura extrem de atrăgător.

Aseară m-am îmbătat, dar nici pe departe la fel de tare ca soţul meu. Mi-a cerut să-l sărut pe ochi, un lucru pe care nu mi l-a cerut de mult cu atâta insistenţă. Şi eu băusem destul ca s-o fac. Totul ar fi mers bine dacă nu mi-ar fi fost dat să revăd singurul lucru pe care nu îl pot îndura – faţa lui străvezie, lipsită de viaţă, după ce îşi dă jos ochelarii. De obicei închid ochii când îl sărut, dar aseară i-am deschis înainte de a termina. Pielea lui ca de ceară mi-a apărut în faţa ochilor ca un prim-plan dintr-un cadru de cinema. M-am cutremurat. Am simţit că mă albesc la faţă. Din fericire, şi-a pus ochelarii înapoi şi a început să mă studieze, ca de obicei. Fără să spun nimic, am stins veioza de lângă pat. El a întins mâna, încercând să găsească întrerupătorul, dar eu am împins veioza într-o parte.

— Aşteaptă o clipă! m-a implorat el. Lasă-mă să mă mai uit o

dată. Te rog…

A bâjbâit în întuneric, dar nu a putut să găsească veioza şi a renunţat în cele din urmă… O îmbrăţişare neobişnuit de lungă.

Soţul meu îmi displace cumplit, dar la fel de cumplită e şi dragostea pe care i-o port. Oricât m-ar scârbi, nu mă voi dărui niciodată altui bărbat. Nu mi-aş putea abandona principiile despre bine şi rău. Dincolo de modul lui nesănătos şi respingător de a face dragoste, cu care mă aduce la capătul răbdărilor, pot să văd că este încă nebun după mine şi simt că trebuie să-i întorc cumva dragostea.

Dacă ar avea mai mult din vigoarea lui de altă dată… De ce i s-a topit vitalitatea? Dacă îl asculţi pe el, totul e din vina mea: cer prea mult. Femeile pot să suporte acest lucru, spune el, dar bărbaţii (mai ales cei de profesie intelectuală), nu. Excesele acestea îl vor marca mai devreme sau mai târziu. Mă face să mă simt ruşinată când vorbeşte astfel, dar ştie că nu sunt vinovată de nevoile trupului meu. Dacă m-ar iubi cu adevărat, ar trebui să înveţe cum să mă satisfacă. Totuşi, sper că îşi va aminti că nu pot suporta obiceiurile lui respingătoare. Departe de a mă excita, îmi strică tot cheful. E în firea mea să mă agăţ de valorile de altă dată, să vreau să îndeplinesc actul în întuneric, în tăcere, îngropată sub cuverturi groase, într-un dormitor întunecat şi izolat. Un cuplu căsătorit cu nişte gusturi atât de amarnic de diferite în această privinţă nu poate fi decât ghinionist. Nu există nicio cale prin care să ajungem la o înţelegere?

13 Ianuarie

Astăzi pe la patru şi jumătate, Kimura a venit ca să ne aducă nişte icre cu mirodenii pe care i le trimiseseră părinţii lui din Nagasaki. După ce a stat la taclale cu Toshiko şi Ikuko timp de o oră şi ceva, s-a ridicat să plece. În momentul acela am coborât din birou şi l-am rugat să rămână la cină. A acceptat imediat, spunând că ar fi încântat, şi s-a aşezat mai confortabil. Eu m-am întors sus, iar Toshiko a început să pregătească masa. Soţia mea a rămas cu el în camera de zi.

Nu aveam nimic special să-i oferim, în afară de icrele lui cu mirodenii şi nişte crap *sushi* pe care Ikuko îl cumpărase de la piaţa din Nishiki cu o zi înainte. Până la urmă am servit delicatesele acestea ca pe nişte apetitive, însoţite de coniac. Lui Ikuko îi plac foarte mult mâncărurile sărate, mai ales crapul *sushi.* Mie nu îmi plac în mod deosebit, şi nici lui Toshiko. Până şi lui Kimura, căruia îi plac de obicei, i s-au părut puţin cam prea sărate de această dată.

Kimura nu ne mai adusese niciodată un cadou; mi s-a părut că

vâna o invitaţie la cină. Mă întreb ce urmăreşte. Oare de cine se simte mai atras, de Ikuko sau de Toshiko? Dacă aş fi în locul lui şi ar trebui să spun pe care o găsesc mai atrăgătoare, nu mă îndoiesc că aş alege-o pe mamă, în ciuda vârstei. Dar nu pot să mă pronunţ în locul lui. Poate că scopul lui real este s-o cucerească pe Toshiko. Şi întrucât ea pare lipsită de entuziasm, poate că încearcă să-şi îmbunătăţească soarta intrând în graţiile lui Ikuko…

Dar eu ce urmăresc în privinţa aceasta? De ce l-am invitat pe Kimura să rămână la cină? Trebuie să admit că iniţiativa mea a fost mai degrabă stranie. Acum o săptămână, pe şapte, am simţit o uşoară – totuşi, poate nu chiar atât de uşoară – împunsătură de gelozie din cauza lui. (De fapt, cred că a început acum câteva săptămâni, înainte de sfârşitul anului.) Totuşi, oare în sinea mea nu m-am bucurat? Asemenea sentimente m-au excitat dintotdeauna; într-un fel, îmi sunt atât necesare, cât şi plăcute. În noaptea aceea, stimulat de gelozie, am reuşit în sfârşit s-o satisfac pe Ikuko. Şi tot atunci am realizat că acest tânăr este indispensabil vieţii noastre sexuale. Totuşi, mi-ar plăcea s-o avertizez pe Ikuko să nu întreacă măsura cu el. Deşi nu cred că e nevoie să i-o spun. Iar dacă stau să mă gândesc mai bine, nu văd niciun pericol: cu cât mă face mai gelos, cu atât mai bine. Vreau să mă facă să înnebunesc de gelozie. Aşadar, n-ar fi rău dacă m-ar face să bănuiesc că *a mers* prea departe. Chiar vreau s-o facă.

Cât despre ce crede ea, ar trebui să-şi dea seama că ceea ce îi cer – oricât de greu şi de imoral ar părea – e pentru propria-i fericire.

Kimura nu s-a mai întors, dar eu şi Ikuko am început să bem coniac în fiecare seară. Nu trebuie decât să insist puţin pentru ca ea să dea pe gât pahar după pahar. Îmi place s-o văd cum se chinuieşte să stea trează, rece şi palidă; e nespus de seducătoare în asemenea ocazii.

Bineînţeles că obiectivul meu este s-o îmbăt şi s-o duc în pat; dar mă întreb de ce nu cedează de bunăvoie. Devine din ce în ce mai perversă, nu mă lasă să-i ating picioarele. Dar, în schimb, pretinde să fac tot ce-şi doreşte ea.

20 Ianuarie

Astăzi m-a durut capul toată ziua. Nu a fost chiar mahmureală, deşi cred că am băut cam mult aseară.

Domnul Kimura pare să fie îngrijorat din cauza chefurilor pe care le tragem în ultimul timp. Nu-i place să mă vadă că beau mai mult de două pahare de coniac.

— Nu credeţi că aţi băut destul? m-a întrebat el ultima dată,

încercând să mă descurajeze. Soţul meu, pe de altă parte, mă îmbie tot mai mult să beau. După toate aparenţele, îmi ştie năravul şi e dispus să-mi facă toate poftele. Constat însă că am cam întins coarda. Până acum reuşeam să beau fără ca ei să vadă cât sunt de beată; dar încep să mă resimt de pe urma efectelor. Trebuie să fiu mai atentă.

28 Ianuarie

Aseară Ikuko a leşinat. Stăteam la masă cu Kimura, când ea s-a ridicat dintr-odată şi a părăsit camera. Nu s-a întors şi Kimura a întrebat dacă nu cumva îi era rău. Ştiind că uneori, când bea prea mult, se ascunde în toaletă, i-am spus că se va întoarce în curând. Dar când am văzut că întârzie să o facă, tânărul a început să se îngrijoreze şi a plecat în căutarea ei.

O secundă mai târziu era deja în hol, strigând după Toshiko şi rugând-o să iasă. (Aseară, după cină, ea s-a grăbit din nou să se retragă în camera ei.)

— Mă tem că ceva nu e în regulă, a spus el. N-o găsesc nicăieri pe mama ta.

Dar Toshiko a găsit-o, şi nu oricum: zăcând în cada mare din lemn, udă leoarcă. Se agăţase cu amândouă mâinile de marginea căzii, cu capul pe mâini şi ochii închişi. Toshiko a încercat s-o ridice, dar nu s-a mişcat.

Kimura a venit în fugă la mine. M-am dus să văd ce se întâmplă. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-i iau pulsul: era slab, cam de patruzeci de bătăi pe minut. M-am dezbrăcat, am intrat şi eu în cadă, am luat-o şi am dus-o în camera de alături, unde am aşezat-o pe podea. Toshiko a înfăşurat-o într-un prosop uriaş şi a spus:

— Mă duc să văd dacă patul e pregătit. Kimura nu ştia ce să facă; se foia întruna, intrând şi ieşind din cameră. Când l-am rugat să mă ajute, aproape că a părut uşurat.

— O să răcească dacă nu o uscăm repede, am spus. Vrei să-mi dai o mână de ajutor?

Am şters-o cu prosoape uscate, fără să uit vreo clipă să-l includ pe Kimura. El i-a şters jumătatea de sus a corpului, iar eu pe cea de jos. Am avut grijă s-o usuc între degetele de la picioare şi i-am spus tânărului să facă la fel cu degetele de la mâini. În tot timpul acesta l-am observat cu atenţie.

Toshiko a adus o cămaşă de noapte, dar, când l-a văzut pe Kimura lângă mine, ajutându-mă, a plecat imediat „să aducă sticla cu apă fierbinte”. Am îmbrăcat-o pe Ikuko în cămaşa de noapte şi am dus-o împreună în dormitor.

— Ar putea fi o anemie cerebrală, a spus el. Poate că ar fi mai

bine să nu-i dăm sticla cu apă fierbinte.

Am discutat toţi trei dacă era sau nu cazul să chemăm medicul. L-aş fi chemat cu dragă inimă pe doctorul Kodama, dar nu-mi convenea deloc să-mi vadă soţia într-un asemenea hal. Totuşi, amintindu-mi de problemele ei cardiace, am făcut-o în cele din urmă.

Doctorul Kodama a confirmat că era vorba de anemie, dar a adăugat:

— Nu există niciun motiv de îngrijorare.

Apoi i-a făcut o injecţie de Vita-camfor. Când a plecat, era cam două noaptea.

29 Ianuarie

Pot să-mi amintesc tot ce s-a întâmplat aseară, până când mi s-a făcut rău şi am ieşit din cameră. Îmi amintesc că am vrut să fac o baie şi că am leşinat în cadă. Nu sunt sigură de cele întâmplate după aceea. Când m-am trezit, în zori, şi am privit în jur, am văzut că eram întinsă pe pat. Cineva mă adusese acolo. Toată ziua am avut capul atât de greu, încât nu m-am putut ridica. Am tot moţăit, trezindu-mă la un moment dat doar pentru a aluneca înapoi în alt vis. E seară şi, fiindcă mă simt puţin mai bine, am fost în stare să scriu aceste rânduri. Acum, însă, aş vrea din nou să mă culc.

29 Ianuarie

Soţia mea nu s-a trezit încă de la incidentul din noaptea trecută. Era cam miezul nopţii când eu şi Kimura am dus-o în dormitorul ei. La doisprezece şi jumătate l-am chemat pe doctorul Kodama, iar acesta a plecat la ora două. L-am condus până în prag şi am văzut că era o noapte senină, luminată de stele, dar extrem de rece. Soba noastră din dormitor se încălzeşte destul de bine cu o singură lopată de cărbuni, pe care obişnuiesc să îi pun pe foc înainte de a mă culca; noaptea trecută, însă, la sugestia lui Kimura, am pus suficienţi cât în cameră să fie cald de-a binelea.

— Dacă nu mai aveţi nevoie de ajutorul meu, aş cam pleca, a spus el.

Dar nu puteam să-l dau afară din casă la ora aceea.

— De ce nu stai la noi peste noapte? l-am întrebat. O să-ţi pregătesc să te culci undeva.

— Vă rog să nu vă deranjaţi, domnule, a spus el. Nu am prea mult de mers.

După ce m-a ajutat s-o aduc pe Ikuko în dormitor, a rămas aşteptând stingher între paturile noastre (eu mă aşezasem pe

singurul scaun). Acum îmi dau seama că Toshiko a dispărut din nou de cum a intrat el în dormitor.

Kimura a insistat să plece acasă şi într-un final a plecat, cum speram de altfel că va face. Un plan prinsese viaţă de mult în mintea mea, iar pentru a-l pune în practică aveam nevoie să fiu singur. După ce m-am asigurat că Toshiko nu va reveni în cameră, m-am apropiat de Ikuko şi i-am luat pulsul. Era normal: Vita-camforul părea să-şi fi făcut treaba. Din câte puteam să-mi dau seama, dormea adânc. Bineînţeles că era posibil să se prefacă, dar acest lucru nu mă stingherea defel.

Am început prin a pune şi mai mulţi cărbuni pe foc, până când soba s-a înroşit. Apoi am îndepărtat încet abajurul negru care acoperea veioza de pe podea. Încetişor, am mutat-o lângă patul soţiei mele, aşezând-o în aşa fel încât s-o scalde într-un cerc de lumină. Inima îmi bătea destul de tare. Eram foarte excitat la gândul că eram gata să aduc la îndeplinire un vis care mă chinuia de mult.

Apoi am urcat încetişor la etaj, am luat veioza fluorescentă din biroul meu şi am aşezat-o pe măsuţa de toaletă din dormitor. Acesta nu era în niciun caz un capriciu de moment. Toamna trecută, când am înlocuit vechea mea veioză de birou cu una fluorescentă, prevedeam că se va ivi cândva o şansă precum cea de aseară. Toshiko şi soţia mea s-au opus atunci, spunându-mi că va afecta radioul, dar eu le-am spus că vederea mea slăbea şi că nu mai puteam citi la lumina vechii veioze – lucru destul de adevărat. Totuşi, adevăratul motiv era că doream să văd trupul gol al lui Ikuko în strălucirea aceea albă. Fantezia asta îmi încolţise aşadar în minte încă de când am auzit pentru prima dată de becurile fluorescente.

Totul a mers aşa cum am sperat. Am luat încet cuverturile de pe ea, am dezbrăcat-o cu grijă de cămaşa de noapte şi am întors-o pe spate. Zăcea acolo complet goală, expusă strălucirii orbitoare a celor două veioze. Fascinat, am început s-o studiez în detaliu, aşa cum aş fi făcut cu o hartă. Un timp, privind trupul acela frumos, alb ca laptele, m-am simţit derutat. Era pentru prima dată când îmi vedeam soţia complet goală.

Cred că orice soţ are dreptul să cunoască în detaliu trupul soţiei lui, până la ridurile de pe talpa piciorului. Dar Ikuko nu m-a lăsat niciodată s-o examinez în felul acesta. Bineînţeles, atunci când făceam dragoste, am mai avut parte, din când în când, de anumite favoruri, dar niciodată de la brâu în jos şi niciodată mai mult decât îmi îngăduia ea. Frumuseţea trupului ei nu mi-am putut-o închipui decât prin atingere; de aceea am şi vrut atât de tare s-o priveau sub lumina asta strălucitoare. Iar ceea ce am

văzut mi-a întrecut toate aşteptările.

Pentru prima dată am putut s-o văd în toată splendoarea ei, să-i explorez toate tainele atâta timp ascunse. Ikuko, care s-a născut în 1911, nu aparţine tipului înalt, vestic, atât de comun printre fetele de azi. După ani de înot şi tenis de performanţă, e bine proporţionată pentru o japoneză de vârsta ei; totuşi, nu are pieptul mare, nici fesele proeminente. Iar picioarele ei, oricât de lungi şi de suple, nu sunt tocmai drepte. Gambele-i sunt destul de bombate, iar gleznele nu tocmai fine. Dar mie mi-au plăcut întotdeauna picioarele uşor arcuite ale japonezelor de odinioară, în locul celor zvelte, de occidentale, ale fetelor de azi. Picioarele lor subţiri ca nişte fuse nu-mi stârnesc niciun interes. Iar în locul sânilor şi feselor prea dezvoltate, prefer liniile doar uşor curbate ale zeiţei Bodhisattva din templul Chuguji. Toţi anii aceştia am intuit acele rotunjimi de zeiţă pe trupul soţiei mele, iar în acea seară m-am convins: avusesem dreptate.

Pielea ei, de o puritate desăvârşită, a întrecut cu mult tot ceea ce îmi imaginasem. Nu există om care să nu aibă un defect cât de mic: o pată întunecată, un semn din naştere, o aluniţă sau altceva de felul acesta; dar pe trupul ei, pe care l-am cercetat cu cea mai mare grijă, nu am găsit niciun cusur. Am întors-o cu faţa în jos şi m-am uitat până şi în despicătura albă din care se înălţau fesele ei... Ce extraordinar pentru o femeie să ajungă la patruzeci şi patru de ani, să treacă printr-o naştere, şi să aibă pielea atât de desăvârşită! Nu mi se îngăduise niciodată să privesc acest trup splendid, dar, iată, se pare că a meritat aşteptarea. Să fii luat prin surprindere, după mai mult de douăzeci de ani de căsnicie, de o primă conştientizare a frumuseţii fizice a propriei tale soţii – acesta nu poate fi într-o căsnicie decât un nou început. Am trecut de mult de epoca deziluziilor, iar acum sunt în stare să o iubesc cu pasiune îndoită.

Am întors-o din nou pe spate. Un timp am rămas lângă ea, înfruptându-mă cu fiecare privire. Dintr-odată, însă, mi s-a părut că doar se prefăcea adormită. La început chiar dormea, dar apoi se trezise; şocată şi îngrozită de ceea ce se petrecea, încercase să-şi ascundă jena jucând teatru... Poate că totul era numai fantezia mea, dar voiam s-o cred. Eram vrăjit de ideea că acest trup splendid, cu o piele atât de perfectă, pe care îl puteam mânui la fel de îndrăzneţ ca pe un obiect neînsufleţit, era de fapt atât de viu şi conştient de tot ce făceam. Dar presupunând că într-adevăr dormea, poate că nu s-ar cădea să scriu cât de departe mi-am îngăduit să ajung. Nu mă îndoiesc că va citi acest jurnal, şi cred că asta o va face să se lase de băutură... Deşi nu cred; dacă brusc nu ar mai bea, s-ar da de gol că îl citeşte. Altfel, nu ar avea de unde

să ştie ce s-a întâmplat cât timp era inconştientă.

Preţ de o oră sau mai mult, de la trei încolo, m-am lăsat cuprins de plăcerea de a o privi. Bineînţeles că nu m-am limitat la atât. Am vrut să văd cât de departe îmi va îngădui să merg, dacă doar se prefăcea adormită. Şi voiam s-o fac să se ruşineze atât de tare, încât să-şi continue prefăcătoria până la capăt. Una după alta, am încercat toate fanteziile sexuale pe care le urăşte atât de mult – toate jocurile pe care le consideră deranjante, dezgustătoare, ruşinoase. În cele din urmă mi-am îndeplinit dorinţa de a împărţi cu dărnicie mângâieri cu limba, după pofta inimii, pe picioarele ei frumoase. Am încercat tot ce mi-am putut imagina – lucruri care, ca să folosesc cuvintele ei, sunt „prea ruşinoase ca să le pot menţiona".

O dată, curios să văd cum răspunde, m-am aplecat să sărut un loc extrem de sensibil – şi s-a întâmplat să-mi cadă ochelarii pe burta ei. Pleoapele ei au fluturat un moment, ca şi cum s-ar fi trezit. M-am cutremurat şi am stins repede veioza fluorescentă. Apoi am turnat nişte apă într-un pahar, am adăugat alta, fierbinte din ceainicul de pe sobă, până s-a încălzit, am amestecat o tabletă de Luminai şi jumătate de tabletă de Quadronox şi, sorbind eu însumi din cană şi sărutând-o, i-am dat amestecul direct în gură. L-a înghiţit ca într-un vis. O doză atât de mică rareori funcţionează; dar măcar îi va oferi o scuză pentru a pretinde că dormea în continuare.

De îndată ce am văzut că adormise (sau se prefăcea că doarme), mi-am terminat treaba. Cum eram deja nespus de excitat de pe urma acestor „preliminarii" lipsite de scrupule şi de inhibiţii, am reuşit să îndeplinesc actul cu o vigoare care m-a uimit. Nu mai eram eu, cel timid şi fără vlagă, ci un bărbat destul de puternic ca să-i supună senzualitatea. De azi înainte, cred că o s-o îmbăt de câte ori voi avea ocazia.

Şi totuşi, în ciuda faptului că avusese câteva orgasme, părea în continuare doar pe jumătate trează. A deschis de câteva ori ochii, timp de câteva secunde, dar de fiecare dată a privit în gol. Mâinile i se mişcau încet, şovăielnic, cu mişcările visătoare ale unui somnambul. Curând după aceea, a început să bâjbâie de parcă ar fi vrut să-mi exploreze pieptul, braţele, obrajii, gâtul, picioarele… lucru pe care nu l-a mai făcut niciodată. Până acum nu atinsese şi nu privise nicio părticică din mine pe care o putea evita.

Şi chiar atunci, numele lui Kimura a scăpat de pe buzele ei. L-a rostit într-un fel de murmur delirant – într-adevăr, încet, chiar foarte încet – dar i-a spus limpede. Nu sunt sigur dacă delira într-adevăr sau era doar un subterfugiu. Visa într-adevăr că face dragoste cu Kimura, sau îmi spunea cât de mult şi-ar fi dorit-o?

Sau poate era doar o avertizare, felul ei de a-mi spune să nu o mai umilesc astfel niciodată.

Kimura a telefonat pe la opt seara ca să vadă cum se simte Ikuko.

— Ar fi trebuit să vin s-o văd, a spus el.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, i-am spus eu. I-am dat un sedativ şi doarme şi acum.

30 Ianuarie

E ora nouă dimineaţa şi nu m-am ridicat din pat de alaltăieri noapte. Azi e luni; soţul meu a plecat de acasă de o oră şi jumătate. Înainte de a pleca, s-a strecurat în dormitor, dar eu m-am prefăcut că dorm. Mi-a ascultat preţ de un moment răsuflarea, mi-a sărutat din nou picioarele şi a plecat. Baya a venit să vadă cum mă simt. I-am spus să-mi aducă un prosop fierbinte. După ce m-am spălat repede pe faţă, i-am cerut nişte lapte şi un ou fiert. Când am întrebat de Toshiko, mi s-a spus că era în camera ei. Şi totuşi, a ezitat să-şi facă apariţia.

Cred că mă simt destul de bine ca să mă ridic, dar am hotărât să stau aici liniştită şi să scriu în jurnal, E o ocazie bună ca să mă gândesc la ce mi s-a întâmplat. În primul rând, cum naiba m-am îmbătat atât de groaznic sâmbătă noapte? Cred că starea mea fizică a avut ceva de-a face cu asta. Apoi, coniacul nu a fost obişnuitul nostru Trei Stele. Soţul meu a adus ceva nou, o sticlă de Courvoisier, „Coniacul lui Napoleon”. Fusese atât de bun, încât nu mi-a luat mult să mă îmbăt. Când simt că m-am ameţit, obişnuiesc să mă închid în toaletă pentru că nu-mi place să fiu văzută în starea în care sunt – şi aşa am făcut şi atunci. Cred că am stat acolo douăzeci sau treizeci de minute. Nu, a fost aproape o oră (sau chiar două?). Nu mi-a fost deloc rău. De fapt, eram chiar bine dispusă.

Mintea îmi era înceţoşată, dar nu întru totul; îmi amintesc câteva lucruri pe ici-pe acolo. Ţin minte că spatele şi picioarele îmi erau atât de obosite de cât stătusem pe toaletă, încât, înainte de a-mi da seama, m-am trezit că mă sprijineam în mâini. Capul mi s-a aplecat până a atins podeaua. Apoi, sătulă de mirosul toaletei, m-am ridicat şi am plecat. Poate aveam de gând să mă împrospătez, sau poate că nu voiam să mă alătur celorlalţi cât timp încă nu-mi revenisem. Oricum, se pare că m-am dus direct în baie şi m-am dezbrăcat. Spun „se pare”, fiindcă imaginile îmi vin în minte ca dintr-un vis îndepărtat; dar nu am nicio idee despre lucrurile care s-au întâmplat după aceea. (Mă întreb dacă l-au chemat pe doctorul Kodama. Am un plasture pe braţul drept, ceea ce înseamnă că mi s-a făcut o injecţie.)

Când m-am trezit, eram în patul meu, iar lumina zorilor se filtra prin perdele. Trebuie să fi fost cam şase, dar nu pot să spun că de atunci încolo am mai fost cu adevărat conştientă de ceva. Toată ziua de ieri am avut o durere de cap cumplită şi mi-am simţit trupul greu. Din când în când mă trezeam şi apoi adormeam din nou; deşi nu, nu cred să fi fost vreodată complet trează sau complet adormită; toată ziua am fost într-o stare intermediară. Capul îmi vâjâia, aşa că m-am cufundat într-o lume stranie, care m-a făcut să uit de durere.

Cu siguranţă că ce se întâmplase cu o noapte în urmă a fost un vis; dar cum poate fi un vis atât de viu, de real? La început am fost uimită să simt că ating punctul culminant al unei plăceri extraordinar de puternice, dincolo de tot ce aşteptam de la soţul meu. După care pur şi simplu am ştiut că bărbatul care era în pat lângă mine nu era soţul meu. Era Kimura-san. Rămăsese peste noapte ca să aibă grijă de mine? Unde plecase soţul meu? Era drept din partea mea să mă comport atât de imoral?

Dar plăcerea a fost mult prea intensă ca să merite să-mi mai bat capul cu astfel de nimicuri. În douăzeci şi ceva de ani de căsnicie, soţul meu nu mi-a oferit niciodată o astfel de experienţă. Cât de inerte şi monotone fuseseră toate până atunci! Ce dezagreabil, răsuflat era gustul cu care mă lăsau! Mi-am dat seama că până atunci nu am ştiut cum trebuie să fie de fapt un act sexual. Kimura-san a fost acolo să mă înveţe… fie doar şi în vis. În realitate, eram conştientă că bărbatul care mă strângea în braţe nu era altul decât soţul meu.

Mă luase din cadă şi mă întinsese pe pat, după care, profitând de pe urma stării mele de inconştienţă, s-a distrat cu mine în toate felurile posibile. La un moment dat, pe când îmi săruta cu sălbăticie subsuorile, am tresărit atât de tare, încât m-am trezit. Îşi scăpase ochelarii pe mine, iar eu, tresărind la atingerea lor rece, am deschis ochii. Hainele îmi fuseseră smulse, iar eu stăteam întinsă pe spate, complet goală, expusă privirilor lui sub o lumină incandescentă. Detectasem în mod clar două surse de lumină – veioza cu picior, pe care o aveam dintotdeauna în dormitor, şi încă una, fluorescentă, aşezată pe noptieră. Mai mult ca sigur lumina puternică fusese cea care mă trezise. Am continuat însă să zac acolo, nemişcată. El şi-a ridicat ochelarii, punându-i din nou la ochi. Mi-a lăsat braţele în pace, începând să mă sărute pe pântece, coborând din ce în ce mai jos. Ţin minte că dintr-odată am început să tremur, ca din instinct, încercând să-mi întind mâinile după o pătură. El m-a văzut numaidecât şi m-a învelit. După care a stins veioza fluorescentă, iar celeilalte i-a slăbit lumina, punând ceva peste abajur.

Veioza fluorescentă fusese probabil adusă din biroul lui, căci acolo îi era locul. Acum, când mă gândesc cât de mult trebuie să-i fi plăcut să-mi studieze trupul, scăldat de acea lumină puternică, nu pot decât să roşesc. Ore întregi, nu a iertat nicio părticică din mine, privind de aproape zone la care nici măcar eu însămi n-am avut îndrăzneala să mă uit. Încinsese soba atât de tare, că abia mai puteam respira: probabil se gândise că, goală fiind, mi-ar fi putut fi frig şi astfel m-aş fi trezit. Tot ce simt acum s-ar putea rezuma uşor în două cuvinte: furie şi ruşine. Însă în noaptea aceea, când soţul meu a făcut tot ce-a făcut cu mine, singura care mă scotea din minţi era o insuportabilă durere de cap. Ţin minte că la un moment dat s-a aplecat asupra mea şi m-a sărutat, lăsându-mă să sorb din gura lui un amestec de pastile (cel mai probabil somnifere).

După care, brusc, am avut senzaţia că cel pe care îl strângeam în braţe era de fapt Kimura-san. Să fi fost doar o iluzie? Atunci de ce nu s-a risipit în aer o clipă mai târziu? De ce a dăinuit? Ceea ce am simţit a fost cât se poate de real; o senzaţie care şi acum îmi fac braţele şi coapsele să tresară. Acelea nu au fost îmbrăţişările soţului meu. Trupul ferm şi viguros pe care îl simţisem lângă mine, lipindu-se de al meu, era al lui Kimura. Îmi amintesc şi acum culoarea albă, orbitoare, a pielii lui, atât de rar întâlnită în rândul bărbaţilor japonezi.

Mi-aş fi dorit ca soţul meu să fie în stare să mă facă să simt din nou ce-am simţit în acea noapte! Iată o mărturisire pe care n-aş putea s-o fac decât în scris. Cât despre jurnalul meu, sunt sigură că nici nu ştie de existenţa lui. El de ce nu poate fi astfel? Cumva, am ştiut de la început că nu eram decât pe jumătate adormită şi că mâinile pe care le simţeam plimbându-se pe mine erau ale soţului meu. Dar acea euforie, acel sentiment de dăruire totală, pur şi simplu nu îl pot asocia prezenţei lui.

Dacă vinul Courvoisier de cu o seară înainte e răspunzător pentru tot, cu siguranţă aş vrea să mai beau. Iar soţului meu îi sunt întru totul recunoscătoare pentru această experienţă. Şi totuşi, prezenţa lui Kimura-san în acel vis continuă să mă intrige. Este adevăratul Kimura-san diferit de cel pe care mi l-am imaginat? Cândva – şi nu doar în imaginaţia mea – mi-ar plăcea să mă conving *cu adevărat.*

29

Ianuarie

Kimura m-a sunat astăzi la şcoală, puţin după prânz, şi m-a întrebat cum îi merge soţiei mele. I-am spus că dormea când am plecat de acasă, dar că părea să se simtă bine. Şi i-am sugerat să vină să bea un pahar cu noi diseară.

— Să beau un pahar? a întrebat el, aproape revoltat. Nu după ce s-a întâmplat alaltăieri noapte. Dacă îmi îngăduiţi să spun, cred că dumneavoastră şi soţia dumneavoastră ar trebui să fiţi mai cumpătaţi, domnule. Dar o să trec să văd cum se simte.

A venit pe la patru. Ikuko se ridicase din pat şi a venit în camera de zi. A spus că nu poate sta prea mult, dar eu am insistat.

— Încă un pahar, ca să ne revanşăm pentru seara trecută, i-am spus eu. Haide, cât de grăbit poţi să fii?

Ikuko zâmbea şi ea. Desigur, nu a arătat nicio urmă de dezaprobare. De fapt, Kimura însuşi părea să-şi dorească să rămână. Habar n-avea ce se întâmplase noaptea trecută în dormitorul nostru, după plecarea lui (am avut grijă ca dimineaţa să duc veioza fluorescentă înapoi în birou); nu avea de unde să ştie că îmi vrăjise soţia şi-i invadase fanteziile. Şi atunci, de ce mi s-a părut că era dornic să o facă să bea din nou? Părea că ştie întocmai ce-şi dorea ea. Dacă ştia, era numai din intuiţie, sau îi oferise ea vreun indiciu? în orice caz, Toshiko a fost singura care a părut nemulţumită atunci când am început să ciocnim. Şi-a terminat repede cina şi a ieşit.

În seara aceasta, Ikuko a ieşit iar din cameră, s-a ascuns în toaletă, apoi a vrut să facă o baie şi a leşinat în cadă. De obicei, încălzim apa pentru baie o dată la două zile, dar ea i-a spus slujnicei noastre, Baya, să o încălzească zilnic. Fiindcă Baya nu locuieşte la noi, am convenit ca ea să umple cada înainte de a pleca, urmând ca unul din noi să aprindă gazul de sub ea când vrea să o folosească. În seara aceasta, Ikuko l-a aprins exact la timp.

Totul s-a întâmplat la fel ca alaltăieri seară. Doctorul Kodama a venit şi i-a făcut o injecţie cu camfor; Toshiko a plecat pe furiş undeva; Kimura m-a ajutat cu ea, iar apoi a plecat şi el. Acţiunile mele ulterioare au fost aceleaşi. Cel mai ciudat e faptul că Ikuko a murmurat din nou numele lui Kimura – avea oare din nou acelaşi vis, aceeaşi iluzie pe care o mai avusese? Ar trebui oare să-l interpretez ca pe un fel de bătaie de joc?

9 Februarie

Azi Toshiko a întrebat dacă ar putea locui în altă parte. Mi-a spus că îşi dorea de mult un loc liniştit în care să studieze şi că tocmai se ivise unul. Îi fusese sugerat de Madame Okada, o franţuzoaică bătrână care i-a fost profesoară la Doshiha şi care îi dă încă lecţii particulare. Soţul japonez al lui Madame Okada e ţintuit la pat de paralizie; ea îl întreţine dând lecţii de franceză. De când s-a îmbolnăvit, totuşi, nu a dat prea multe meditaţii; Toshiko e singura studentă) care o vizitează. Casa nu este mare,

dar cum nu au copii, se pot lipsi de căsuţa din grădină, care înainte îi servea drepţi birou soţului. Dacă Toshiko ar vrea să se mute în ea, Madame Okada ar putea pleca mai liniştită la ore.

Nimic nu le-ar plăcea mai mult, se pare, decât faptul de a o avea pe Toshiko de chiriaş. Îi vor instala un telefon, şi-ar putea aduce cu ea, de-acasă, şi pianul, dacă vrea (grinzile plafonului ar putea fi întărite prin câteva cărămizi); ar fi destul de uşor să construiască un coridor, ca să aibă acces direct la toaletă şi la baie, fără să trebuiască să treacă prin restul casei. Telefonul rareori sună când Madame Okada nu este acasă. În orice caz, Toshiko nu va trebui să-şi bată capul cu el; ei vor avea grijă ca ea să nu fie deranjată.

În afară de asta, chiria ar fi foarte ieftină. Toshiko a spus că i-ar plăcea să încerce un timp.

Poate că e deranjată de faptul că Kimura-san vine să bea cu noi o dată la trei-patru zile (am golit deja a doua sticlă de Courvoisier), şi fiindcă cu, de fiecare dată, sfârşesc leşinată în cadă. În acelaşi timp, sunt sigură că a observat şi că acest lucru o face curioasă, la fel ca şi lumina din camera părinţilor ei care străluceşte toată noaptea, până în zori. Dar nu pot spune cu certitudine dacă astea sunt într-adevăr motivele pentru care vrea să se mute sau are altele, ascunse.

— Du-te şi întreabă-l pe Tata şi vezi ce-ţi spune, i-am răspuns. Dacă el spune că e în ordine, eu nu mă împotrivesc.

14 Februarie

Astăzi, în timp ce Ikuko era în bucătărie, Kimura mi-a spus ceva neaşteptat. M-a întrebat dacă am auzit vreodată despre „aparatul Polaroid”. Se pare că e o invenţie americană – un aparat care developează şi tipăreşte singur propriile fotografii. Îl folosesc ca să facă poze pe care le arată la televizor la sfârşitul luptelor de sumo, ca să ilustreze în detaliu momentele care au dus la alegerea învingătorului. După părerea lui, aparatul e foarte uşor de mânuit – la fel de uşor ca unul obişnuit – şi uşor de purtat. Dacă foloseşti un bliţ Strobe, poţi chiar să faci fotografii fără trepied.

Aparatele Polaroid sunt încă rare în Japonia, mi-a spus Kimura; chiar şi filmul (hârtie fotografică suprapusă pe negativ) este importat doar la comandă. Totuşi, un prieten al lui se pare că are din întâmplare unul, cu destul de mult film.

— Dacă vreţi să-l folosiţi, îl pot împrumuta de la el, mi-a spus.

Pe când vorbea, îmi încolţise deja în minte o idee. Dar de unde

a ghicit că mi-ar face plăcere să aflu despre un asemenea aparat? Acest lucru mă depăşeşte. Kimura pare să fie la curent cu tot ce se întâmplă în casa noastră.

Mai înainte, cam pe la ora patru, mi s-a întâmplat un lucru neplăcut. Mi-am ascuns jurnalul într-un raft din dulapul din camera de zi (un raft pe care nu îl foloseşte nimeni) şi am aşezat deasupra un teanc de hârtii vechi – documente personale, scrisori de la părinţii mei şi aşa mai departe. Nu-mi place să-l scot în timp ce soţul meu e acasă, dar uneori vreau să notez ceva înainte de a uita, sau simt pur şi simplu îndemnul de a scrie. Aşa că fur câteva minute în timp ce el este închis în birou, fără să-l mai aştept să plece de acasă. Biroul e deasupra acestei camere; nu-l pot auzi, dar îmi pot da seama de ceea ce face – dacă citeşte, scrie în propriul jurnal sau poate doar stă, pierdut în propriile gânduri. Cred că şi el mă simte. Biroul e întotdeauna cufundat într-o linişte de mormânt, dar din când în când – sau cel puţin aşa mi se pare – liniştea e şi mai adâncă; pare să-şi ţină respiraţia şi să se concentreze asupra camerei de jos. Asemenea momente au tendinţa să se ivească tocmai atunci când scriu. Nu cred că e doar imaginaţia mea.

Ca să nu fac niciun zgomot folosesc o pensulă în locul stiloului, şi am aranjat câteva foi de hârtie delicată din orez într-un carneţel mic, în stilul japonez. Dar în după-amiaza aceasta am fost atât de absorbită de jurnalul meu, încât am lăsat garda jos – lucru pe care nu l-am făcut niciodată. Chiar atunci, premeditat sau nu, soţul meu a coborât scările în linişte. A trecut prin camera de zi fără să se oprească, a intrat la toaletă, după care s-a întors imediat în biroul lui. Am spus „în linişte” fiindcă aceasta a fost impresia mea. Poate că nu asta a fost neapărat intenţia lui, să se furişeze; poate că l-aş fi auzit dacă nu aş fi fost atât de preocupată. Oricum, nu l-am auzit până nu a ajuns la capătul scării. Eram aplecată peste masă, scriind, dar am ascuns repede jurnalul şi pensula pentru tuş. (Nu am o călimară. Pensula pentru tuş – o pensulă veche chinezească pe care mi-a dat-o tatăl meu – are cerneală în ea.) Astfel am scăpat şi nu m-a prins asupra faptei.

Când am ascuns însă carneţelul sub o pernă, am scăpat câteva foiţe. Mă întreb dacă a auzit foşnetul acela caracteristic hârtiei de orez. Sunt sigură că l-a auzit. Iar dacă a auzit, sigur a recunoscut sunetul, caz în care nu-i va lua mult să ghicească la ce folosesc hârtia. Trebuia să fiu mai grijulie. Dacă a ghicit deja că am un jurnal? Ce pot face? Chiar dacă schimb ascunzătoarea, tot nu mai e în siguranţă în camera aceasta. De-acum încolo, trebuie să evit pe cât posibil să ies din casă cât timp el este aici. De câteva zile capul îmi este atât de greu, încât oricum nu am mai putut ieşi la

fel de des ca înainte. Am lăsat cumpărăturile pe seama lui Toshiko sau a Bayei. Kimura-san mă întrebase însă de curând dacă n-aş vrea să merg să văd *Le Rouge et le Noir* la teatrul Asahi. Mi-ar plăcea să merg. O să mă gândesc la un plan.

18 Februarie

Noaptea trecută am auzit-o pe soţia mea rostind numele lui Kimura pentru a patra oară. Acum e limpede că se preface. De ce ar face aşa ceva? Poate că vrea să mă informeze că nu doarme cu adevărat – dar cum să interpretez eu asta? Este „vreau să cred că partenerul meu e Kimura-san şi să simt cu adevărat pasiunea. Până la urmă, e în folosul tău”? Sau este „încerc pur şi simplu să te excit trezindu-ţi gelozia. Însă, orice s-ar întâmpla, eu voi continua să-i fiu credincioasă”?

Astăzi, Toshiko s-a mutat în cele din urmă în căsuţa lui Madame Okada. Încă nu are telefon, dar munca de întărire a plafonului şi zidirea coridorului aproape că s-au terminat. Fiindcă ziua de azi e considerată lipsită de noroc, Ikuko a rugat-o să aştepte până pe douăzeci şi unu, o zi favorabilă. Toshiko a refuzat.

Pianul va fi mutat la începutul săptămânii viitoare. Cu ajutorul lui Kimura, Toshiko şi-a luat deja majoritatea lucrurilor. (Când s-a trezit Ikuko – după petrecerea din noaptea trecută –, nu mai era mare lucru de făcut.) Din câte văd, Madame Okada locuieşte în cartierul Sekidencho, la câteva blocuri distanţă de Universitatea Kyōto, cam cinci minute de mers pe jos de aici. Cum Kimura are o cameră lângă Hyakumamben, va fi mult mai aproape de Toshiko decât suntem noi.

După ce a ajuns astăzi la noi, a întrebat de pe scări dacă mă poate vedea o clipă, după care a urcat în biroul meu.

— V-am adus ce v-am promis, mi-a spus el, înmânându-mi camera Polaroid.

19 Februarie

Nu pot să-mi imaginez ce e în mintea lui Toshiko. Pare să-şi iubească mama şi s-o urască în acelaşi timp. Dar, fără nicio îndoială, îşi urăşte tatăl. Din câte văd, nu ne înţelege relaţia conjugală şi crede că el e cel care are o fire senzuală, nu eu. Îşi imaginează, probabil, că el mă sileşte să-i satisfac toate poftele sexuale, deşi ştie că sunt prea slăbită pentru aşa ceva, şi că este obsedat de plăceri perverse, grosolane, în care eu sunt târâtă împotriva voinţei mele. (Trebuie să recunosc că eu însămi n-am făcut nimic ca să-i înlătur această impresie.) Ieri, când a venit să-

şi ia ultimele lucruri, s-a oprit în dormitorul meu ca să mă avertizeze:

— O să-l laşi pe tata să te omoare! mi-a spus ea, fără nicio introducere, şi a plecat.

Acest lucru a fost o provocare pentru o fată ca ea, la fel de reţinută ca şi mine. Pare să fie cu adevărat îngrijorată că mi s-ar putea agrava problemele cardiace şi îşi urăşte tatăl din cauza aceasta. Totuşi, modul în care m-a avertizat a părut ciudat de batjocoritor, plin de venin şi ranchiună. Nu pot să cred că a spus-o mânată de dragostea caldă a unei fiice care îşi face griji pentru mama ei. Nu este oare plină de resentimente din cauză că, deşi e cu douăzeci de ani mai tânără decât mine, nu are un chip şi o siluetă la fel de atrăgătoare? Chiar de la început a spus că nu-i place domnul Kimura; poate din cauză că îi amintea de un actor care îmi place mie. Poate că şi-a ascuns deliberat sentimentele, şi a pretins doar că nu-l place. Mă întreb dacă nu cumva mă duşmăneşte în taină.

Deşi evit să ies din casă, mai devreme sau mai târziu tot va trebui s-o fac – pe de altă parte, soţul meu s-ar putea întoarce acasă atunci când eu îl cred la şcoală. Mi-am scormonit creierul întrebându-mă ce să fac cu jurnalul. Dacă nu are rost să-l ascund, cel puţin aş vrea să ştiu sigur dacă el îl citeşte sau nu pe furiş. Aşa că am hotărât să-i pun semn, unul pe care să-l ştiu numai eu, de care el să nu-şi dea seama; poate că se va opri din spionat dacă va vedea că soţia lui şi-a dat seama ce face. (Mă tem că, totuşi, e foarte puţin probabil.) Chiar şi aşa, nu e uşor să găseşti un semn nimerit. Pot să am succes o dată, dar nu pot să-l repet. De exemplu, pot să pun o scobitoare între pagini, care să cadă atunci când îl deschizi. Prima dată va funcţiona negreşit, dar data următoare el ar putea observa între ce pagini a fost aşezată şi o va pune la loc, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când vine vorba de astfel de lucruri, e destul de priceput. Cum aş putea însă inventa o metodă nouă de fiecare dată?

După ce m-am gândit o vreme destul de îndelungată, m-am hotărât să tai o bucăţică de bandă adezivă nr. 600, să o măsor şi să o folosesc ca să lipesc copertele carnetului. (Voi măsura şi distanţa de la ea la capătul carnetului. Data viitoare voi modifica uşor lungimea şi locul în care o lipesc.) Va trebui să o dezlipească ca să se uite înăuntru. Bineînţeles că nu e imposibil să taie o fâşie de aceeaşi mărime şi s-o lipească exact în acelaşi loc. Dar aceasta ar fi o operaţiune extrem de delicată; nu văd cum ar putea s-o facă. În afară de asta, când va dezlipi banda, oricât de atent ar face-o, e imposibil să nu zgârie puţin coperta. Din fericire, e hârtie subţire Hoshi, glazurată cu alb, foarte uşor de deteriorat.

Câţiva milimetri din copertă vor fi afectaţi. Nu cred că va fi în stare să-mi citească jurnalul fără să lase urme.

24 Februarie

Kimura nu ar avea niciun motiv întemeiat să-şi continue vizitele, de vreme ce Toshiko s-a mutat, dar el continuă să vină în mod regulat, o dată la trei sau patru zile. Adesea îi telefonez eu însumi. Toshiko vine pe la noi aproape zilnic, dar nu rămâne prea mult.

Am folosit deja de două ori camera Polaroid. Am fotografiat trupul lui Toshiko din faţă şi din spate, dar şi detalii ale fiecărei părţi, din cele mai ispititoare unghiuri: am fotografii cu ea întinsă, încordată, răsucită, fotografii cu braţele şi picioarele ei contorsionate în toate poziţiile posibile.

Dacă aş vorbi despre motivele care mă împing să fac astfel de fotografii, aş spune, în primul rând, că îmi face plăcere. Simt o plăcere nebănuită atunci când pot crea poziţiile acelea şi o pot aşeza cum vreau eu, în timp ce este adormită (sau se preface). Al doilea motiv este acela că pot pune fotografiile în jurnal, ca să le vadă şi ea. Atunci va descoperi, cu siguranţă, nebănuita frumuseţe a trupului ei şi va fi uimită. Al treilea motiv este acela că astfel îi pot arăta de ce doresc cu atâta disperare să o pot privi goală. Vreau să mă înţeleagă, ba chiar să mă compătimească. (Unde s-a mai auzit ca un bărbat de cincizeci şi cinci de ani să fie atât de fascinat de soţia lui de patruzeci şi patru? Ar face bine să se gândească la acest lucru.) Nu în ultimul rând, vreau să o umilesc cât pot de tare ca să văd cât va mai continua cu pretinsa ei inocenţă.

Din nefericire, camera această are un obiectiv destul de slab şi telemetrul îi lipseşte; având în vedere că nu estimez prea bine distanţele, fotografiile mele sunt adesea lipsite de focalizare. Am auzit că există un film Polaroid nou, foarte sensibil, dar e greu de obţinut. Cel pe care l-a adus Kimura este vechi, cu termenul de garanţie expirat. Nu poţi să te aştepţi să obţii rezultate bune cu aşa ceva. Mai mult, este supărător să trebuiască să foloseşti mereu bliţul.

Nu voi mai lipi fotografiile, pentru moment.

27 Februarie

Este duminică. Kimura-san a venit la nouă şi jumătate dimineaţa să mă întrebe dacă nu vreau să merg astăzi să văd *Le Rouge et le Noir*. Duminica îi convine cel mai mult, a spus; în timpul săptămânii este prea ocupat să-şi ajute elevii la pregătirea

examenelor de intrare la facultate. În martie va fi mai liber, dar până atunci va fi nevoit să rămână ocazional peste program şi să dea lecţii suplimentare. Chiar şi după ce se întoarce acasă, este adesea vizitat de elevi din afara oraşului care vor să-i mediteze. Se spune despre el că ar fi foarte inteligent, expert în problemele care necesită observaţie. Nu înţeleg de ce este caracterizat astfel. Nu ştiu cât este de instruit, dar în privinţa atenţiei pentru detalii soţul meu este departe de a-l egala.

De vreme ce azi este duminică, iar soţul meu este acasă, nu ar fi indicat să ies. Dar Kimura-san vorbise deja cu Toshiko în drum spre casă. Cât de curând şi-a făcut şi ea apariţia şi m-a rugat, ca de obicei, să-i însoţesc. Privirea pe care mi-a aruncat-o îmi spunea însă altceva: „Nu vreau să merg, dar ar putea fi jenant pentru voi doi, aşa că mă sacrific de dragul vostru şi vin".

— Trebuie neapărat să mergem duminică dimineaţă, a spus Kimura-san, altfel nu o să mai prindem locuri.

Soţul meu a insistat şi el să merg.

— O să fiu acasă toată ziua, a spus el. Du-te! O să am eu grijă de casă. Ai spus că voiai să-l vezi, nu?

Ştiam de ce mă încuraja, dar eram pregătită pentru această situaţie, aşa că am hotărât să merg. Am ajuns la teatru la zece şi jumătate şi am ieşit puţin după ora unu. I-am invitat pe Toshiko şi pe Kimura-san să vină la noi la prânz, dar au refuzat. Deşi soţul meu a spus că va fi acasă toată ziua, a ieşit la plimbare pe la trei şi a lipsit toată după-amiaza. După ce a plecat, mi-am scos jurnalul şi l-am examinat. Banda adezivă nu părea diferită, şi nici coperta nu era afectată, la prima vedere. Dar când le-am privit cu o lupă, am văzut două sau trei zgârieturi – banda fusese desprinsă cu migală – pe care nu le-a putut ascunde. Ca să fiu sigură, pusesem şi o scobitoare înăuntru, numărând paginile până la locul în care o aşezasem. Acum era pusă în alt loc.

Nu există nici cea mai mică îndoială că soţul meu mi-a citit jurnalul. Oare ar trebui să renunţ la el? L-am început numai cu scopul de a vorbi cu mine însămi, de vreme ce nu-mi pot deschide inima în faţa altei persoane. Acum că este citit în mod evident de o altă persoană, cred că ar trebui să-l abandonez. Totuşi, această „altă persoană" este soţul meu, iar între noi există înţelegerea tacită că trebuie să ne purtăm ca şi cum nu ne-am cunoaşte unul altuia secretele. Aşa că poate ar trebui să merg mai departe. Îl voi folosi ca să-i vorbesc în mod indirect, să-i spun lucrurile pe care nu i le-aş putea spune în faţă. Dar chiar dacă îl citeşte, sper că va păstra totul pentru el. Oricum, el nu este omul care să recunoască aşa ceva.

Orice ar face, vreau să ştie că cu în niciun caz nu îl voi citi pe-al

lui. Trebuie să-şi fi dat deja seama că sunt o femeie de modă veche, bine educată şi care nici nu visează să invadeze intimitatea altcuiva. Ştiu unde se află jurnalul soţului meu; uneori am pus mâna pe el; o dată se poate chiar să se fi deschis din întâmplare şi să mă fi uitat înăuntru. Dar nu am citit niciodată vreun cuvânt. Acesta este adevărul adevărat.

27 Februarie

Până la urmă, am avut dreptate! Ikuko are un jurnal. Nu am menţionat nimic până acum, dar adevărul este că am avut unele indicii acum câteva zile. Alaltăieri după-amiază, în timp ce mă îndreptam spre toaletă, am aruncat o privire spre camera de zi şi am văzut-o aplecată peste masă, într-o poziţie incomodă. Cu o clipă înainte, auzisem un fel de foşnet, ca şi cum ar fi mototolit cineva nişte hârtie de orez. Nu doar o pagină sau două – părea să fi fost un număr destul de mare, un volum legat, poate, care fusese ascuns în grabă sub o pernă. În casă la noi rareori se foloseşte hârtia de orez; nu era greu să-mi imaginez la ce folosea ea hârtia aceea subţire şi discretă.

Totuşi, nu am avut nicio şansă de a face astfel de investigaţii, până astăzi. Cât timp a fost la film, am căutat în camera de zi şi l-am găsit cu uşurinţă. Ceea ce m-a uimit a fost faptul că se aşteptase să-l caut şi îl sigilase cu bandă adezivă. Un lucru ridicol din partea ei! Nivelul la care pot ajunge bănuielile unei femei este uimitor. Trebuia să-şi imagineze că nu sunt atât de josnic, încât să citesc un jurnal fără permisiune, chiar dacă este al propriei mele soţii. Totuşi, nu m-am putut abţine să nu mă simt deranjat, şi m-am întrebat dacă nu ar fi fost posibil să îndepărtez banda adezivă cu atâta îndemânare, încât să nu-şi dea seama. Voiam să-i spun: „Şiretlicul tău este zadarnic! Banda adezivă nu îţi poate păzi jurnalul – trebuie să te gândeşti la o cale mai bună!”

Dar am dat greş. Aş fi putut să-mi imaginez că ea e mult prea iscusită ca să-i ţin piept. Deşi am încercat să desfac banda cu cea mai mare atenţie, a rămas o uşoară zgârietură pe copertă. Atunci mi-am dat seama de nesăbuinţa mea. Fără îndoială că măsurase banda, iar eu o strânsesem fără nici e grijă. Am sigilat din nou jurnalul cu o bucată care mi s-a părut egală. Nu cred însă că o voi putea duce de nas.

Totuşi, pot să o asigur că, deşi i-am deschis jurnalul – căci chiar îl deschisesem – şi am privit înăuntru, nu am citit niciun cuvânt. E greu pentru o persoană mioapă ca mine să citească un asemenea scris. Sper că o să mă creadă. Desigur, în ochii ei, cu cât voi încerca mai mult să mă disculp, cu atât voi fi mai vinovat. Poate că ar fi trebuit să-l citesc, de vreme ce oricum voi fi

condamnat. Dar n-am făcut-o. De fapt, m-am temut să nu citesc despre adevăratele ei sentimente faţă de Kimura. Ikuko, te implor, nu fă mărturisiri! Chiar dacă nu voi vedea să o citesc, nu fă o asemenea mărturisire! Spune o minciună, dacă trebuie. Spune că îl foloseşti de dragul meu şi că el nu înseamnă nimic pentru tine.

La rugămintea mea, Kimura a venit s-o ia pe Ikuko la film azi-dimineaţă. Acum câtva timp, m-am tot plâns că ea nu iese din casă.

— În ultima vreme o pune pe Baya să facă toate cumpărăturile, am spus. Nu pare deloc în apele ei – aş vrea să o scoţi în oraş câteva ore.

Ca de obicei, Toshiko i-a însoţit. Nu cred că a avut vreun motiv special ca să li se alăture, deşi e dificil să-i interpretezi acţiunile. Toshiko e chiar mai complicată decât mama ei în unele privinţe. Mă întreb dacă nu este supărată de faptul că, în loc să-i fiu credincios ei, ca orice tată, par să-i fiu mai devotat mamei ei. Dacă ea aşa îşi imaginează, se înşală; le iubesc la fel de mult pe amândouă. Doar că în moduri diferite – niciun tată nu ar putea simţi dragostea *aceea* pentru fiica lui. Va trebui să mă asigur că înţelege acest lucru.

În seara aceasta am stat toţi patru la masă, pentru prima dată de la mutarea lui Toshiko. Toshiko a plecat devreme; Ikuko a avut reacţia ei obişnuită la coniac. Mai târziu, când Kimura a plecat, i-am înapoiat camera Polaroid.

— E chiar un avantaj că nu trebuie să-ţi baţi capul cu developarea negativelor, i-am spus eu. Dar nu-mi place să folosesc bliţul – poate că m-aş descurca mai bine cu un aparat obişnuit. Cred că voi încerca aparatul nostru Zeiss Ikon.

— Vreţi să trimiteţi filmul la developat? a întrebat el.

Eu meditasem deja îndelung la subiectul acesta.

— Vrei să spui că l-ai putea developa tu în locul meu? am întrebat eu.

A părut puţin jenat şi m-a întrebat dacă nu puteam s-o fac eu acasă. I-am spus că, după părerea mea, ştia şi el ce fel de fotografii am făcut. Mi-a răspuns că nu era sigur.

— Nu sunt nişte fotografii pe care să le vadă altcineva, am continuat eu, dar nu pot să le developez bine acasă. Vreau şi nişte măriri – şi nu avem un loc potrivit pentru o cameră obscură. Nu ai putea amenaja una acasă la tine? N-aş vrea să las un străin să pună mâna pe ele.

— S-ar putea să avem un loc pentru aşa ceva, a răspuns el. O să vorbesc cu proprietarul despre acest lucru.

28 Februarie

Kimura a venit dimineaţă la opt, în timp ce Ikuko dormea. Mi-a spus că era în drum spre şcoală. Şi eu eram tot în pat, dar când i-am auzit vocea m-am ridicat şi am coborât în camera de zi.

— E în regulă! a anunţat el.

Mă întrebam ce era în regulă; în cele din urmă mi-am dat seama că se referea la camera obscură. Fiindcă spălătoria lor nu era folosită, putea să intre în ea când voia. Avea să fie o cameră obscură excelentă, cu apă curentă.

I-am spus să se apuce de lucru imediat.

3 Martie

Kimura a spus că e ocupat cu examenele, dar e mai conştiincios decât mine… Aseară am folosit aparatul Zeiss Ikon pentru prima dată după mulţi ani şi am făcut o rolă întreagă de film – treizeci şi şase de poziţii. Iar astăzi el a trecut din nou pe la noi, nonşalant ca totdeauna.

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră un moment? m-a întrebat el, apoi a intrat în biroul meu şi m-a privit întrebător.

De fapt, încă nu mă hotărâsem să-i încredinţez lui developarea. Era limpede că era persoana potrivită pentru treaba aceasta, fiindcă priveliştea trupului gol al lui Ikuko nu mai era o noutate pentru el. Totuşi, văzuse doar fragmente din trupul ei dezgolit; nu o privise niciodată în toate poziţiile acestea seducătoare şi variate. Oare fotografiile acestea aveau să-l excite? Nu de asta îmi făceam eu griji, cu siguranţă; Doar că acest gest ar fi putut să împingă lucrurile mai departe. Şi totul doar din vina mea.

În afară de asta, trebuia să mă gândesc la posibilitatea că i-ar fi putut arăta şi ei fotografiile. Va fi cu siguranţă indignată (sau va pretinde că este), nu doar din cauză că o fotografiasem fără ştirea ei, ci şi din cauză că le dădusem altcuiva să le developeze. Ar putea chiar să considere că, având în vedere că propriul ei soţ o expusese în faţa lui Kimura într-o stare atât de ruşinoasă, avea permisiunea mea tacită de a comite adulter cu el.

I-am îngăduit imaginaţiei mele să o ia razna într-un asemenea hal, încât am început să fiu ros de gelozie, un sentiment atât de intens şi, totodată, atât de voluptuos, că am devenit dornic să-mi asum riscul. I-am dat filmul lui Kimura, spunându-i că vreau ca el să se ocupe de tot.

— Asigură-te că nu le vede nimeni, i-am mai spus. Când termini, o să ţi le arăt pe cele pe care vreau să le măreşti.

Cred că tremura de excitare, dar nu s-a trădat.

— O să am grijă de tot, a încuviinţat el şi a plecat imediat.

7 Martie

Astăzi – a doua oară anul acesta – am văzut cheia pe etajera din biroul soţului meu. Prima dată s-a întâmplat pe patru ianuarie; intrasem să fac curat şi am găsit-o lângă vaza cu narcise. Azi-dimineaţă, observând că florile de prun chinezesc se ofiliseră, am intrat să le schimb cu nişte camelii albe şi am văzut cheia în acelaşi loc. Se întâmplă ceva, mi-am spus eu; dar când am deschis dulapul şi am scos jurnalul, am văzut cu uimire că îl sigilase cu bandă adezivă, exact cum făcusem eu. Acesta era modul lui de a spune: „Vreau să mă asigur că îl deschizi!”

Soţul meu îşi ţine jurnalul într-un caiet studenţesc obişnuit cu o copertă netedă şi tare, mai greu de zgâriat decât coperta jurnalului meu. Curioasă să văd dacă pot să dezlipesc banda, am încercat s-o fac, numai şi numai din curiozitate. Oricât de atentă am fost, am lăsat totuşi nişte zgârieturi uşoare. Chiar dacă suprafaţa era tare, nu am avut cum să le evit. Nu s-ar fi cunoscut dacă s-ar fi zgâriat numai la marginea benzii adezive, dar peste tot în jurul ei s-au întins nişte crăpături mici; nu aveam cum să le ascund. Am lipit bandă adezivă nouă; bineînţeles că va observa, şi va fi convins că am citit ce a scris. Dar, cum am spus de atâtea ori, jur că nu voi citi niciodată nici măcar un singur cuvânt din el. Ce altceva ar avea de spus decât lucrurile acelea indecente pe care ştie că nu-mi place să le aud? Nu am nici cea mai mică dorinţă să-l citesc.

Am deschis în grabă jurnalul şi m-am uitat să văd cât de mult a scris. Doar din curiozitate. Am frunzărit paginile pline de mâzgăliturile lui delicate şi nervoase – de parcă ar fi urmele unei numeroase armii de furnici. Dar azi am văzut că lipise înăuntru nişte fotografii obscene. Am închis ochii şi am întors repede pagina. Oare de unde a scos asemenea fotografii şi de ce le-a pus înăuntru? Voia ca eu să le văd? M-am întrebat cine putea fi femeia.

Chiar atunci mi-a trecut prin cap un gând absolut respingător. Târziu, în toiul nopţii, am visat un fulger ocazional care lumina toată încăperea pentru o clipă, ca strălucirea unui bliţ. Cineva – soţul meu sau Kimura-san – părea să mă fotografieze. Poate că nu a fost un vis. Poate că soţul meu – sigur nu era Kimura-san – m-a fotografiat cu adevărat. Îmi amintesc că mi-a spus odată:

— Nu ştii cât de superb este trupul tău. Mi-ar face plăcere să-l fotografiez şi să-ţi arăt pozele.

Da, sunt sigură că fotografiile acelea sunt ale mele.

În timp ce sunt cufundată în somnul acela greu, am adesea sentimentul că sunt goală puşcă. Până acum am crezut că e una

din fanteziile mele, dar dacă fotografiile acelea sunt ale mele, înseamnă că s-a întâmplat cu adevărat. Totuşi, nu voi obiecta nimic faţă de aceste fotografii cât timp nu sunt sigură. Dacă aş fi fost trează, în ruptul capului nu i-aş fi îngăduit aşa ceva; totuşi, dacă el găseşte o asemenea plăcere în a mă privi goală, cred că este datoria mea de soţie să-l las să se bucure. În zilele de demult, o femeie virtuoasă se resemna pur şi simplu dorinţelor soţului ei, oricât de indecente şi dezgustătoare ar fi fost acestea. Făcea cum i se spunea, fără nicio întrebare. Şi am toate motivele să-l las dacă într-adevăr nu mă poate satisface fără să fie stimulat de nişte jocuri atât de nebuneşti. Nu e doar o chestiune de datorie. Este vorba de o răsplată – pentru mine, soţia supusă şi neprihănită – prin care mi se permite să-mi satisfac acerbul apetit sexual.

Dar chiar şi aşa, de ce nu se mulţumeşte doar să mă privească? Nu văd de ce ar vrea să-mi facă fotografii în starea aceea şi să le lipească apoi în jurnal, unde eu le pot vedea. Ar trebui să ştie foarte bine că sunt genul acela de persoană în al cărei suflet senzualitatea şi timiditatea nu sunt străine una faţă de cealaltă. Şi mă întreb cine i le-a developat. A lăsat un alt bărbat să le privească? A făcut-o doar ca să mă supere? Ce l-ar fi putut determina să facă o astfel de faptă? De când îl ştiu îşi bate joc de pudoarea mea – încearcă oare acum să mă dezveţe de această atitudine, pe care o găseşte obositoare?

10 Martie

Nu ştiu dacă e cazul să menţionez acest lucru în jurnal, şi nici care vor fi urmările dacă Ikuko îl citeşte. Simt însă nevoia să fac o mărturisire: am sentimentul că sufăr de o tulburare pe care o resimt atât fizic, cât şi psihic. Şi spun sentiment pentru că s-ar putea să nu fie decât o uşoară nevroză.

Privind în urmă, cred că ar trebui să spun că libidoul meu nu a fost dintotdeauna atât de slab. De la o vârstă, totuşi, vitalitatea mea a fost secătuită de cererile necumpătate ale soţiei mele; dorinţa mea a slăbit. Sau mai bine spus, ea încă există, dar energia de a o pune în practică s-a dus. Şi astfel m-am luptat să-i fac faţă unei soţii prea doritoare, stârnindu-mi apetitul prin tot felul de metode violente şi nefireşti. Uneori mă înspăimânt şi mă întreb cât voi mai rezista. Timp de zece ani am fost un soţ slab, copleşit de libidoul soţiei mele, dar acum totul s-a schimbat. Acum, fiindcă am descoperit în coniac şi în Kimura remediul absolut, sunt mistuit de o poftă atât de puternică, încât mi se pare chiar şi mie un miracol. Mai mult, la sugestia doctorului Noma şi la cererea mea, o dată pe lună îmi consolidez vitalitatea cu hormoni masculini. Ca să fiu sigur că sunt destul de potent – fac

acest lucru singur, fără ştirea doctorului –, îmi injectez câte cinci sute de unităţi din hormonii pituitari sus-numiţi o dată la patru sau cinci zile.

Totuşi, bănuiesc că această nouă şi extraordinară vigoare nu se datorează atât medicamentelor, cât stimulării mintale. Pasiunea efervescentă produsă de gelozie, impulsurile sexuale biciuite de priveliştea desfătătoare a goliciunii ei – lucrurile acestea îmi anihilează orice fărâmă de autocontrol, aducându-mă în pragul nebuniei. Acum eu sunt cel nesătul. Noapte de noapte mă cufund în extazuri nevisate. Nu pot fi destul de recunoscător pentru fericirea mea, dar, în acelaşi timp, am presentimentul că se va sfârşi, că într-o zi va trebui să plătesc pentru ea, că îmi irosesc viaţa picătură cu picătură.

Într-adevăr, am avut de mai multe ori anumite simptome, atât psihice, cât şi fizice, care par să prevestească această condamnare. Lunea trecută – în dimineaţa în care Kimura a trecut pe la noi în drum spre şcoală – s-a întâmplat un lucru ciudat. Tocmai coborâsem din pat şi eram gata să intru în camera de zi, când am observat o uşoară dublare a contururilor sobei, uşilor glisante şi perdelelor, a oglinzilor şi stâlpilor – a tuturor lucrurilor din jurul meu. M-am frecat la ochi, întrebându-mă dacă nu cumva se înceţoşaseră şi mai mult din cauza vârstei. Dar nu era cazul. În mod evident, vederea mea suferea nişte tulburări anormale. În ultimele veri am avut câteva episoade slabe de ameţeală provocată de anemia cerebrală, dar acesta nu era la fel. Spre deosebire de cele de dinainte, care duraseră câteva minute, dublarea vederii se prelungise ca durată. Toate liniile – până şi nervurile paravanelor şi interstiţiile faianţei din baie – păreau duble şi uşor curbate. Dublarea şi distorsionarea erau foarte uşoare, incapabile să-mi afecteze mişcarea sau să îi facă pe ceilalţi să sesizeze că-mi pierd echilibrul; aşa că am încercat să nu le iau în seamă. Dar starea aceasta s-a prelungit şi mă confrunt cu ea şi în momentul de faţă.

E adevărat că nu am acuzat neplăceri sau durere; dar nu pot să spun că nu mă simt stânjenit. M-am gândit să merg la o clinică oftalmologică pentru un consult, dar acţiunea aceasta mă înspăimântă; simt că nu doar ochii mei sunt în neregulă – răul adevărat se află într-un loc mult mai vital. În afară de asta, deşi cauza este probabil nervozitatea mea, uneori mă clatin şi sunt gata să-mi pierd echilibrul. Mi se pare că sunt pe marginea prăpastiei. Nu ştiu unde se află nervii care controlează simţul echilibrului, dar simt întotdeauna că am un gol în spatele capului, exact deasupra coloanei vertebrale, un fel de pivot care îmi balansează trupul într-o parte sau alta.

Ieri am observat un alt simptom, deşi presupun că şi acesta poate fi de natură nervoasă. Cam pe la ora trei după-amiaza, când mă pregăteam să-l sun pe Kimura, nu mi-am putut aminti numărul de telefon de la şcoala lui, un număr pe care îl formez aproape în fiecare zi. Bineînţeles că am avut şi înainte lapsusuri, dar aceasta nu era o simplă uitare; era aproape de amnezie. Nu mi-am putut aminti nici măcar numărul centralei. Eram speriat şi tulburat. Într-un efort disperat, am încercat să-mi amintesc numele şcolii, dar nici acest lucru nu mi-a fost de folos. Ceea ce m-a surprins cel mai mult a fost faptul că uitasem prenumele lui Kimura. Până şi numele menajerei mă depăşea. În niciun caz nu am uitat numele „Ikuko" şi „Toshiko", dar nu-mi aminteam numele socrilor mei. Cât despre femeia care i-a închiriat căsuţa lui Toshiko, îmi aminteam că e franţuzoaică, că avea un soţ japonez şi că preda la Universitatea Doshiha – dar numele ei nu-mi venea în minte. Mai rău, nu-mi puteam aminti numele străzii noastre. Tot ce ştiam era că locuiam în cartierul Sakyo din Kyōto.

M-a cuprins o teamă teribilă. Dacă lucrul acesta continua şi se accentua în mod gradat, aveam să fiu concediat din funcţia de profesor. Nu doar atât, aş fi putut deveni o legumă, legat de casă, separat de societate. În momentul acela, pierderile mele de memorie au afectat mai ales numele de locuri şi de oameni; nu am uitat împrejurările care îi priveau. Nu mă puteam gândi la numele franţuzoaicei, dar ştiam că exista o astfel de persoană, şi că Toshiko închinase o căsuţă de la ea. Pe scurt, numai nervii care transmiteau numele erau paralizaţi; nu era o paralizie a întregului sistem care controlează percepţia şi comunicarea. Din fericire, totul a durat doar o jumătate de oră. După un timp, canalele nervoase blocate s-au redeschis, memoria mea pierdută s-a întors şi, cu excepţia vederii, îmi revenisem.

În ciuda faptului că eram neliniştit din cauză că nu ştiam cât va dura, am reuşit să supravieţuiesc fără să spun nimănui, fără ca măcar să observe cineva. Deşi nu am mai avut nicio tulburare, sunt încă bântuit de teama că pot să am un alt atac în orice moment – teama că acesta ar putea dura nu jumătate de oră, ci o zi întreagă, un an, poate tot restul vieţii.

Dar dacă Ikuko citeşte acest lucru, oare ce va face? Va fi oare măcar un pic îngrijorată în privinţa mea? Va încerca să-şi controleze pornirile sexuale? Nu prea cred. Chiar dacă raţiunea i-ar cere-o, trupul ei nesătul ar refuza să se abţină. Până nu mă prăbuşesc cu totul, nu va înceta să pretindă ca plăcerile ei să fie satisfăcute.

Fără îndoială că se va întreba de ce am scris aşa ceva.

„Părea să se simtă bine în ultima vreme, se va gândi ea; „dar se

vede nevoit să disimuleze, nu-i aşa? Cred că vrea să mă sperie, ca să îmi reduc aşteptările”.

Nu, e clar că mi-am pierdut autocontrolul. Din fire, sunt laş în faţa bolii şi nu sunt o persoană care îşi asumă riscurile. Dar acum, la cincizeci şi cinci de ani, simt că în sfârşit am găsit măcar un lucru pentru care să merite să trăiesc. În unele privinţe am devenit chiar mai îndrăzneţ decât ea.

14 Martie

Toshiko a venit acasă de dimineaţă, în timp ce soţul meu era plecat.

— Am ceva de discutat cu tine, m-a informat ea serioasă.

Când am întrebat-o despre ce era vorba, m-a privit drept în ochi şi a spus:

— Ieri am văzut pozele acelea la domnul Kimura.

Nu am înţeles şi am rugat-o să-mi explice.

— Mamă, sunt de partea ta, orice ar fi, a spus ea. Aş vrea să-mi spui adevărul.

Se pare că Kimura îi promisese că-i împrumută o anumită carte în franceză; ieri, trecând din întâmplare pe lângă casa lui, s-a oprit să i-o ceară. El nu era acasă, dar ea a intrat oricum şi a luat cartea din bibliotecă. Când a deschis-o, a găsit în ea nişte fotografii.

— Mamă, ce înseamnă asta? a întrebat ea. I-am spus că nu ştiu despre ce vorbeşte şi m-a acuzat că încerc s-o mint.

Am înţeles că fotografiile erau identice cu dezgustătoarele poze pe care le-am văzut alaltăieri în jurnalul soţului meu – şi care, aşa cum ghicisem, mă înfăţişau pe mine. Dar nu m-am putut gândi la o explicaţie rapidă. Bănuiesc că Toshiko şi-a imaginat că pozele erau temelia unui adevărat scandal, ceva mult mai rău decât se întâmpla în realitate. Fără îndoială că pozele acelea păreau dovada unei relaţii interzise dintre mine şi Kimura-san. De dragul lui, ca şi al soţului meu şi al meu, trebuia să încerc să lămuresc pe loc problema. Dar chiar dacă aş fi fost complet sinceră cu ea, nu cred că m-ar fi crezut.

Am ezitat un moment, apoi am spus:

— S-ar putea să-ţi fie greu să crezi, dar până nu mi-ai spus tu, nu ştiam că există asemenea fotografii. Dacă există, înseamnă că tata mi le-a făcut în timp ce eram inconştientă şi că domnul Kimura i le-a developat. Nu există absolut nimic între noi. Te las pe tine să-ţi imaginezi de ce m-a adus tatăl tău într-o asemenea stare, de ce a făcut asemenea fotografii şi de ce l-a pus pe domnul Kimura să le developeze, în loc s-o facă el însuşi. Chiar dacă eşti

fiica mea, mai mult nu pot să-ţi spun. Te rog să nu mă mai întrebi altceva. Şi te rog să crezi că totul se întâmplă din dorinţa tatălui tău. Este de datoria mea să mă conformez dorinţelor lui, chiar dacă unele lucruri sunt împotriva voinţei mele. S-ar putea să-ţi fie greu să înţelegi, dar educaţia pe care am primit-o nu-mi permite să îi contest alegerile. Dacă el vrea să mă fotografieze dezbrăcată, eu sunt gata să-mi înghit ruşinea şi să mă expun în faţa aparatului – mai ales dacă el este cel care îl mânuieşte.

Toshiko a fost şocată.

— Vorbeşti serios? m-a întrebat ea.

I-am spus că da.

— Mamă, eşti vrednică de dispreţ! a izbucnit ea.

Am început să suspectez că îmi făcuse plăcere s-o jignesc şi că îmi exagerasem într-o oarecare măsură adevăratele sentimente.

— Crezi că eşti o soţie model, a continuat ea cu un zâmbet rece şi batjocoritor. Asta e, nu?

Aparent, ea nu putea înţelege nici motivele tatălui ei. I se părea de neînţeles, faptul că pusese un alt bărbat să developeze filmul. A mai spus că mă umilise pe mine şi că îl tulburase pe domnul Kimura fără niciun motiv şi a continuat să-l condamne. Până la un moment dat, când n-am mai putut să o ascult şi a trebuit să o întrerup:

— Nu o să te las să te amesteci în aşa ceva! i-am spus eu. Spui că tatăl tău m-a umilit, dar poţi fi sigură că a făcut-o? Eu nu simt aşa. El mă iubeşte cu pasiune şi acum – cred că simţea nevoia să se convingă că, la vârsta mea, încă nu m-am trecut, că încă mai sunt frumoasă. Acest lucru poate părea anormal, dar eu pot să-l înţeleg.

Fiindcă simţeam nevoia de a-l apăra, am fost în stare să spun nişte lucruri pe care nu le-aş fi putut rosti în veci într-un alt context. Şi cred că am dat dovadă de destulă pricepere. Poate că e bine ca el să citească aceste rânduri şi să mă aprecieze pentru felul în care am încercat să-l apăr.

— Mă întreb dacă nu cumva îmi ascunzi ceva, a spus Toshiko. Tata a fost cu siguranţă sadic, fiindcă ştie ce simte domnul Kimura pentru tine.

Nu am răspuns la această afirmaţie. Ea a continuat, spunându-mi că nu putea crede că fotografiile acelea fuseseră lăsate în carte din neatenţie – „fiindcă domnul Kimura a făcut-o”. S-a gândit că mai mult ca sigur el, lăsându-le acolo, voia să spună ceva: poate că el intenţiona la un moment dat să se folosească de ele. Şi mi-a mai spus şi alte lucruri pe care le observase la el, lucruri pe care ar fi mai bine să nu le repet aici.

18 Martie

Am ajuns acasă după ora zece în seara aceasta, din cauza petrecerii lui Sasaki. Ikuko era în oraş. M-am gândit că ieşise la film, aşa că am urcat în birou ca să lucrez la ceva. Între timp s-a făcut ora unsprezece şi ea tot nu se întorsese.

În cele din urmă, la unsprezece şi jumătate, am primit un telefon de la Toshiko. Mi-a spus că suna din Sekidencho şi m-a rugat să vin acolo.

— Unde e mama? am întrebat-o.

— E aici, a spus ea.

— E târziu, am spus. Spune-i mamei să vină acasă. Baya a plecat deja.

Ea a coborât vocea.

— Mama a leşinat în baie. Să-l chemăm pe doctorul Kodama?

Am întrebat-o cine era acolo, şi ea a spus:

— Noi trei.

Apoi a adăugat:

— O să-ţi explic mai târziu. Oricum, cred că mama are nevoie de o injecţie. Dacă nu poţi veni, o să-l chem pe doctorul Kodama.

— Nu te obosi să-l chemi, am spus eu. O să vin să am grijă de ea.

În ultimul timp am avut grijă să ţin soluţia de Vita-camfor la îndemână. Am luat o fiolă şi am ieşit imediat. Dintr-odată, m-a copleşit un val de teamă. Dacă mă lăsa iar memoria?

Ştiam unde era casă, dar aceasta era prima dată când intram în ea. Când am ajuns, Toshiko mă aştepta la poartă. M-a condus prin grădină spre căsuţă, apoi s-a scuzat şi a plecat.

Kimura m-a întâmpinat cu scuze. Nu i-am cerut nicio explicaţie – nici nu mi-a oferit una de bunăvoie. A fost un moment stânjenitor pentru amândoi, aşa că m-am grăbit să pregătesc injecţia. Întinseseră câteva cuverturi pe duşumeaua din faţa pianului, iar Ikuko zăcea acolo adormită. Măsuţa de ceai de lângă ea era încărcată cu farfurii şi pahare. Chimonoul şi eşarfa ei atârnau pe peretele de alături, agăţate de cuierul împodobit cu panglici pe care îl foloseşte Toshiko pentru hainele occidentale; Ikuko dormea în lenjeria de mătase, care îi trăda gusturile cam ţipătoare pentru vârsta ei.

Pulsul ei era cel la care mă aşteptasem într-o asemenea situaţie. Tot ce a spus Kimura a fost:

— Fiica dumneavoastră şi cu mine am adus-o aici.

Evident că era mai mult sau mai puţin uscată, deşi lenjeria era lipită de trupul ei. Cordonul de la mijloc îi era desfăcut. Am fost surprins când am văzut că era despletită – părul îi cădea ondulat pe umeri, iar gulerul rochiei era ud leoarcă. Când leşinase

înainte, acasă la noi, părul ei fusese întotdeauna strâns într-un coc, nu despletit, ca acum. M-am întrebat dacă nu cumva înfăţişarea ei reflecta gusturile lui Kimura.

El părea să se simtă ca acasă şi mi-a adus fără probleme tot ce i-am cerut – lighean, apă caldă şi celelalte...

— Nu o putem lăsa să doarmă aici, am spus eu în cele din urmă.

— Cei din casă s-au culcat devreme, mi-a spus el. Probabil că Madame Okada nici nu ştie ce s-a întâmplat.

Pulsul lui Ikuko era mult mai bun, aşa că am hotărât s-o duc acasă. I-am spus lui Kimura să cheme un taxi.

— O duc eu, s-a oferit el şi s-a aplecat ca să o poată lua în spate. Am aşezat-o bine, dezbrăcată încă, apoi am înfăşurat-o în chimonou. Am traversat grădina spre taxi; amândoi am reuşit s-o urcăm. Taxiul era foarte mic, iar Kimura a fost nevoit să se aşeze în faţă. Toate hainele soţiei mele duhneau a coniac; aerul dinăuntru era înăbuşitor. Aşa cum o ţineam în poală, mi-am îngropat faţa în părul ei umed şi rece; apoi m-am aplecat, sărutându-i şi mângâindu-i picioarele. Nu cred că Kimura a văzut ce se întâmpla, dar ar fi putut să-şi dea seama.

După ce am dus-o împreună în dormitor, el mi-a spus că spera că nu mă voi supăra din cauza celor petrecute.

— Fiica dumneavoastră vă poate spune totul, a adăugat, apoi m-a întrebat dacă mai aveam nevoie de el. Am spus că nu.

După ce a plecat, mi-am amintit că Toshiko se întorsese acasă înaintea noastră, aşa că am urcat să văd unde era. Dar plecase. Doar cu puţin timp înainte, când o duceam pe Ikuko în casă, aştepta nerăbdătoare în holul de la intrare. Plecase fără nicio vorbă, probabil imediat după sosirea noastră.

Am urcat în birou şi am notat repede toate evenimentele acelei nopţi – tot ce se întâmplase până atunci. În timp ce scriam, savuram deja gândul plăcerilor care aveau să urmeze.

19 Martie

Am adormit în zori. încercarea de a hotărî înţelesul celor ce se petrecuseră noaptea trecută s-a dovedit a fi o bucurie pătrunzătoare, dar înfricoşătoare. Aştept încă o explicaţie de la Kimura, Toshiko sau de la soţia mea. Bineînţeles că nu am avut nicio şansă să-i întreb – dar nici nu am vrut s-o fac atât de curând. Am găsit o nouă plăcere în a mă gândi eu însumi la cele întâmplate, înainte de a auzi o explicaţie. Am dat frâu liber imaginaţiei să cutreiere toate posibilităţile – înlăturându-le pe toate, una câte una – până când, cuprins de gheara unei gelozii mânioase, m-am trezit tremurând de o poftă sălbatică şi irezistibilă. Când adevărul va ieşi la iveală, plăcerea se va risipi.

În zori, soţia, mea a început să rostească numele lui Kimura, în

obişnuitul ei delir. Dar în dimineaţa acesta l-a repetat iar şi iar, la intervale, când tare, când încet. În cele din urmă, în timp ce vocea ei se înălţa din nou, am pătruns-o.

Într-o clipă, gelozia mea furioasă s-a risipit. Nu-mi mai păsa dacă era trează sau dormea, dacă se ruşina sau nu; nu mai voiam nici măcar să mă deosebesc de Kimura. În momentul acela am simţit că pătrunsesem într-o altă lume, avântându-mă spre o înălţime nebănuită, spre zenitul extazului chiar. Aceasta era realitatea, trecutul era simplă iluzie. Eram singuri, împreună, îmbrăţişaţi… Chit că-mi voi da duhul, momentul acesta va dura veşnic, nicio vizită, ştii doar. Şi în seara aceasta am făcut rost de o livră de pui!

În braţe avea şi o legătură de legume. În timp ce ne conducea afară, a luat sticla de Courvoisier, aproape plină, şi a spus:

— Vă permit să contribuiţi cu asta!

Când i-am spus că nu era frumos să bem în absenţa tatii, a răspuns că masa ei nu era completă fără sticla aceea.

— Nu vreau o cină copioasă, am spus eu. E de-ajuns să gustărim ceva, de vreme ce mergem la film după aceea.

Dar ea a insistat că nimic nu era mai simplu decât un sukyiaki.

Am aşezat cele două măsuţe în faţa pianului, am împrumutat un arzător cu gaz din casa profesoarei şi am început să gătim. Am fost uimită să văd că Toshiko cumpărase atâta mâncare, şi atât de variată. Nu doar ingredientele obişnuite – ceapă, vermicelli, lapte bătut de soia proaspăt –, dar şi varză chinezească, prăjitură din gluten, brânză de soia, bulbi de crin şi altele. În loc să le aducă pe toate odată, le-a adus puţin câte puţin, una după alta, când se termina felul precedent. Şi puiul părea să aibă mai mult de o livră. Cât despre coniac, am băut tot timpul.

— E o noutate pentru fiica dumneavoastră să se poarte ca un barman, nu-i aşa? a remarcat Kimura-san. Şi el părea să fi băut mai mult decât de obicei.

La un moment dat, văzând că s-a făcut târziu, Toshiko a spus:

— Mă tem că am pierdut ultimul spectacol.

Dar mie deja nu-mi mai păsa. Totuşi, nu cred să fi fost beată de-a binelea. Aşa se întâmplă întotdeauna – ţin foarte bine la băutură, până la un anumit punct, apoi, dintr-odată, îmi pierd controlul. Aseară am încercat să fiu atentă, fiindcă mi-am imaginat că Toshiko ar putea încerca să mă îmbete. Totuşi, nu pot nega că nu simţeam în acelaşi timp un fel de nerăbdare – sau poate chiar speranţă. Poate că amândoi plănuiseră totul dinainte. Dar nu le-ar fi stat în fire să recunoască, aşa că nu i-am întrebat.

Odată, totuşi, Kimura-san a spus:

— Chiar credeţi că ar trebui să beţi atât de mult în lipsa soţului

dumneavoastră?

Dar el însuşi devenise un băutor tot mai bun, şi n-avea nicio problemă să ţină ritmul cu mine, pahar după pahar. Bănuiesc că ne gândeam amândoi la acelaşi lucru. Cât despre mine, am simţit că făceam într-adevăr ceea ce şi-ar fi dorit soţul meu, de vreme ce părea atât de fericit când îl făceam gelos. Nu spun că singura mea motivaţie era să-i fac pe plac, doar că gândul acesta m-a îmbărbătat atât de mult, încât am băut pahar după pahar.

Mai e un lucru pe care vreau să-l lămuresc astăzi. Nu voi merge atât de departe încât să spun că îl iubesc pe Kimura-san, dar adevărul e că îl consider foarte atrăgător. Cred că aş putea chiar să-l iubesc, dacă aş încerca. Bineînţeles, acest lucru se întâmplă fiindcă mi-am îngăduit să fiu sedusă, ca să-l fac gelos pe soţul meu – dar sunt sigură că nu aş fi făcut-o dacă tânărul nu mi-ar fi plăcut. Până acum am trasat o linie şi am avut grijă să nu trec dincolo de ea. Acum, însă, simt că e posibil să fi făcut un pas greşit. Sper că soţul meu nu se va încrede prea mult în fidelitatea mea. Am îndurat totul de dragul lui, din dorinţa lui, dar încep să-mi pierd încrederea în mine însămi. Nu ştiu unde o să se ajungă până la urmă.

Totuşi, trebuie să admit că eram curioasă să-l văd pe Kimura-san dezbrăcat. Voiam să văd singură, fără niciun amestec al soţului meu, dacă trapul acela gol pe care îl visasem deja era într-adevăr al lui Kimura-san? Dintr-odată am început să mă simt ameţită şi m-am ascuns în toaletă. Toshiko m-a întrebat prin uşă:

— Mamă, cada e pregătită. De ce nu faci o baie?

Undeva, într-un colţişor al minţii mele înceţoşate, ştiam că o să leşin, ştiam că persoana care va veni după mine va fi Kimura-san. Îmi amintesc că am auzit-o pe Toshiko îndemnându-mă de două sau trei ori. După puţin timp m-am îndreptat spre baie, am deschis uşa de sticlă, am intrat şi m-am dezbrăcat. Nu îmi amintesc nimic după asta.

24 Martie

Soţia mea a leşinat din nou aseară în căsuţa din Sekidencho. A ieşit cu Toshiko şi Kimura după cină ca să se ducă la film; când am văzut că se face unsprezece şi nu se întorc, am devenit bănuitor. M-am gândit să telefonez, dar mi s-a părut absurd – ştiam că mă vor suna ei peste puţin timp. Pe când aşteptam, am devenit din ce în ce mai nerăbdător. Tremuram de supărare – şi de excitare.

Puţin după miezul nopţii a apărut Toshiko, singură. A lăsat taxiul să aştepte şi a intrat să-mi spună ce se întâmplase. După film – potrivit variantei ei –, Kimura a insistat să le conducă pe

amândouă acasă. Au trecut mai întâi prin Sekidencho şi s-au oprit pentru un ceai. Observând că mai rămăsese destul coniac, Toshiko a adăugat o linguriţă în fiecare ceaşcă. La scurt timp, Kimura şi mama ei au mai cerat puţin, şi tot aşa; până la urmă, au golit sticla. Din nou, s-a întâmplat ca baia să fie pregătită. Din aproape în aproape au ajuns să se repete cele întâmplate cu câteva seri înainte - sau cel puţin asta mi-a spus Toshiko. Nu prea semăna a explicaţie.

— I-ai lăsat singuri acolo? am întrebat eu.

A încuviinţat.

— Telefonul nu funcţionează încă şi nu-mi place să sun din casă. În plus, a continuat ea, ştiam că vei avea nevoie de un taxi, aşa că am luat unul şi am venit.

M-a privit cu asprime, în felul ei maliţios.

— Noaptea cealaltă am avut noroc – nu e atât de uşor să găseşti un taxi la ora asta. Am aşteptat o vreme în faţa casei, dar nu a venit niciunul. Până la urmă, am mers pe jos până la staţia de taxi de lângă râu şi am găsit un şofer care dormea. L-am trezit şi m-a adus aici.

Apoi a adăugat, ca pentru sine:

— Cred că am plecat din căsuţă cam de jumătate de oră.

I-am ghicit gândurile, dar i-am mulţumit simplu pentru că venise şi am rugat-o să aibă grijă de casă. Am luat cele trebuincioase şi m-am îndreptat spre taxi. Bineînţeles că nu ştiam cât din cele întâmplate fusese plănuit de ei, dar îmi imaginam că Toshiko pusese totul la cale. Fără îndoială că o lăsase intenţionat pe mama ei singură cu Kimura timp de jumătate de oră – sau o oră, cine ştie? – sub pretextul că vine după mine. Am încercat să nu mă gândesc la lucrurile care s-ar fi putut petrece în acest interval.

Când am ajuns, am găsit-o pe Ikuko în lenjerie, ca şi în cealaltă noapte. Hainele ei erau agăţate pe perete, din nou. Kimura a adus apă caldă şi un lighean. Ea părea inconştientă, mai beată chiar decât data trecută. Totuşi, am observat că se prefăcea. Era limpede că era un şiretlic. Pulsul îi era destul de puternic. De vreme ce nu ar fi avut niciun rost să-i fac o injecţie cu camfor, am hotărât să mă prefac şi să-i fac nişte vitamine. Kimura a observat ce făceam şi m-a întrebat în şoaptă dacă vitaminele erau suficiente.

— Da, cred că da, i-am răspuns eu calm. Nu pare să fie atât de rău în seara aceasta. Şi am continuat să-i fac injecţia.

Mai târziu, Ikuko a strigat iar şi iar numele lui Kimura. Vocea ei avea un ton nou şi pătimaş; nu cel delirant pe care îl folosea până acum, ci o nuanţă puternică, pătrunzătoare, imploratoare.

Pe când se apropia de punctul culminant, strigătele ei au devenit din ce în ce mai intense. Dintr-odată, am simţit că mă muşca de vârful limbii – apoi de lobul urechii. Nu se mai purtase niciodată astfel.

La gândul că el fusese cel care o transformase peste noapte într-o femeie îndrăzneaţă şi agresivă, m-am simţit extrem de gelos, dar în acelaşi timp recunoscător. Poate că ar trebui să-i fiu recunoscător şi lui Toshiko. Printr-o ironie a sorţii, ea pare să nu-şi dea seama de starea bizară în care se află mintea mea. Nu ştie că îmi produce plăcere atunci când încearcă să mă rănească.

În zori, după actul sexual, am simţit o teribilă ameţeală. Faţa lui Ikuko, gâtul, umerii, braţele – toate contururile trupului ei păreau mişcate. Mi se părea că un trup identic fusese suprapus peste trupul ei. Cred că am adormit la puţin timp după aceea, dar şi în visele mele imaginea aceasta dublă a persistat. La început, tot trupul ei s-a dublat; cât de curând însă, variate părţi s-au împrăştiat în spaţiu. Două perechi de ochi şi două nasuri pe acelaşi rând, două perechi de buze deasupra, şi tot aşa, în culorile cele mai vii. Spaţiul înconjurător era albastru ca cerul, părul – negru, buzele – purpurii, nasurile – de un alb pur – şi negrul, roşul şi albul acela erau mult mai strălucitoare decât culorile reale. Erau otrăvitor de ţipătoare, ca un ecran de film.

În visul meu, m-am gândit că nişte culori atât de vii erau dovada unei neurastenii serioase. Totuşi, am continuat să visez. Două perechi de picioare – pielea lor era incredibil de mătăsoasă – păreau să plutească sub apă. Fără îndoială, erau picioarele ei. Tălpile pluteau separat, una lângă alta. Chiar atunci s-a înălţat în faţa mea o masă albă, ca o grămadă de nori; era o formă pe care o fotografiasem cândva – fesele ei, întoarse spre mine.

După câteva ore, am avut un vis diferit. Kimura stătea în faţa mea, gol; uneori capul lui se transforma într-al meu, alteori amândouă capetele se înălţau deasupra unui singur corp. Întreaga imagine era mişcată.

26 Martie

Este a treia oară când îl văd pe Kimura-san fără soţul meu. Noaptea trecută am găsit o sticlă neîncepută de Courvoisier lângă pat.

— Tu ai adus asta? am întrebat-o pe Toshiko. Dar ea a negat, spunând că nu ştia de unde apăruse.

— Sticla era aici când am ajuns ieri acasă, a continuat ea. M-am gândit că o fi adus-o domnul Kimura.

— Nu ştiu nimic despre aşa ceva, a spus Kimura-san. Cred că a fost soţul dumneavoastră. Sunt sigur că acesta e răspunsul. Ne

joacă o festă foarte complicată.

— Dacă e tata, e grozav de sarcastic, nu-i aşa?

Acestea au fost cuvintele lor. Mie mi se pare posibil să fi pus el sticla, dar nu ştiu ce să cred. N-am de unde să ştiu dacă nu or fi adus-o Toshiko sau Kimura-san.

Miercurea şi vinerea, Madame Okada pleacă la Ōsaka ca să predea şi nu se întoarce până la unsprezece. În cealaltă seară, după ce am început să bem, Toshiko s-a strecurat în casa mare. (Este prima dată când menţionez acest lucru. M-am temut că soţul meu îl va interpreta greşit, dar mi se pare că nu mai este nevoie să ascund adevărul.) Aseară a dispărut iar devreme; a rămas acolo şi după ce a venit Madame Okada, pălăvrăgind o vreme cu ea. Am leşinat din nou. Totuşi, indiferent cât de rău m-aş fi simţit, cred că am reuşit să nu trec dincolo de ultima linie impusă. Încă nu am avut curajul s-o depăşesc şi cred că la fel simte şi Kimura-san.

— Eu i-am împrumutat aparatul Polaroid soţului dumneavoastră, mi-a spus el. Am făcut-o fiindcă ştiam că voia să vă îmbete şi să vă privească dezbrăcată. Dar nu a fost mulţumit cu Polaroidul, aşa că în cele din urmă a început să facă fotografii cu un Zeiss Ikon. Bănuiesc că dorea să studieze fiecare detaliu al trupului dumneavoastră – dar mai mult decât atât, cred că voia să mă facă să sufăr. Cred că i-a făcut plăcere să mă lase pe *mine* să developez filmul; îi place să mă excite şi să mă facă să mă lupt cu o ispită teribilă. Şi îl stimulează gândul că propriile mele sentimente se reflectă în dumneavoastră, fiindcă sunteţi la fel de chinuită ca şi mine. E o cruzime din partea lui să ne facă aşa ceva, dar eu tot nu vreau să-l trădez. Vă văd cum suferiţi şi vreau să sufăr cu dumneavoastră – vreau să sufăr tot mai profund.

— Toshiko a găsit fotografiile în cartea aceea franţuzească pe care a împrumutat-o de la dumneata, i-am spus eu. A spus că trebuie să existe un motiv – nu puteau fi puse acolo din greşeală. Ce aveai de gând?

— Speram că, dacă i le arătam, va reacţiona în vreun fel, a răspuns el. Nu am sugerat niciodată ceva anume. Doar că, ştiind că există o nuanţă de Iago în ea, m-am aşteptat la cele întâmplate în noaptea de optsprezece – şi în noaptea de două zeci şi trei, şi în seara asta. Fiica dumneavoastră a preluat întotdeauna iniţiativa. Eu am tăcut şi i-am urmat poruncile.

— E prima dată când vorbim despre relaţia noastră, am spus eu. Nu am discutat niciodată înainte despre acest lucru, nici măcar cu soţul meu. Pare să evite să vorbim despre dumneata. Poate că se teme de dumneata şi încearcă încă să creadă că i-am fost credincioasă. Mi-ar plăcea să cred şi eu acelaşi lucru, dar mă

întreb dacă a fost aşa. Dumneata eşti singura persoană care îmi poate spune.

— O, sigur că i-aţi fost credincioasă, a spus Kimura-san. Există o parte din trupul dumneavoastră pe care nu am atins-o niciodată. El mă doreşte la un centimetru distanţă de dumneavoastră, şi i-am ascultat dorinţa. M-am apropiat cât am putut de mult, fără să violez regula.

— Oh, mă bucur atât de mult să aud acest lucru! am exclamat eu. Nu îţi poţi imagina cât sunt de recunoscătoare!

Kimura-san mi-a spus că îmi urăsc soţul, dar adevărul este că, deşi într-adevăr îl urăsc, îl iubesc în acelaşi timp. Cu cât îl urăsc mai mult, cu atât mai pasionată devine dragostea mea. A pus pe cineva ca tine, Kimura-san, între noi, şi dacă nu te-ar fi chinuit, propria lui pasiune nu ar fi izbucnit – iar dacă mă gândesc că scopul lui este, la urma urmei, să-mi ofere mie plăcere, nu mă pot întoarce împotriva lui. Dar nu ai putea să-l priveşti aşa cum îl privesc eu? E una cu tine, eşti o parte din el, amândoi sunteţi una.

28 Martie

Am fost azi la un consult de retină la clinica universităţii. Nu voiam să merg, dar doctorul Noma a fost atât de insistent, încât până la urmă i-am ascultat sfatul.

Mi-au spus că ameţeala mea este provocată de o îngroşare a arterelor cerebrale. Creierul este congestionat, iar această congestie produce ameţeală, vedere dublă, poate chiar pierderea cunoştinţei. În cazurile severe se poate ajunge la inconştienţă totală. Am fost întrebat dacă nu cumva mă simt ameţit atunci când trebuie să mă trezesc în mijlocul nopţii, când fac o mişcare bruscă sau mă întorc dintr-odată, şi a trebuit să recunosc că aşa se întâmplă. Mi-au spus că pierderea simţului echilibrului – sentimentul acela de prăbuşire, de scufundare în pământ – este cauzat de blocarea circulaţiei din urechea internă.

Doctorul Noma m-a consultat şi în secţia de medicină internă. Astăzi, în afară de faptul că mi-a luat tensiunea, mi-a mai făcut-o şi o electrocardiogramă şi mi-a examinat rinichii.

— Sunt surprins că tensiunea e atât de mare, mi-a spus doctorul Noma. Trebuie să fiţi atent.

L-am întrebat cât de mare era, dar nu părea dornic să-mi spună.

— Amândouă valorile sunt aproape de două sute, mi-a spus el în cele din urmă. Cel mai grav e că diferenţa dintre ele e mică. În loc să vă îndopaţi cu hormoni şi stimulente, ar trebui să luaţi ceva care să vă scadă tensiunea. Mă tem că va trebui să vă abţineţi de la orice activitate sexuală şi să renunţaţi la alcool. Feriţi-vă de mâncărurile sărate şi de la orice fel de stimulente.

Apoi mi-a prescris diferite medicamente – Rutin C, SerpaSil, Kallikrein – şi mi-a spus să-mi controlez tensiunea în mod regulat.

Scriu aceste lucruri în jurnal cu toată sinceritatea, ca să văd ce efect vor avea asupra lui Ikuko. Pentru moment, intenţionez să ignor avertismentul medicului. Dacă va fi vreo schimbare în purtarea noastră, prima mişcare trebuie să vină din partea ei. Dar mă aştept să pretindă că nu mi-a citit jurnalul şi să fie la fel de senzuală ca de obicei. Aceasta este firea ei, nu se poate abţine. Dar nici eu nu mai pot face cale întoarsă. De alaltăieri noapte a devenit dintr-odată agresivă, căutând plăceri noi şi variate. Forţa ei ne duce înainte. Ca de obicei, totuşi, nu scoate nicio vorbă în timpul actului. În tăcere, prin mişcările ei, îşi exprimă toate sentimentele erotice. De vreme ce pretinde mereu că este pe jumătate adormită, nu e nevoie să sting lumina. Sunt fermecat de purtarea ei ameţită, adormită, dar delicios de sfioasă.

La început mi-am ţinut soţia la o distanţă considerabilă de Kimura. Totuşi, pe măsură ce stimularea a slăbit treptat, am început să reduc distanţa. Cu cât o reduceam mai mult, cu atât mai gelos deveneam – şi cu atât mai multă plăcere simţeam. Planul meu a fost un mare succes. Dar, din cauză că şi eu, şi Ikuko doream acelaşi lucru, nu am ştiut unde să ne oprim. Au trecut aproape trei luni de la Anul Nou şi nu pot să nu mă minunez că am îndrăznit să mă lupt atât de mult ca să-i fac faţă. Acum cred că-şi dă seama cu adevărat cât de mult o iubesc. Dar ce ne aşteaptă? Cum pot continua să-mi menţin trează pasiunea? În ritmul ăsta, stimularea va slăbi din nou în curând – i-am pus deja într-o situaţie care, în împrejurări normale, ar fi considerată adulter. Totuşi, am încă încredere în ea. Ce modalitate a mai rămas de a-i aduce mai aproape, fără s-o silesc să-mi fie necredincioasă? Trebuie să încerc să mă gândesc la una, deşi ei – cu ajutorul lui Toshiko – o vor găsi probabil înaintea mea.

Am spus că Ikuko e secretoasă, dar şi eu sunt la fel. Nu e de mirare că Toshiko, moştenind caracteristicile părinţilor, e şi ea secretoasă. Dar Kimura e mai rău. E uimitor cum vieţile a patru persoane atât de sfioase şi secretoase au ajuns să se întrepătrundă. Încă şi mai extraordinar este faptul că toţi patru – înşelându-ne unul pe altul în acelaşi timp – cooperăm în mod efectiv. Fiecare pare să aibă propriul plan în minte, dar de fapt avem un singur ţel. Facem tot ce ne stă în puteri ca s-o corupem pe Ikuko.

30 Martie

în după-amiaza aceasta, Toshiko a venit acasă şi m-a convins să plec cu ei într-o scurtă excursie la Arashiyama. Cum era

vacanţă, Kimura-san ne aştepta la capătul străzii Omiya; de acolo am mers împreună. Se pare că a fost ideea lui Toshiko. I-am fost foarte recunoscătoare.

Ne-am plimbat pe malul râului, am luat o barcă până la hotelul Rankyo, apoi, după ce ne-am odihnit puţin lângă pod, ne-am îndreptat spre grădina templului Tenryuji. Am respirat aer proaspăt şi sănătos pentru prima dată după secole întregi. Cred că mi-ar plăcea să ies mai mult. Păcat că soţul meu e aşa un şoarece de bibliotecă.

Ne-am întors abia spre seară. Am coborât din tramvai la Hyakumamben şi ne-am continuat drumul separat. Ziua a fost atât de însufleţită, încât, pentru prima dată, nu am mai simţit nevoia să beau coniac.

31 *Martie*

Noaptea trecută, eu şi soţul meu am mers la culcare treji. Pe la miezul nopţii l-am lăsat să-mi vadă degetele de la piciorul stâng, scoase de sub cuvertură, în lumina veiozei fluorescente. Nu i-a luat mult să observe şi a venit repede în patul meu. Apoi, scăldaţi în lumina aceea puternică, fără să fim măcar ameţiţi, am făcut dragoste. O performanţă uimitoare. Am văzut că era îmbujorat de excitare.

Fiind vacanţă, este toată ziua acasă (şi la fel se întâmplă şi cu Madame Okada). Bineînţeles că mai iese la plimbare; rătăceşte prin împrejurimi o oră sau două, iar apoi vine acasă, îi place să umble pe jos, dar în acelaşi timp cred că vrea să-mi dea timp să-i citesc jurnalul. Ori de câte ori spune „mă întorc curând", simt că vrea să zică: „Ai grijă să-l citeşti!" Acest lucru mă face şi mai hotărâtă să nu-l citesc. Dar poate că, având în vedere împrejurările, ar trebui să-i dau şansa de a-l citi pe al meu.

31 Martie

Aseară, Ikuko m-a uimit şi m-a umplut de încântare. Nu a pretins că este beată, nici nu mi-a cerut să sting lumina. După ce s-a expus în cea mai provocatoare ipostază, s-a pus pe treabă şi a început să mă stârnească. Am fost surprins să constat, pentru a nu ştiu câta oară, cât de expertă e în arta iubirii. Cu timpul, presupun că voi înţelege şi eu sensul acestei sintagme.

Ameţelile mele au devenit atât de rele, că am început, până la urmă, să-mi fac griji şi am mers la doctorul Kodama ca să-mi verific tensiunea. Am putut vedea că acesta s-a alarmat. Mi-a spus că valorile erau destul de mari ca să-i deregleze aparatul. După părerea lui, am nevoie de odihnă absolută trebuie să încetez imediat orice activitate.

1 *Aprilie*

Astăzi, Toshiko a venit acasă cu o domnişoară pe nume Kawai, care predă croitoria şi care lucrează şi la comandă. Nu trebuie să plătească nicio taxă, aşa că poate să obţină preţuri cu douăzeci sau treizeci la sută mai mici decât cele obişnuite. Toshiko îşi face toate hainele la ea. În afară de uniformele de şcoală, eu însă nu

am purtat niciodată haine occidentale – gusturile mele sunt de modă veche, iar chimonourile chiar mi se potrivesc. Dar deşi nu am intenţia ca la vârsta mea să-mi schimb stilul, am lăsat-o pe Toshiko să mă convingă să-mi comand o rochie de la domnişoara Kawai. M-am simţit jenată şi am rugat-o să vină după-amiază, când soţul meu nu va fi acasă. Le-am lăsat pe ea şi pe Toshiko să aleagă materialul şi modelul. Le-am spus că aş vrea fusta lungă – măcar cu două degete mai jos de genunchi –, de vreme ce picioarele mele sunt puţin curbate. Domnişoara Kawai mi-a spus că ce aveam eu nu se puteau numi curbate – că a văzut picioare şi mai şi în rândul occidentalelor.

Mi-au arătat tot felul de tipare pentru ca în cele din urmă să aleagă un model din *Modes et travaux*, un costum cu gri şi roşu-cafeniu din tweed. Amândouă au spus că ar trebui să-l încerc, aşa că am fost de acord. Nu va costa mai mult de zece mii de yeni, dar va trebui să-mi cumpăr şi pantofi, plus câteva accesorii.

2 *Aprilie*

Am ieşit în după-amiaza aceasta. M-am întors seara.

Am ieşit la zece. Mi-am cumpărat pantofi dintr-un magazin din Kawaramachi. M-am întors seara.

4 *Aprilie*

Am ieşit după-amiaza. M-am întors seara.

5 *Aprilie*

Am ieşit după-amiaza. M-am întors seara.

5 Aprilie

Ikuko şi-a schimbat programul. Iese aproape în fiecare după-amiază – uneori chiar şi dimineaţa – şi se întoarce după patru sau cinci ore, la timp pentru cină. Cinăm amândoi. Nici de băut nu mai bea – coniacul nu pare s-o mai tenteze. Poate faptul că Kimura este liber în perioada aceasta are ceva de-a face cu noile ei obiceiuri. În orice caz, nu am nici cea mai mică idee unde se duce.

În după-amiaza aceasta, Toshiko a venit la noi pe la două, ca din senin, şi a întrebat:

— Unde e mama?

— La ora asta e întotdeauna plecată, i-am spus eu. Nu e la tine?

— Nu am văzut-o de mult, a răspuns ea, clătinând gânditoare din cap, şi nici pe domnul Kimura. Unde crezi că s-a dus?

Totuşi, bănuiesc că Toshiko este la curent.

Am ieşit după-amiază. M-am întors seara.

În ultimul timp am ieşit zilnic. Soţul meu e de obicei acasă

când plec. E închis în birou, aplecat peste masă cu o carte deschisă în faţă, de parcă ar fi absorbit în lectură. Nu cred că este, deşi îmi imaginez că e foarte ocupat să se gândească ce fac în orele petrecute departe de casă. Bineînţeles, e limpede că, în timp ce sunt plecată, coboară în camera de zi, scoate jurnalul meu din sertar şi îl citeşte. Din nefericire, acesta nu îi spune nimic – am fost intenţionat neclară în privinţa activităţilor din ultimele zile.

Înainte de a pleca, urc întotdeauna în biroul lui, deschid puţin uşa glisantă, şi îi spun că ies în oraş o vreme. Apoi cobor cu grijă treptele, de parcă m-aş furişa. Uneori îl strig de pe scări. Nu se întoarce niciodată să mă privească; uneori dă din cap şi spune „bine", sau nu răspunde nimic.

Nu trebuie să spun că ies doar ca să-l las să-mi citească jurnalul. Îl văd pe Kimura-san în timpul anumitor întâlniri. Ies fiindcă vreau să fiu în braţele lui – undeva unde să fim scăldaţi de razele soarelui, la o oră când mintea mea nu e toropită de lichior. E adevărat că am mai rămas singură cu el în căsuţa lui Toshiko, departe de soţul meu, dar eram întotdeauna prea beată în momentul în care ni se atingeau trupurile. Pe treizeci ianuarie am scris despre faptul că mă întrebam „cât adevăr este în visele mele despre Kimura-san şi, pe nouăsprezece martie, despre faptul că eram curioasă „să văd singură, fără niciun amestec al soţului meu, trupul acela gol pe care îl visam întotdeauna". Sentimentele acelea, nesatisfăcute încă, se ascundeau în inima mea. Oricât m-ar fi costat, voiam să privesc lung şi profund – deplin conştientă şi la lumina zilei – trupul unui bărbat care să fie adevăratul Kimura-san, nu doar o fantomă care ajungea la mine prin intermediul soţului meu.

Cu bucurie, dar şi cu un misterios sentiment că mai făcusem cândva acest lucru, am descoperit că Kimura-san, în carne şi oase, era chiar bărbatul pe care îl visasem de atâtea ori de la începutul anului. Odată chiar am scris despre faptul că voiam să fiu „în braţele lui tinere şi puternice", să fiu „lipită de trupul lui ferm şi elastic" – mai mult, să mă înfior văzându-i pielea orbitor de desăvârşită. Acum l-am văzut şi ştiu cum este. În cele din urmă, dincolo de orice îndoială, am fost cuprinsă de braţele lui tinere, mi-am simţit sânii lipiţi de trupul lui ferm, am simţit atingerea caldă şi mătăsoasă a pielii lui albe.

Dar cât de ciudat se oglindeau iluziile mele în realitate! Nu pot să cred că este doar o coincidenţă că imaginea lui Kimura-san din visul meu corespunde atât de bine cu bărbatul adevărat. Mă simt ca şi cum l-aş fi cunoscut într-o viaţă anterioară, ca şi cum ar fi avut o putere misterioasă prin care mi-a bântuit visele.

Acum că imaginea aceasta a revenit fără doar şi poate la viaţă,

pot să-l separ complet de soţul meu. O dată pentru totdeauna, şterg în felul acesta cuvintele „eşti o parte din el, amândoi sunteţi una”. Singura asemănare dintre ei este că amândoi au cam aceeaşi statură. Fără haine, Kimura-san e foarte diferit. Pieptul lui e surprinzător de lat şi întregul lui trup radiază de vitalitate; nu seamănă deloc cu slăbănogul meu de soţ, cu tenul lui veşted şi pielea lui sleită şi pungită. Pielea lui Kimura are o strălucire scânteietoare şi proaspătă, o nuanţă de roz sub alb, pe când pielea întunecată şi pământie a soţului meu pare moartă; moliciunea ei unsuroasă mă îngreţoşează şi acum. Sentimentele mele faţă de soţul meu erau până acum împărţite în mod egal între dragoste şi ură, dar în ultimul timp balanţa înclină tot mai mult spre ură. De nenumărate ori pe zi oftez când mă gândesc la nenorocitul de om cu care m-am căsătorit: dacă ar putea fi Kimura-san în locul lui!

Totuşi, dacă spun că, deşi am ajuns atât de departe, nu am trecut încă de ultima linie – mă va crede oare soţul meu? Fie că mă crede, fie că nu, acesta este adevărul. Bineînţeles că interpretez „ultima linie” într-un sens foarte restrâns; poate că ar trebui să spun că am făcut tot ce se putea face fără s-o încalc. Am fost educată de nişte părinţi foarte conservatori – modul lor rigid de gândire încă mă mai bântuie. Cumva, mi se pare că, orice s-ar întâmpla, atâta timp cât nu am ceea ce soţul meu numeşte „raporturi sexuale”, nu îi sunt necredincioasă. Aşa că i-am fost fidelă, în sensul acesta, dar nu m-am abţinut de la niciun lucru care nu intra în definiţia aceasta strictă. Prefer să nu dau detalii, totuşi.

8 Aprilie

În după-amiaza aceasta aproape că am dat peste Ikuko. Mergeam la vest de Shijo, la câteva blocuri distanţă de magazinul universal Fujii, când am văzut-o din întâmplare ieşind dintr-un magazin din faţa mea. Dar s-a întors şi a luat-o pe cealaltă parte. M-am uitat la ceas: era patru şi jumătate. Judecând după timp, trebuia să se îndrepte spre est, spre casă; dar cred că mă văzuse venind şi încerca să mă evite. Bănuiesc că a fost surprinsă, fiindcă arareori mă aventurez să ies din cartierul Higashiyama. Nu ies aproape niciodată în oraş.

Grăbind puţin pasul, am ajuns să merg aproape în urma ei. Dar nu am strigat-o, iar ea nu s-a întors. Am continuat să mergem păstrând aceeaşi distanţă între noi. Între timp, aruncasem o privire spre vitrina magazinului din care ieşise, o vitrină plină de accesorii feminine – mănuşi de aţă şi nailon, cercei de toate felurile, pandantive şi altele asemănătoare. M-am gândit că ea nu

purta niciodată haine occidentale şi nu ar fi avut la ce să folosească asemenea lucruri – dar atunci am observat, spre surprinderea mea, că de urechile ei atârnau cercei cu perle.

De când obişnuia să poarte cercei cu chimonou? Oare îi cumpărase şi şi-i pusese în magazin, sau obişnuia să-i poarte când nu o vedeam eu? Din când în când, în ultima lună, o văzusem purtând una din acele *haori* scurte, la modă, numite jachete pentru ceai. Şi o purta şi astăzi. Până acum, refuza să poarte haine la modă, dar trebuia să recunosc că aceasta nu o dezavantaja. Ceea ce m-a surprins şi mai mult au fost cerceii: îi stăteau atât de bine! Mi-am amintit de ceea ce a scris cândva Akutanawa Ryunosuke despre albul ispititor pe care îl aveau urechile unei chinezoaice privite din spate. Urechile soţiei mele, privite din spate, erau la fel. Intensificau strălucirea perlelor, iar perlele intensificau strălucirea lor – efectul era demn de admirat. Dar nu puteam să cred că fusese propria ei idee. Ca de obicei, m-a cuprins un sentiment de gelozie amestecată cu recunoştinţă. Era supărător să te gândeşti că altcineva descoperise acest aspect exotic al frumuseţii ei, pe care eu nu-l observasem. Cred că soţii nu au simţul observaţiei atât de dezvoltat, fiindcă s-au obişnuit să-şi privească soţiile mereu din acelaşi unghi.

A traversat bulevardul Karasumaru şi a continuat să meargă. În afară de poşetă, avea un pacheţel lung şi îngust, probabil cumpărăturile din magazinul din care ieşise. N-am putut vedea ce era în el. Când am văzut că o ia pe lângă blocuri, am traversat strada şi am luat-o repede înainte, ca să vadă că n-o mai urmăresc. Apoi am urcat într-un tramvai în staţia Horikawa.

A ajuns acasă la o oră după mine. Cerceii dispăruseră – în poşeta ei, presupun. Avea încă pacheţelul, dar nu l-a deschis în prezenţa mea.

10 Aprilie

Mă întreb dacă jurnalul soţului meu spune ceva despre starea lui de sănătate. Cât de mult îl preocupă? Nu am cum să aflu ce gândeşte, bineînţeles, dar, cam de o lună, am observat că e ceva în neregulă. În ultimul timp, tenul lui arată mai rău ca niciodată – e străveziu de-a binelea. Adesea se clatină când urcă sau coboară scările. A avut întotdeauna o memorie bună, dar acum a devenit grozav de uituc; uneori, când vorbeşte la telefon, nu-şi poate aminti numele unei persoane, şi pare tulburat. Când se plimbă pe lângă casă, se opreşte dintr-odată şi închide ochii, sau se ţine de un stâlp.

Deşi îşi scrie toate scrisorile pe hârtie normală, cu penelul, scrisul lui a devenit groaznic de grosolan. (Te-ai aştepta ca omul

să-şi îmbunătăţească caligrafia odată cu trecerea vremii.) Adesea face greşeli. Eu văd numai ceea ce scrie pe plicuri, dar observ întotdeauna o greşeală sau două. Iar ele sunt vizibile: încurcă data, cu câteva luni mai devreme sau mai târziu, sau pune ceva absurd în locul numelui străzii noastre. O dată a scris „iunie” în loc de „aprilie”, apoi a tăiat totul şi a scris deasupra „august”. Dar se poate şi mai rău, o scrisoare adresată unchiului său avea două greşeli în scrierea numelui. Datele şi adresele i le corectez eu înainte de a le pune la poştă; dar de data aceasta nu am ştiut cum să fac, aşa că i-am spus, ca din întâmplare, că numele era greşit. Am văzut că s-a tulburat, dar a încercat să pară calm.

— Aşa este, a spus el, şi a pus scrisoarea pe birou, fără să o corecteze pe loc.

Plicurile sunt în regulă, fiindcă mă uit întotdeauna la ele, dar nimeni nu ar putea să spună câte greşeli sunt înăuntru.

Poate că toată lumea a observat că se poartă ciudat. Alaltăieri am fost să-l văd pe doctorul Kodama – e singurul cu care mă consult în privinţa aceasta – şi l-am rugat să-l convingă pe soţul meu să vină la o consultaţie.

— Voiam de mult să discut despre acest lucru cu dumneavoastră, mi-a spus el.

Se pare că soţul meu a fost şi el îngrijorat şi s-a dus să-l vadă pe doctorul Noma, un profesor de la facultatea de medicină. Apoi, speriat de ceea ce auzise, a venit la doctorul Kodama.

Doctorul Kodama mi-a explicat că, nefiind specialist, nu putea pune un diagnostic clar.

— Totuşi, a continuat el, am fost şocat când am văzut ce tensiune mare avea.

— Cât de mare? am întrebat eu.

A ezitat un moment.

— Poate că nu ar trebui să vă spun acest lucru, a spus el. Când am încercat să-i măsor tensiunea, aparatul aproape că s-a stricat. A urcat până la capătul gradaţiei şi a continuat să urce. A trebuit să mă opresc. Nu pot să spun cât de mare era.

Am întrebat dacă soţul meu ştia.

— A fost avertizat de doctorul Noma înainte, a răspuns el, dar nu a ascultat. I-am spus clar că se afla într-o situaţie primejdioasă. (Am scris acest lucru fiindcă nu mai contează dacă citeşte şi el, de vreme ce a auzit deja avertizările doctorului Kodama.)

Presupun că eu sunt cea vinovată că s-a ajuns aici. Dacă nu i-aş fi cerut atât de mult, nu ar fi ajuns la o asemenea depravare. Când am vorbit cu doctorul Kodama, a trebuit să roşesc. Din fericire, el nu ştie adevărul despre relaţiile noastre sexuale. Pare să creadă că eu sunt atât de pasivă, încât doar soţul meu este responsabil de

excesele lui. Probabil că soţul meu ar spune că totul s-a întâmplat din cauză că a vrut cu orice preţ să mă satisfacă. Nu pot să neg; dar eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să-mi fac datoria faţă de el, ba chiar am îndurat lucruri greu de suportat. Toshiko m-ar numi „o soţie model". Într-un fel, cred că aşa şi sunt.

Dar nu mai are rost să încerc să găsesc un ţap ispăşitor, fiindcă este prea târziu. Ne-am ispitit unul pe altul; ne-am aţâţat; am luptat cu disperare, fără cruţare; în cele din urmă, conduşi de o forţă irezistibilă, am ajuns unde am ajuns.

Nu ştiu dacă ar trebui să spun acest lucru şi ce se va întâmpla dacă o să-l citească, dar adevărul este că nu e singurul cu probleme de sănătate. Nici eu nu mă simt mai bine. Am început să-mi dau seama în ianuarie. Cu ani în urmă, pe când Toshiko avea zece ani, am început să scuip sânge, iar doctorul m-a avertizat că erau simptomele unui început de tuberculoză. Dar fiindcă s-a văzut că nu era ceva grav, simptomele acestea nu m-au îngrijorat. (Da, am ignorat sfatul doctorului pentru prima dată. Nu că nu mă temeam de moarte, dar instinctul nu mă lăsa să mă gândesc la ea. Mi-am închis ochii în faţa acestei temeri şi am cedat orbită impulsurilor sexuale. Deşi a fost şocat de o asemenea nesăbuinţă, soţul meu a capitulat în curând. Presupun că aş fi putut murit atunci, dar am fost norocoasă. Cumva, aşa nesăbuită cum am fost, am reuşit să învinge.)

Iar anul acesta, la sfârşitul lui ianuarie, am presimţit boala; chiar şi acum am o senzaţie de căldură şi mâncărime În piept. Într-o zi de februarie, am tuşit şi am scuipat o picătură purpurie de flegmă, cu urme de sânge, ca şi înainte. Nu era mult, dar mi s-a mai întâmplat de câteva ori. Pentru moment, se pare că boala a intrat în remisie; dar nu ştiu când va reîncepe. Sunt sigură că mai sunt momente când am febră – îmi simt trupul greu, iar mâinile şi faţa îmi ard dar nu am de gând să-mi iau temperatura. (O dată am făcut-o, şi era 39.7°. De atunci nu mi-am mai luat-o.) Am hotărât să nu consult niciun doctor, deşi uneori transpir în timpul nopţii.

Poate că nu va fi mai serios decât data trecută, dar nu este un lucru care să meargă spre bine. Din fericire, după cum mi-a spus cândva doctorul meu, am un stomac puternic. Mi-a spus că oamenii cu probleme de piept slăbesc de obicei: era uimit că nu mi-am pierdut pofta de mâncare. Ceea ce mă îngrijorează sunt durerile tot mai mari şi faptul că după-amiaza mă simt deja istovită. (Ca să rezist, mă strâng mai aproape de Kimura-san. Nu pot să învinge fără el.) înainte, pieptul nu mă durea atât de tare şi nu simţeam o asemenea oboseală. Poate că boala chiar se agravează – nu pot să cred că este doar o problemă de sănătate de rutină. În plus, am făcut tot ce-mi stătea în puteri ca să-mi ruinez

sănătatea. Se spune că băutura agravează bolile; dacă este adevărat, doar printr-o minune m-aş mai putea însănătoşi. Acum că mă gândesc, îmi dau seama că beam atât de mult fiindcă mă cuprinsese un sentiment de disperare, acel sentiment că oricum nu mai aveam mult de trăit.

13 Aprilie

Mă gândeam eu că soţia mea îşi va schimba programul, şi exact aşa s-a întâmplat. Acum că vacanţa lui Kimura s-a încheiat, nu se mai pot întâlni după-amiaza. Câteva zile la rând a rămas acasă, în loc să iasă imediat după prânz. Totuşi, ieri la ora cinci a apărut Toshiko, şi Ikuko a început să se pregătească de plecare, ca şi cum ar fi fost înţelese. Eu eram în birou, dar mi-am dat seama ce se întâmpla.

După câteva minute, a urcat scările şi mi-a spus prin uşă:

— Plec acum, dar mă întorc repede.

Ca de obicei, am spus simplu:

— În regulă.

— Toshiko e aici, a adăugat ea, oprindu-se pe scări. Poţi să cinezi cu ea.

— Dar tu ce o să faci? am întrebat eu, puţin enervat.

— O să mănânc când mă întorc, a spus ea. Poţi să mă aştepţi dacă vrei.

Dar eu i-am spus să nu se grăbească din cauza mea.

— Eu o să mănânc înainte. Tu poţi să cinezi în oraş.

Dintr-odată, am fost curios să văd cu ce era îmbrăcată.

Am ieşit repede, am traversat holul şi m-am oprit în capătul scărilor. Ajunsese deja la uşă, dar am văzut că avea cerceii cu perle. (Poate că şi i-ar fi pus mai târziu dacă s-ar fi aşteptat să ies.) Tocmai îşi punea o pereche de mănuşi albe – m-am gândit la pacheţelul din ziua precedentă. Mi s-a părut că a deranjat-o că am văzut-o astfel. Toshiko tocmai îi spunea ce bine îi vin mănuşile.

Pe la şase şi jumătate, Baya a venit să-mi spună că cina era gata. Când am coborât, Toshiko mă aştepta.

— Nu ar fi trebuit să rămâi, i-am spus eu. Ştii doar că pot mânca şi singur.

— Mama a spus că ar trebui să petrec mai mult timp cu tine, a spus ea.

Mi-am dat seama că voia să-mi vorbească despre ceva anume.

E adevărat că rareori am cinat singur cu ea, fiindcă Ikuko este de obicei acasă. În ultimul timp a ieşit mai mult, înainte sau după cină, dar a fost întotdeauna acasă la ora cinei. Poate că din cauza aceasta simţeam o anumită singurătate, un sentiment de tristeţe şi gol interior pe care rareori îl experimentasem. Iar tovărăşia lui

Toshiko nu făcea decât să-mi aprofundeze acest sentiment; era mult prea drăguţă cu mine. Fiindcă o cunoşteam, ştiam că nu era întâmplător.

— Tată, a început ea, când ne-am aşezat la masă, ştii unde se tot duce mama?

— Nu am nici cea mai mică idee, i-am spus eu; şi nici nu vreau să ştiu.

Dar ea a spus hotărât:

— La Ōsaka.

Apoi a aşteptat să-mi vadă reacţia.

Mie aproape că mi-a scăpat „Poftim?" – dar m-am oprit.

— Chiar aşa? am întrebat cât am putut de calm.

Toshiko a continuat să-mi explice că locul acela se afla la patru sau cinci minute de mers pe jos din staţia Kyobashi, şi până acolo făceai mai puţin de o oră cu expresul interurban.

— Să-ţi dau mai multe detalii? m-a întrebat ea, gata s-o facă.

Eu am încercat să schimb subiectul.

— Nu contează, am spus. Cum de ştii atât de multe?

— I-am ajutat să găsească locul, a spus ea cu răceală. Domnul Kimura s-a gândit că vor fi văzuţi în Kyōto şi s-a întrebat dacă nu cunoşteam un loc, nu prea departe. Aşa că am întrebat-o pe una din prietenele mele sofisticate, una din fetele acelea care ştiu totul despre astfel de lucruri.

Acestea fiind spuse, a turnat un pahar de coniac şi mi l-a oferit. În ultima vreme nu am mai băut, dar cum ea adusese sticla de Courvoisier la masă, am luat o înghiţitură, ca să-mi ascund jena.

— Ce părere ai, dacă nu sunt prea insistentă? m-a întrebat.

— Despre ce? am întrebat-o, la rândul meu.

— Imaginează-ţi că mama insistă că nu te-a înşelat, a spus ea. Îţi vine să crezi aşa ceva?

Am întrebat-o dacă mama ei îi spusese aşa ceva.

— Nu, dar am auzit de la domnul Kimura, a răspuns ea. El spune că ea îţi este încă credincioasă – deşi eu nu iau în serios astfel de baliverne.

Toshiko a umplut din nou paharele. L-am acceptat pe al meu fără ezitare, şi l-am băut imediat. Simţeam că mă îmbăt.

— Faci cum vrei, am spus. E treaba ta dacă le iei sau nu în serios.

— Dar *tu* ce faci? a întrebat ea.

— Eu am încredere în Ikuko. Nimeni nu trebuie s-o apere în faţa mea. Chiar dacă Kimura ar spune că s-a culcat cu ea, tot nu o să cred. Nu-i stă în fire să mă înşele.

— Poftim? Toshiko a lăsat să-i scape un hohot de râs slab şi înăbuşit. Totuşi, chiar dacă presupunem că „nu s-a culcat cu ea"

în felul în care crezi tu, există modalităţi mai obraznice de a-ţi satisface…

— Vrei să te opreşti? i-am spus cu asprime. Nu mai fi atât de neruşinată: vorbeşti tu însăţi ca o curvă sofisticată! Pleacă! Nu am nevoie de tine aici!

— Plec! a spus ea, aruncând la o parte bolul cu orez. Şi a plecat.

M-am enervat atât de tare, că m-a prins cu garda jos, încât mi-a trebuit mult timp să mă liniştesc. Când ea a spus „Ōsaka”, am simţit o lovitură în stomac – iar sentimentul nu se mai termina. Totuşi, acest lucru nu înseamnă că nu aş fi presupus oricum ce se întâmpla. Poate că şocul real a fost provocat doar de confruntarea cu un lucru pe care îl ignorasem cu toate puterile.

Bineînţeles, era pentru prima dată când auzeam că se întâlneau la Ōsaka. Dar unde? Mă întrebam şi eu. Într-un hotel mic, poate unul cu reputaţie proastă? Nu puteam să nu-mi imaginez ce fel de loc era, cum arătau împreună… „Am întrebat-o pe una din prietenele mele sofisticate”? – cumva, gândul mi-a zburat la un apartament ieftin, sordid, cu o singură cameră. Mi i-am imaginat într-un pat occidental înalt; în mod ciudat, simţeam că *doream* să fie aşa, că nu voiam să-i văd pe podeaua netedă, acoperită cu *tatami*, dintr-o cameră decorată în stil pur japonez. „Nişte metode foarte nefireşti” – „modalităţi mai obraznice” – puteam să-i văd în tot felul de poziţii, o încâlceală de braţe şi picioare…

În sufletul meu au început să se nască îndoielile. De ce îmi făcuse Toshiko această destăinuire? i-o sugerase Ikuko? Poate că scrisese acelaşi lucru şi în jurnal, şi apoi se temuse că nu-l voi citi – sau că nu voi recunoaşte că am făcut-o. Poate că s-a folosit de Toshiko ca să mă forţeze să recunosc că de data aceasta se oferise până la capăt. Acest lucru mă îngrijora în mod deosebit. Când Toshiko îmi spusese „eu nu iau în serios astfel de baliverne”, nu repetase oare cuvintele lui Ikuko? Acum că s-a ajuns la aşa ceva, îmi dau seama cât de mult am greşit când am scris că „foarte puţine femei împărtăşesc talentul ei înnăscut pentru acest lucru”. Mă întreb cât de mult a rezistat ispitei de a experimenta cu alt bărbat.

Unul din motivele pentru care nu m-am îndoit niciodată de ea a fost faptul că nu a refuzat niciodată să se culce cu mine. Chiar şi atunci când era limpede că se întorcea de la el, nu a arătat nici cea mai mică intenţie de a-mi respinge avansurile. Din contră, mă ispitea să facem dragoste. Am luat asta drept o dovadă că nu se culca cu el. Dar am uitat de senzualitatea ei înnăscută. Spre deosebire de celelalte femei, lui Ikuko îi face plăcere să facă dragoste de mai multe ori – şi poate să o ţină aşa zile la rând.

Pentru oricare alta ar fi un chin să repete actul cu un partener pe care nu-l iubeşte, după ce a lăsat un bărbat pe care-l iubeşte. Dar, chiar dacă mintea, sufletul ei m-ar fi refuzat, trupul ei ar fi răspuns întotdeauna dornic îmbrăţişărilor mele.

A venit acasă la ora nouă. Am intrat în dormitor la unsprezece, şi am găsit-o în pat deja. A fost incredibil de pătimaşă, atât de pătimaşă, că am fost silit să fiu pasiv. Nu lăsa nimic de dorit în căldură, în înflăcărare, în sensibilitate. Atitudinea ei seducătoare, tehnicile ei îndrăzneţe, felul în care ne conducea, pas cu pas, către cele mai încântătoare plăceri – toate acestea dovedeau că se abandona iubirii.

15

Aprilie

Simt cum mi se deteriorează creierul, încet, dar sigur. Din ianuarie, de când m-am concentrat asupra satisfacerii lui Ikuko, mi-am pierdut interesul faţă de celelalte lucruri. Capacitatea mea de gândire a scăzut atât de mult, încât nu mă pot concentra mai mult de cinci minute. Mintea îmi este plină de fantezii sexuale. Ani la rând am fost un cititor împătimit, în orice împrejurări, dar acum zilele trec fără să citesc un singur cuvânt. Şi totuşi, din obişnuinţă, stau în continuare la birou. Ochii îmi sunt aţintiţi asupra unei cărţi, dar nu citesc nimic. Desigur, sufăr de o perturbare a vederii care transformă cititul într-o caznă. Literele par mişcate, şi trebuie să iau acelaşi rând de la capăt, iar şi iar.

M-am transformat în cele din urmă într-un animal care trăieşte noaptea, un animal bun doar pentru împerechere. Ziua, închis în biroul meu, mă simt groaznic de obosit şi de plictisit; în acelaşi timp, mă chinuieşte o nelinişte teribilă. Dacă ies puţin afară, mă simt mai bine, dar ameţeala nu mă lasă să mă plimb. Mi se pare că sunt gata să cad pe spate. Chiar dacă ies, nu mă aventurez prea departe de casă. Sprijinindu-mă în baston, umblu şontâc-şontâc prin Hyakumamben, Kurodani, templul Eikan; ocolesc străzile aglomerate şi îmi petrec majoritatea timpului odihnindu-mă pe bănci. Picioarele mi-au slăbit atât de mult, încât mă simt repede epuizat.

Astăzi, când m-am întors, Ikuko stătea de vorbă cu domnişoara Kawai, croitoreasa, în camera de zi. Voiam să mă opresc şi eu la o ceaşcă de ceai, dar ea a exclamat:

— Nu intra chiar acum!

Am aruncat totuşi o privire, şi am văzut că proba o rochie cu aspect străin. A protestat, aşa că am urcat în biroul meu. Mai târziu am auzit-o spunând că iese puţin. Cred că a ieşit cu domnişoara Kawai.

Le-am privit pe amândouă cum mergeau la fereastra de la etaj.

Era pentru prima dată când o vedeam pe Ikuko în haine occidentale. Fără îndoială că se pregătea pentru schimbarea aceasta atunci când începuse să poarte mănuşi şi cercei la chimonou. Dar, ca să spun adevărul, noile haine nu-i vin foarte bine. Nu par să i se potrivească. Aş fi crezut că, în comparaţie cu bondoaca şi diforma domnişoară Kawai, Ikuko va arăta bine în asemenea haine. Dar domnişoara Kawai e obişnuită cu ele şi le poartă cu un fel de naturaleţe înnăscută. Cerceii şi mănuşile de aţă ale soţiei mele nu i se potriveau la fel de bine ca înainte. Până atunci păreau exotice, dar astăzi, în combinaţie cu hainele străine, mi s-au părut nefireşti, prost asortate. Era un dezacord între hainele, accesoriile şi figura ei.

În ultimul timp, tot mai mulţi japonezi poartă haine tradiţionale în stil occidental, dar Ikuko face exact pe dos. Poţi să vezi dintr-o privire că e făcută să poarte chimonouri. Umerii ei sunt prea înclinaţi pentru hainele occidentale, în plus, picioarele ei sunt curbate – destul de zvelte şi bine formate, dar prea curbate de la genunchi la gleznă. Cu ciorapi de mătase, gleznele ei par durdulii. Mai mult, felul în care se mişcă – mersul ei, mişcările umerilor şi ale trunchiului, felul în care îşi ţine mâinile, înclinaţia capului – totul este flexibil şi feminin în stilul tradiţional japonez, stil care se potriveşte cu chimonoul.

În acelaşi timp, am simţit o ciudată voluptate în silueta ei zveltă şi mlădioasă, în picioarele ei curbate şi stângace. Lucrul acesta nu se văzuse cât timp purtase chimonouri. Privind-o umblând, am observat frumuseţea denaturată a picioarelor ei sub fusta de tweed. Şi m-am gândit la seara care venea.

16

Aprilie

Azi-dimineaţă am mers la cumpărături în piaţa de pe strada Nishiki. Nu mai urmasem de săptămâni acest obicei – lăsasem totul în grija Bayei. Dar mi s-a părut o nedreptate faţă de soţul meu, ca şi cum nu mi-aş fi îndeplinit datoria de soţie. Aşa că azi am mers eu. (E adevărat că nu prea am avut timp de plimbări pe strada Nishiki; am fost ocupată cu o problemă mult mai importantă.)

Cumpăr întotdeauna de la piaţă mazăre de grădină, păstăi şi muguri de bambus. Uitându-mă la mugurii de bambus, mi-am amintit că anotimpul florilor de cireş trecuse – şi asta înainte ca eu să-mi dau seama. Parcă anul trecut m-am plimbat cu Toshiko de-a lungul canalului, de la Pavilionul Argintiu la templul Honen, privind împreună florile! Anul ăsta cred că s-au scuturat deja. Dar ce primăvară agitată şi neliniştită a fost aceasta! Ultimele două sau trei luni au trecut într-o clipă, ca un vis.

Am ajuns acasă la ora unsprezece şi am urcat scările ca să schimb florile din birou cu o mimoză pe care mi-a trimis-o Madame Okada din grădina ei. Din câte puteam să-mi dau seama, soţul meu dormise până târziu; a intrat în cameră în timp ce aşezam mimoza. În ultimele zile se trezeşte târziu, şi acest lucru e neobişnuit.

— Te-ai trezit de curând? am spus eu.

El m-a întrebat dacă era sâmbătă, apoi a spus:

— Presupun că o să fii plecată toată ziua.

Vocea lui părea moleşită, ca şi cum ar fi fost pe jumătate adormit. (Dar mi-am dat seama imediat că era îngrijorat.) Am murmurat un răspuns cât se poate de vag.

Pe la ora două am auzit pe cineva la uşă. Când am deschis, m-am trezit în faţa mea cu un bărbat necunoscut. Mi-a spus că era un terapeut specializat în masaj de la clinica Ishizuka. Nu mi s-a părut probabil să-l fi chemat cineva din casă, dar a coborât Baya şi a spus că ea trimisese după el la porunca soţului meu. Era ceva foarte ciudat. Nu i-a plăcut niciodată să fie atins de un străin; e prima dată când lasă o persoană străină să se apropie de el. Baya a spus că se plânsese că umerii îi erau atât de înţepeniţi, că nu îşi putea mişca gâtul, şi ea i-a zis că ştia un doctor care făcea un masaj extraordinar. De ce să nu încerce?

Era ca o vrajă – după ce îţi făcea masaj o dată sau de două ori, uitai că ai avut vreodată asemenea probleme. Părea să aibă mari dureri, aşa că îi spusese Bayei să trimită după el.

Bărbatul avea cam cincizeci de ani şi o înfăţişare mai degrabă sinistră, slab, cu ochelari fumurii, aproape negri. Am crezut că este orb, dar nu era. Baya s-a supărat când l-am numit masor.

— O să se înfurie dacă îi spuneţi aşa, a spus ea. Este *doctor!*

De îndată ce a ajuns în dormitorul nostru, „doctorul”.

I-a pus pe soţul meu să se întindă pe podea – în timp ce el s-a urcat pe pat – ca să înceapă tratamentul. Purta un halat alb, dar părea murdar. Nu-mi plăcea să-l văd cocoţat pe patul nostru – cred că aversiunea faţă de masori este naturală, de altfel. Şi acesta spunea întruna:

— Sunteţi cam înţepenit, nu-i aşa? Vă scap eu imediat de gâlmele astea!

Avea un aer ridicol, foarte plin de el.

După ce l-a masat pe soţul meu până la ora patru, a spus:

— Încă o şedinţă sau două şi o să vă simţiţi minunat. Voi reveni mâine.

Apoi a plecat.

— Cum te simţi? l-am întrebat pe soţul meu.

— Puţin mai bine, a spus el, dar a fost un chin. Tot trupul mă

doare de la atâtea ciocăniri şi apăsări.

I-am amintit că omul avea să se întoarcă a doua zi.

— Ei bine, să-l lăsăm să mai încerce o dată sau de două ori, a spus el.

Părea grozav de înţepenit.

— Presupun că o să ieşi mâine, a spus el din nou.

Mi-a fost greu să-i spun „plec şi acum”, dar nu am avut ce să fac.

La patru şi jumătate m-am îmbrăcat cu noile mele haine occidentale, mi-am luat cerceii şi m-am uitat intenţionat în dormitor, spunându-i:

— Plec. Ieşi şi tu la plimbare? l-am întrebat, ca să-mi maschez fâstâceala.

— Da, o să ies şi eu, a spus el, zăcând încă pe spate, terminat din cauza tratamentului.

17Aprilie

O zi atât de critică pentru soţul meu este critică şi pentru mine. Poate că rândurile acestea vor păstra amintirea acestei zile pentru tot restul vieţii mele. Mi-ar plăcea să scriu tot ce s-a întâmplat, în detaliu, şi să nu ascund nimic. Totuşi, e mai bine să nu mă pripesc. În momentul acesta ar fi mai înţelept din partea mea să evit detaliile legate de locul şi modul în care mi-am petrecut timpul.

Oricum, îmi făcusem deja planuri pentru duminică, şi le-am pus în practică aşa cum intenţionasem. Ca de obicei, m-am întâlnit cu Kimura în hotelul din Ōsaka şi am petrecut câteva ore fericite cu el. Astăzi am fost nespus de fericiţi, poate mai fericiţi decât în oricare altă duminică. Am făcut dragoste în orice mod posibil. Am făcut tot ce a vrut, supunându-mă complet voinţei lui. Mi-am răsucit corpul în poziţii fantastice, pe care nu mi le-aş fi putut închipui alături de soţul meu. Când oare am dobândit o asemenea îndemânare, o asemenea libertate? Nu pot să fiu altfel decât uimită, deşi ştiu că îi datorez totul lui Kimura.

De fiecare dată când ne întâlnim acolo, ne abandonăm cu totul iubirii; regretăm până şi cea mai mică pauză, şi nu irosim niciun moment cu discuţii de complezenţă. Dar astăzi Kimura m-a privit dintr-odată cu atenţie, şi m-a întrebat:

— La ce te gândeşti, Ikuko? (îmi spune pe nume de ceva timp.)

— La nimic, am spus. Dar chiar atunci – lucru care nu mi se întâmplase niciodată – chipul soţului meu mi-a apărut în minte. Nu mi-am putut închipui de ce.

Pe când încercam să-l uit, Kimura a spus:

— E vorba despre soţul tău, nu-i aşa? Şi eu sunt îngrijorat din

cauza lui.

Mi-a spus cât îi venea de greu să ne viziteze, deşi la un moment dat tot trebuia să treacă pe la noi. Le scrisese părinţilor lui şi le ceruse să ne mai trimită nişte icre cu mirodenii – nu ajunseseră încă?

Asta a fost tot ce ne-am spus, apoi ne-am cufundat din nou în lumea noastră de dragoste. Dar acum mă întreb dacă nu am avut un fel de premoniţie.

La ora cinci, când am ajuns acasă, soţul meu ieşise. Doctorul-masor venise din nou, iar tratamentul se prelungise cu jumătate de oră faţă de ziua precedentă. Baya mi-a repetat discursul acestuia: înţepeneala umerilor era un semn de creştere a tensiunii, iar medicamentele nu îi vor face mare lucru, chiar dacă erau prescrise de profesori din şcolile medicale de elită.

— Ar fi mai bine să vă lăsaţi în grija mea, a spus el. Vă garantez că vă veţi vindeca. Eu nu sunt un simplu fizioterapeut, folosesc şi acupunctura, şi moxa[1]. Dacă masajul nu dă rezultate, voi folosi acele: or să vă vindece de ameţeală într-o zi. Chiar dacă tensiunea dumneavoastră *este* mare, nu trebuie să o măsuraţi tot timpul. Dacă o măsuraţi întruna, va creşte tot mai mult. Mulţi oameni se simt destul de bine la două sute, sau la două sute patruzeci şi cinci, fără să ia nicio măsură specială. E mai bine să nu-ţi faci griji. Puţin alcool şi o ţigară nu fac niciun rău. O să treceţi peste acest lucru, l-a asigurat el din nou. Tensiunea mare nu o să vă omoare, staţi liniştit.

După spusele Bayei, soţul meu s-a lăsat convins. I-a spus omului să vină în fiecare zi şi i-a promis că nu va mai consulta niciun alt doctor.

La şase şi jumătate s-a întors de la plimbare, iar la şapte am cinat amândoi. Baya a gătit lucrurile pe care le cumpărasem de pe strada Nishiki cu o zi înainte; am avut la masă soia, mazăre de grădină cu păstăi Koya, supă din muguri de bambus. În plus, am mai avut jumătate de kilogram de muşchi de vită. El ar trebui să urmeze o dietă vegetariană, dar mănâncă în fiecare zi came ca să îmi poată face faţă. Sukiyaki, muşchi la grătar, friptură, tot felul de mâncături – felul lui preferat e friptura pe jumătate făcută, mustind de sânge. Pare nemulţumit dacă nu are carne. De obicei îi pregătesc eu friptura când sunt acasă, fiindcă e greu de făcut.

Am văzut că ajunseseră icrele cu mirodenii; ni se aduseseră câteva la masă. Nu a durat mult până când soţul meu a sugerat să bem ceva şi a adus sticla de Courvoisier. Dar nu am băut prea mult. Cu câteva zile înainte, aproape că golise sticla certându-se cu Toshiko; am terminat ce rămăsese, aproape un pahar de fiecare. Apoi el a urcat în birou. La zece şi jumătate l-am anunţat

că baia era pregătită. După ce a terminat el, m-am îmbăiat şi eu – era a doua baie din ziua aceea. Făcusem deja o baie la Ōsaka, dar am mai făcut una, ca să păstrez aparenţele. Nu era prima dată.

Când am intrat în dormitor, l-am găsit pe soţul meu în pat. De cum m-a văzut, a aprins veioza. Acum îi place întunericul, şi aprinde veioza numai când facem dragoste. Îngroşarea arterelor pare să-i fi afectat vederea: are tulburări de vedere, şi vede dublu sau chiar triplu. Uneori sunt atât de grave, că nu poate ţine ochii deschişi. De aceea aprinde veioza fluorescentă numai la ocazii speciale. Acum are un bec atât de puternic, că lumina e aproape orbitoare.

Când s-a uitat la mine în lumina aceea strălucitoare, a clipit de uimire. După baie, mi-am pus cerceii. M-am aşezat pe pat într-o poziţie din care să-mi poată vedea urechile împodobite. Oricât de obişnuit ar fi un asemenea lucru, cea mai neînsemnată noutate are darul de a-l stimula. Îmi spune că sunt obsedată de sex, dar sunt sigură că nu există bărbat mai obsedat decât el. Din zori până în noapte, aceasta e singura lui grijă. Nu întârzie niciodată să răspundă la cel mai mic semn; când vede o şansă, profită imediat de ea.

Într-o clipă, el era deja în patul meu, îmbrăţişându-mă şi sărutându-mi urechile. Eu zăceam cu ochii strâns închişi, lăsându-l să facă ce voia. Şi senzaţia că eram excitată de un „soţ” pe care nu pot afirma că-l mai iubesc nu era în întregime neplăcută. Chiar şi atunci când mă gândeam cât de neîndemânatice erau sărutările lui în comparaţie cu sărutările lui Kimura, senzaţia ciudată şi gâdilicioasă a limbii lui nu era dezagreabilă. *Era* dezagreabilă; dar avea şi un fel de dulceaţă, iar eu mă bucuram de savoarea ei. Tot ce pot spune e că, într-adevăr, detest din adâncul inimii; şi când mă gândesc cât de nebun este după mine, simt că vreau să-l fac să înnebunească şi mai tare de dorinţă. Sunt o persoană care poate separa total dragostea de dorinţă. Pe de o parte, mă port rece cu el pentru că mă dezgustă; pe de altă parte, sunt atât de dornică să-l seduc, încât, înainte de a-mi da seama, sfârşesc eu însămi sedusă. La început sunt rece ca gheaţa, ocupată să observ cât de departe poate ajunge excitarea lui. Îl privesc ironică cum gâfâie de parcă şi-ar pierde minţile şi sunt îmbătată de îndemânarea tehnicilor mele. Dar pe urmă mă trezesc gâfâind şi eu, la fel de excitată ca şi el.

În seara aceasta am repetat cu el, unul după altul, toate lucrurile pe care le-am făcut cu Kimura după-amiază. Cât de diferit era – a început să-mi fie milă de neîndemânaticul meu soţ. Totuşi, în timp ce mă gândeam la aceste lucruri, am început să fiu la fel de excitată ca în timpul petrecut la hotel. Mi-am împletit

braţele în jurul lui, îmbrăţişându-l cu patima pe care o simţisem faţă de Kimura. (Cred că el ar spune că acest lucru nu face decât să dovedească încă o dată cât sunt de obsedată sexual.) L-am îmbrăţişat iar şi iar, până am ajuns pe culmile extazului. În momentul acela, trupul lui a început să tremure; apoi s-a înmuiat şi a căzut greu peste mine.

Am simţit imediat că era ceva serios. Când i-am vorbit, a scos un sunet slab, lipsit de înţeles. Am simţit un lichid călduţ pe faţă – gura i se deschisese şi îi curgea saliva, cerceilor); dar fiindcă ştiam că avea nevoie de repaus absolut, l-am acoperit pur şi simplu cu chimonoul.

Toată partea stângă a corpului lui părea paralizată. M-am uitat să văd cât era ceasul: unu şi trei minute. M-am gândit să sting veioza fluorescentă şi să o acopăr pe cealaltă cu ceva. I-am sunat pe Toshiko şi pe doctorul Kodama şi i-am rugat să vină imediat; i-am spus lui Toshiko să-l trezească pe vânzătorul de gheaţă şi să-mi aducă cincisprezece livre de gheaţă. Deşi încercam să fiu foarte calmă, receptorul îmi tremura în mână.

Toshiko a ajuns după patruzeci de minute. Eu eram în bucătărie, căutând o pungă pentru gheaţă; ea a intrat, a pus gheaţa pe chiuvetă şi mi-a aruncat o privire tăioasă, încercând să-mi vadă expresia. Apoi s-a întors cu spatele şi a început să sfarme gheaţa. I-am explicat starea tatălui ei. Nu a arătat nicio emoţie, aprobând uneori ceea ce spuneam, ca şi cum ar fi zis că nu are rost să ne alarmăm. Am intrat în dormitor şi i-am aplicat gheaţa pe partea care nu era paralizată. Nu am schimbat niciun cuvânt fără să fie nevoie. Nu ne-am privit una pe alta... Sau cel puţin am încercat să nu ne privim.

Doctorul Kodama a ajuns la ora două. I-am spus lui Toshiko să stea lângă pat, iar eu i-am ieşit în întâmpinare, în drum spre dormitor, i-am explicat împrejurările în care avusese loc atacul soţului meu – şi lucrurile despre care nu vorbisem cu Toshiko. Am roşit din nou.

Consultaţia doctorului Kodama a fost foarte minuţioasă. A cerut o lanternă, pe care a folosit-o ca să testeze reflexele ochilor pacientului. Apoi a cerut o scobitoare. Toshiko a adus câteva din bucătărie.

— Acum aprindeţi lumina în cameră, a spus el, iar noi am aprins veioza fluorescentă. I-a fricţionat cu vârful scobitorii tălpile picioarelor încet, de la călcâi la degete, repetând procedeul de câteva ori. Mai târziu mi-a explicat că astfel se controla reflexul Babinski. Când unul din picioare se trage înapoi, înseamnă că în partea opusă a avut loc o hemoragie cerebrală. În cazul acesta, a trebuit să tragă concluzia că o porţiune a

creierului fusese afectată undeva în partea dreaptă.

A luat cuvertura cu care îmi acoperisem soţul şi i-a ridicat chimonoul până deasupra abdomenului. Abia atunci, doctorul Kodama şi Toshiko au observat că soţul meu era gol. Au părut să se cutremure amândoi la vederea lui – întins acolo sub lumina orbitoare. M-am simţit mai jenată ca niciodată. Îmi era greu să-mi imaginez că trecuse o singură oră de când mă culcasem cu omul acela. Deşi el m-a privit de multe ori dezbrăcată, şi m-a fotografiat chiar, eu nu m-am uitat niciodată la el în felul acesta. Bineînţeles că aş fi putut să mă uit dacă aş fi vrut, dar am încercat să evit acest lucru. Mă mulţumeam să mă agăţ de el şi să-mi ţin ochii strânşi. El m-a examinat centimetru cu centimetru, mi-a numărat fiecare por, dar eu m-am abţinut să-i studiez trupul de aproape, aşa cum am făcut cu Kimura. Nu am vrut s-o fac. Cred că l-aş fi detestat şi mai mult dacă aş fi făcut-o. Mă cutremur când mă gândesc că m-am culcat cu o fiinţă atât de jalnică. Şi el îmi spunea *mie* că am picioarele strâmbe!

Doctorul Kodama i-a depărtat picioarele cam jumătate de metru. Apoi, cu capătul scobitorii, i-a fricţionat ambele părţi ale scrotului, aşa cum făcuse cu tălpile. (Mai târziu mi-a explicat că aşa se testează reflexele muşchilor suspensori.) A fricţionat o parte şi apoi pe cealaltă, de câteva ori. Testiculul drept s-a mişcat uşor de sus în jos, ca un obiect însufleţit care se mişcă singur, dar cel stâng nu s-a mişcat. (Eu şi Toshiko am încercat să ne uităm în altă parte. În cele din urmă, ea a ieşit din cameră.) Apoi, doctorul i-a luat soţului meu temperatura şi i-a măsurat tensiunea. Temperatura era normală. Tensiunea, însă, 190 +. După cum se părea, scăzuse puţin din cauza hemoragiei.

Timp de mai mult de o oră şi jumătate, doctorul Kodama a şezut la căpătâiul patului, urmărind evoluţia pacientului. În timpul acesta i-a luat o sută de grame de sânge dintr-o venă de pe braţ şi i-a făcut o injecţie cu Neophyrin, vitamina E şi vitamina K şi o jumătate de doză de concentrat de glucoză.

— O să vin din nou după-amiază, a spus el, dar ar fi o idee bună dacă l-aţi chema şi pe doctorul Noma să-l vadă.

Acesta era un lucru la care mă gândisem şi eu. L-am întrebat dacă trebuia să informez rudele.

— Cred că puteţi să mai aşteptaţi puţin, mi-a spus el.

Doctorul Kodama a plecat pe la patru dimineaţa. Când am ajuns la uşă, l-am rugat să ne trimită cât mai repede o infirmieră.

Baya a venit la şapte şi cam tot atunci Toshiko a plecat în Sekidencho. A spus că se va întoarce după-amiază.

Imediat după plecarea ei, l-am sunat pe Kimura. I-am spus ce se întâmplase cu soţul meu şi am adăugat că ar fi mai bine să nu

vină la noi pentru moment. A fost destul de tulburat şi a spus că voia să vină şi să-l vadă măcar un minut. Dar eu i-am explicat că l-ar putea supăra – în ciuda paraliziei şi a faptului că nu putea vorbi, părea să fie conştient în parte.

— Atunci lasă-mă să vin măcar până la uşă, a spus Kimura. Nu voi urca în camera lui.

Pe la ora nouă, soţul meu a început să sforăie. E un vechi obicei al lui, dar astăzi era diferit, îngrozitor de-a binelea. Părea să fi intrat în comă. L-am sunat din nou pe Kimura şi i-am dat undă verde să vină să-l vadă, având în vedere situaţia.

Doctorul Kodama a sunat la ora unsprezece.

— Am vorbit cu doctorul Noma, mi-a spus el. Vom veni împreună să vedem pacientul la ora două.

La ora douăsprezece a sosit Kimura, într-o pauză. A intrat în camera bolnavului şi a stat la căpătâiul lui cam jumătate de oră. Am stat şi eu; Kimura stătea pe scaun, iar eu pe celălalt pat (soţul meu era în patul meu). Am schimbat câteva cuvinte. În timpul acesta, sforăitul a devenit tot mai zgomotos, ajungând să semene tot mai mult cu mârâitul unei fiare. Dintr-odată, m-am întrebat dacă nu cumva se prefăcea. Am văzut că Kimura mi-a observat îndoiala şi chiar părea să mi-o împărtăşească, dar niciunul din noi nu a spus nimic. La ora unu a plecat. A sosit infirmiera, o fată drăguţă, de vreo douăzeci de ani, pe nume Koike. A venit şi Toshiko. Eram liberă în sfârşit, aşa că am coborât în bucătărie să mănânc. Era prima mea masă pe ziua de ieri.

La ora două a sosit doctorul Noma, însoţit de doctorul Kodama. De dimineaţă, temperatura soţului meu urcase la 40.8°C. Cei doi au părut să fie de acord asupra diagnosticului. I-au verificat din nou reflexul Babinski, dar nu şi pe celălalt (se pare că se numeşte reflex scrotal). Doctorul Noma nu a considerat înţelept să i se mai ia sânge. Apoi, i-a mai dat doctorului Kodama câteva sfaturi, în limbaj de specialitate, conversaţie care nu a mai fost pe înţelesul meu.

După plecarea doctorilor, masorul terapeut s-a întors pentru altă şedinţă. Toshiko l-a trimis însă la plimbare, cu o remarcă sarcastică privind ajutorul pe care i-l aduseseră tratamentele lui. Acest lucru s-a întâmplat ca urmare a unei observaţii a doctorului Kodama, care a spus că s-ar putea ca masajul drastic să fi grăbit atacul. (Cred că încerca să mă consoleze.) Baya s-a scuzat cu multe cuvinte. Făcuse un lucru teribil aducându-l pe omul acela, a spus.

Puţin după trei, Toshiko mi-a sugerat să mă întind puţin şi am hotărât că un pui de somn era într-adevăr bine venit. Dormitorul era ocupat, desigur, iar în camera de zi era un du-te-vino

continuu. Camera lui Toshiko era liberă, dar ei nu-i place să lase pe altcineva înăuntru; îşi ţine încuiate uşile de la dulapuri, sertarele şi biblioteca. Aşa că am urcat în birou, am aşezat cuvertura direct pe podea şi am încercat să adorm. Presupun că aici ne vom culca de-acum încolo, cu rândul, atât eu, cât şi infirmiera. Dar sub niciun chip nu puteam adormi. M-am gândit să mai scriu câte ceva în jurnal – îl adusesem cu mine pe furiş, ca să nu mă vadă Toshiko. După ce am scris timp de o oră şi jumătate, am ajuns la data de şaptesprezece. M-am oprit din scris şi l-am ascuns în spatele cărţilor, după care am coborât ca şi cum abia mă trezisem. Era aproape cinci.

Soţul meu ieşise din comă. Din când în când, deschidea ochii şi privea în jur. Mi s-a spus că era aşa de douăzeci de minute. Coma durase de la ora nouă dimineaţa, mai mult de şapte ore. Domnişoara Koike a spus că ea auzise că era cu adevărat periculos doar dacă starea de comă depăşea douăzeci şi patru de ore, aşa că el părea uşor-uşor să-şi revină. Cu excepţia părţii stângi a corpului său, care era încă paralizată.

Pe la cinci şi jumătate a început să mormăie, ca şi cum ar fi vrut să vorbească. Nu am înţeles ce voia să spună, dar nu părea atât de neclar ca înainte. Şi-a ridicat uşor mâna dreaptă, arătând spre partea de jos a abdomenului. Am ghicit că voia să urineze, şi i-am dat plosca. Dar nu s-a petrecut nimic. Părea să fie îngrozitor de nervos. Când l-am întrebat dacă voia să urineze, a încuviinţat, aşa că am încercat din nou – şi nu s-a întâmplat nimic. Cred că era foarte dureros, fiindcă nu urinase de atâta timp. Am bănuit că vezica îi era paralizată.

După ce l-am sunat pe doctorul Kodama pentru instrucţiuni, am trimis după o sondă, pe care domnişoara Koike a folosit-o ca să extragă urina. Am văzut că se simţea mult mai bine. La şapte i-am dat puţin lapte şi suc de fructe printr-un pai.

La zece şi jumătate, Baya a plecat acasă. A spus că nu putea rămâne peste noapte, din cauza familiei. Toshiko m-a întrebat dacă aveam nevoie de ceva. De fapt, ea ar fi vrut să spună:

— Nu am niciun motiv să nu rămân, doar dacă nu cumva te deranjez.

I-am spus că-mi era indiferent; starea pacientului părea oricum stabilă. Puteam să-i transmit un mesaj, dacă lucrurile se înrăutăţeau.

— Da, cred că aşa e cel mai bine, a spus ea, şi la ora unsprezece a plecat la Sekidencho.

El părea să moţăie, dar nu foarte adânc.

La miezul nopţii stăteam liniştită în camera bolnavului, împreună cu domnişoara Koike. îndepărtasem veioza de patul soţului meu şi ne petreceam timpul frunzărind ziare şi reviste. Am rugat-o să urce să se odihnească puţin, dar ea nu a vrut. Pe la ora patru, când se iviseră deja zorile, a urcat în cele din urmă.

Soarele a început să se strecoare printre jaluzele, tulburând somnul soţului meu. Dintr-o dată, am observat că ochii lui erau deschişi, privind ţintă spre mine. Părea să mă caute - mă întreb dacă chiar nu mă vedea, fiindcă stăteam alături de el. încerca să spună ceva. Tot ce am recunoscut - sau am crezut că recunosc - a fost un singur cuvânt. Poate că era doar imaginaţia mea, dar mi s-a părut că a spus „Ki-mu-ra".

Restul era un fel de sunet bolborosit, dar cuvântul acela mi-a fost de ajuns. Poate că ar fi spus şi restul mai clar, dacă nu ar fi fost atât de jenant. După ce a repetat totul de două sau trei ori, a închis ochii.

La ora şapte a sosit Baya, iar apoi Toshiko. După o oră a coborât şi domnişoara Koike.

La opt şi jumătate i-am dat micul dejun; un bol cu terci slab de orez, un gălbenuş de ou şi suc de mere. L-am hrănit chiar eu, cu linguriţa. Din câte se pare, mă prefera pe mine în locul domnişoarei Koike.

Puţin după zece, a vrut să urineze. Am încercat să-l conving să folosească plosca, dar nu a ieşit nimic. Când domnişoara Koike a încercat să-i extragă urina, a protestat cu un gest care spunea: „Ia obiectul acesta de aici! " Tot ce puteam face era să-i oferim din nou plosca. După alte zece minute, nu se vedea niciun rezultat. Părea grozav de nervos. Domnişoara Koike a adus iar sonda şi i-a vorbit ca unui copil, pe care îl lămureşti cu binişorul.

— Ştiu că nu vă place, dar o să vă simţiţi mult mai bine după. Haideţi, lăsaţi-mă să o folosesc, da? O să vă simţiţi imediat mai bine.

El a încercat să ne spună ceva, să ne arate cu mâna. Toate trei – domnişoara Koike, Toshiko şi cu mine – l-am întrebat ce voia. Am înţeles că mi se adresa doar mie:

— Dacă trebuie să folosim sonda, fă-o tu. Spune-le lui Toshiko şi infirmierei să plece.

În cele din urmă, cu ajutorul lui Toshiko, l-am convins că infirmiera era singura care putea să folosească sonda aşa cum trebuia.

La prânz i-am dat din nou să mănânce. Meniul a fost cam acelaşi, dar pofta lui de mâncare crescuse simţitor.

La ora douăsprezece şi jumătate a venit şi Kimura. Astăzi am vorbit cu el în faţa uşii. I-am spus că soţul meu ieşise din comă, că părea să se simtă tot mai bine, că a mormăit ceva care mi s-a părut a fi „Kimura".

1 p.m. Vizita doctorului Kodama. A spus că pacientul a făcut ceva progrese. Dacă recuperarea continua în ritmul acesta, totul avea să fie bine. Trebuia totuşi să fim atente. Tensiune diastolică 165, sistolică 110. Temperatură sub 39°C. Astăzi i-a verificat din

nou reflexul Babinski şi reflexul scrotal. În timpul celui din urmă, m-am întrebat neliniştită dacă soţul meu va suporta aşa ceva. Dar a suportat, privind în faţă cu ochi goi, lipsiţi de expresie. Doctorul Kodama i-a făcut şi o injecţie intravenoasă cu dextroză, Neopyrin şi vitamine.

Am încercat pe cât am putut să nu spun nimănui despre atacul lui, dar vestea a ajuns repede la şcoală. Azi după-amiază am primit o grămadă de telefoane şi vizite; oamenii au început să trimită flori, fructe şi alte lucruri asemănătoare. Madame Okada a trecut şi ea pe la noi şi a fost cu atât mai înduioşată când a aflat că boala era identică cu cea care îi paralizase şi ei soţul. Ne-a adus câteva crenguţe de liliac din grădina ei. Toshiko le-a pus într-un vas, le-a adus în camera bolnavului şi le-a aşezat pe o măsuţă, lângă pat.

— Tată, sunt din grădina lui Madame Okada, i-a spus ea.

Am primit de asemenea nişte mandarine, care lui îi plăceau. Le-am zdrobit în mixer şi i-am dat să bea sucul.

La ora trei am lăsat totul în grija lui Toshiko şi a domnişoarei Koike şi am urcat în birou. După ce am terminat de scris în jurnal, am încercat să dorm puţin. Fireşte că eram foarte obosită şi timp de trei ore am dormit adânc.

În seara aceasta, Toshiko a plecat acasă la opt, curând după cină. Baya a plecat şi ea la nouă şi jumătate.

1 a.m. Domnişoara Koike s-a dus sus să se culce, iar eu am rămas singură cu soţul meu. El moţăia încă de la căderea serii. După zece minute de la plecarea ei, m-am gândit însă că poate doar se preface. Zăcea în umbră, dar îl auzeam foindu-se şi mormăind. Pe furiş, am tras cu ochiul spre el şi am văzut că stătea cu ochii deschişi, exact cum îmi imaginasem. Se uita în direcţia mea, dar privirea lui trecea de mine. Părea că îşi aţintise privirea asupra florilor de liliac pe care le adusese Toshiko. Veioza era atât de acoperită, că lumina doar un colţ din încăpere; scăldate în lumina ei, destul de puternică cât să citeşti un ziar, erau florile de liliac, care străluceau nedesluşit. Părea să se uite ţintă la contururile lor palide, ca şi cum ar fi fost pierdut în gânduri. Mă deranja, într-un anumit fel. Ieri, când Toshiko îi spusese că sunt din grădina lui Madame Okada, mi-a trecut prin cap – deşi n-aş putea să spun de ce a făcut-o – că nu era cazul să fi menţionat lucrul acesta chiar atunci. Cred că el a auzit ce îi spusese. Şi chiar dacă nu a auzit, florile acelea sigur i-au amintit de tufişurile de liliac din grădina de la Sekidencho. Şi atunci trebuie să se fi gândit negreşit la căsuţa lui Toshiko şi la tot ce se întâmplase în noaptea aceea.

Poate că a fost doar imaginaţia mea, dar când am privit în

ochii lui m-am gândit că în adâncul lor inexpresiv pluteau fără doar şi poate aceleaşi gânduri. În grabă, am luat veioza din dreptul florilor.

7 a.m. Am scos vasul cu liliac din dormitor şi l-am înlocuit cu un bol de sticlă plin cu trandafiri.

1 p.m. Vizita doctorului Kodama. Temperatura a scăzut la 38.2°C. Tensiunea a crescut din nou: diastolică, 185, sistolică, 140. Ca s-o corecteze, i-a făcut o injecţie de Neohypotonine.

Astăzi, doctorul Kodama i-a testat din nou reflexul scrotal. Am ieşit după el şi l-am condus până la uşă, în încercarea de a-i cere câteva lămuriri. I-am spus că paralizia vezicii continua, aşa că de dimineaţă domnişoara Koike a trebuit din nou să folosească sonda; că soţul meu se enerva de fiecare dată când o folosea; că până şi cel mai neînsemnat lucru părea să-l enerveze, dar ceea ce îl irita cel mai tare era faptul că mâinile, picioarele şi gura nu îl slujeau după cum voia.

Doctorul Kodama a spus că îi va da nişte luminai ca să-l calmeze şi să fie sigur că va dormi.

Astăzi Toshiko nu s-a întors până la cinci după-amiază. Pe la ora zece am început să-l aud pe soţul meu sforăind – nu sforăitul acela anormal de alaltăieri, ci sforăitul lui obişnuit. După toate aparenţele, injecţia de luminai îşi făcuse deja efectul. Toshiko i-a privit faţa un moment şi a remarcat că într-adevăr părea să se odihnească liniştit. Curând după aceea, a plecat. A plecat şi Baya. Iar eu am trimis-o pe domnişoara Koike la culcare.

Pe la ora unsprezece a sunat telefonul. Era Kimura.

— Îmi pare rău că te deranjez la ora aceasta, a spus el. (I-o fi spus oare Toshiko că eram singură la ora aceea?) M-a întrebat cum îi mergea soţului meu. I-am spus, menţionând totodată că fusese sedat şi dormea liniştit.

— Aş putea să trec pe la voi o clipă? a întrebat el. „Pe la cine să treacă?” m-am întrebat eu.

— Da, dacă o să mă aştepţi în grădină până vin la uşa din spate, am răspuns eu foarte încet, cu gura lipită de telefon. Nu trebuie să suni la uşă. Dacă nu vin, înseamnă că nu pot şi te rog să te întorci acasă.

Cincisprezece minute mai târziu am auzit un sunet slab de paşi în grădină. Respiraţia zgomotoasă a soţului continua în acelaşi ritm. L-am primit pe Kimura pe uşa din spate şi am vorbit timp de jumătate de oră în camera menajerei. Când m-am întors la soţul meu, sforăia la fel de liniştit.

21 Aprilie

1 p.m. Vizita doctorului Kodama. Tensiunea diastolică 180, cea

sistolică 136. A coborât puţin, dar pericolul nu va trece până când tensiunea diastolică nu va ajunge la 170, cu o diferenţă de cel puţin cincizeci de unităţi între cele două valori. Temperatura, însă, a ajuns în cele din urmă la normal. În dimineaţa aceasta a reuşit să urineze, folosind plosca. Pofta de mâncare e bună; mănâncă tot ce îi dau, deşi în momentul de faţă e la regim, şi nu are voie decât mâncare uşoară.

La ora două l-am lăsat în grija domnişoarei Koike şi am urcat să mă culc. După ce am scris în jurnal, am dormit până la ora cinci. Când am coborât, Toshiko era acolo. La cinci şi treizeci de minute, cu jumătate de oră înainte de masă, i-am făcut altă injecţie de luminai. Doctorul Kodama ne-a sfătuit să-i facem injecţia la ora aceasta de fiecare dată, fiindcă îşi face efectul abia după patru sau cinci ore. Dar a avertizat-o pe domnişoara Koike să nu-i spună că era un sedativ; trebuia să-l lase să-şi închipuie că era ceva pentru tensiune.

La ora şase, când a văzut tava pentru cină, soţul meu a început să mormăie. Orice ar fi spus, a repetat-o de două sau trei ori. I-am dat nişte terci de orez cu linguriţa, dar el a mormăit din nou, ca şi cum ar fi vrut să-mi reţină mâna. M-am gândit că poate nu voia să-l servesc eu, aşa că a încercat Toshiko, şi apoi domnişoara Koike. Dar nu era vorba despre aşa ceva. Între timp, începusem să-l înţeleg. Oricât de incredibil ar fi părut, spunea „frip-tură”. Şi în timp ce mormăia mi-a aruncat o privire iute, o privire chemătoare, apoi a închis din nou ochii. Eu mi-am dat seama ce era în mintea lui, dar domnişoara Koike – şi Toshiko? – probabil că nu a văzut nimic. Am clătinat încet din cap, ca să-i spun că trebuia să aştepte, că nu trebuia să se gândească acum la un asemenea lucru. Mă întrebam dacă a înţeles. În orice caz, a lăsat-o baltă şi a deschis gura supus ca să soarbă terciul pe care i-l dădeam.

Toshiko a plecat la ora opt; Baya, la nouă. La zece, el a adormit şi a început să sforăie. Am trimis-o pe domnişoara Koike sus.

La ora unsprezece am auzit paşi în grădină. L-am primit pe Kimura pe uşa din spate şi l-am condus în camera menajerei. Aplecat la doisprezece. Sforăitul continua.

22 Aprilie

Nu au avut loc schimbări importante în starea lui. Tensiunea a crescut din nou puţin. Doarme destul de bine sub efectul sedativului, dar în timpul zilei mintea lui e întunecată şi e adesea nervos. Deşi doctorul Kodama a spus că are nevoie de cel puţin douăsprezece ore de somn, probabil că nu doarme mai mult de şase sau şapte ore. În restul timpului pare să moţăie. În tot acest

timp am observat din experienţă că nu doarme cu adevărat decât atunci când sforăie – dar în ultima vreme are momente când şi sforăitul lui pare suspect. Mâine, cu permisiunea doctorului, vom începe să-i dăm luminai de două ori pe zi: o dată dimineaţa şi o dată după-amiaza.

Toshiko şi Baya au plecat la ora obişnuită. La zece a început sforăitul. La unsprezece am auzit paşi în grădină.

23aprilie

A trecut aproape o săptămână de la atacul lui. La 9 a.m., în timp ce domnişoara Koike ducea tava pentru micul dejun înapoi în bucătărie, văzând că suntem singuri, a încercat să-mi vorbească.

— Jurnalul, jurnalul, spunea.

În comparaţie cu încercarea lui de ieri, cu „frip-tu-ra", cuvintele de astăzi păreau aproape clare. A repetat din nou cuvântul „jurnal". Era limpede că se gândea de mult la el.

— Vrei să scrii în jurnal? l-am întrebat eu. Dar e prea mult pentru tine!

A clătinat din cap.

— Nu? am întrebat eu. Nu vrei jurnalul, atunci?

— Jurnalul *tău*… a răspuns el.

— Al meu? am exclamat.

A încuviinţat, apoi a adăugat:

— Tu… ce faci… în legătură cu jurnalul tău?

M-am prefăcut supărată.

— Ştii foarte bine că nu am avut niciodată un jurnal.

El a zâmbit slab, apoi a încuviinţat, de parcă ar fi spus:

— Da, bineînţeles! înţeleg.

Era pentru prima dată când îmi zâmbea, chiar dacă fusese numai o urmă de zâmbet. Şi totuşi, zâmbetul lui fusese destul de ciudat.

Domnişoara Koike a luat şi ea micul dejun în camera de zi; s-a întors pe la ora zece. Apoi, fără niciun cuvânt, a început să-i pregătească injecţia de luminai.

— Ce-i asta? a întrebat el bănuitor. Nu i se făcuseră niciodată injecţii atât de dimineaţă.

— Tensiunea dumneavoastră este încă mare, i-a spus ea. Vă dau ceva ca să scadă.

Ora 1 p.m. Vizita doctorului Kodama. Pe la două şi jumătate, observând că soţul meu a început să sforăie, am urcat în birou. Când am coborât, la cinci, sforăitul încetase deja. După spusele domnişoarei Koike, dormise mai puţin de o oră; după care doar

moţăise. După cum se pare, nu se poate odihni bine în timpul zilei, în ciuda sedativului care i se administrează. După cină i-am făcut a doua injecţie.

La ora unsprezece fix am auzit paşi în grădină.

24 Aprilie

Aceasta este prima duminică de după atacul lui. Am avut doi sau trei vizitatori, dar nu i-am invitat înăuntru. Doctorul Kodama nu a venit să-l vadă. Nicio schimbare în starea lui.

Toshiko a venit pe la două, mult mai devreme decât de obicei. Obişnuia să vină târziu după-amiaza şi să stea numai câteva ore. Astăzi, în timp ce stătea lângă tatăl ei, care adormise, a spus:

— Credeam că ai o mulţime de musafiri.

În timp ce vorbea, îmi urmărea expresia. Văzând că nu îi răspund, a continuat:

— Mamă, nu ai nimic de cumpărat? De ce nu ieşi puţin la aer, dacă tot e duminică?

Era oare ideea ei? M-aş mira! Poate că el o rugase să-mi sugereze acest lucru. Bineînţeles că ar fi putut să mi-o spună el însuşi. Prefera oare s-o pună pe Toshiko în locul lui, sau acţiona ea singură, mânată de propriile bănuieli?... Dintr-odată, l-am şi văzut în hotelul nostru din Ōsaka, aşteptându-mă cu nerăbdare. Dar apoi mi-am venit în fire. Nu avea cum să mă aştepte acolo. Nu era posibil. Totuşi, gândul acesta nu m-a lăsat în pace. Era limpede că nu aveam timp să merg la Ōsaka. Nu puteam lipsi atât de mult, cel puţin nu până duminica viitoare.

Totuşi, mai aveam ceva în minte, aşa că i-am spus lui Toshiko că aveam de gând să ies şi să iau câteva lucruri din piaţa Nishiki.

— Mă întorc într-o oră, i-am spus.

Era ora trei când am ieşit din casă.

Am luat un taxi şi m-am grăbit să ajung pe strada Nishiki. Mai întâi trebuia să-mi justific ieşirea. Am cumpărat prăjituri din gluten, brânză de soia şi câteva legume. După aceea am mers pe Teramachi până la Sanjo şi am intrat la o papetărie de unde mi-am cumpărat zece coli mari de hârtie de orez şi o învelitoare de carton. I-am spus să le taie pe măsura jurnalului meu şi le-am împachetat cu atenţie; apoi le-am pus în sacoşă, sub legume. M-am îndreptat spre strada Kawaramachi, de unde am luat un taxi – dar nu trebuie să uit să menţionez că l-am sunat pe Kimura de la piaţă.

— Nu, nu plănuiam deloc să ies astăzi, mi-a zis el. Mi-a spus-o ezitant, de parcă se gândea că voi sugera să ne întâlnim. Dar am vorbit doar câteva minute.

Am ajuns acasă după ora patru (stătusem doar o oră), am

ascuns pachetul cu hârtie în spatele suportului pentru umbrele şi am dus sacoşa cu târguieli în bucătărie, la Baya. Soţul meu părea să doarmă, deşi nu sforăia.

Mă tot gândeam la întrebarea lui legată de jurnalul meu. De ce afirmase aşa ceva în public? Uitase, în starea lui de confuzie mintală, că nu trebuia să ştie nimic despre jurnalul meu? Sau oare voia să-mi comunice franc „nu mai văd niciun motiv ca să mă prefac”? Şi când am încercat să mă eschivez spunându-i că nu am avut niciodată un jurnal, zâmbetul acela ciudat nu însemna oare „nu mai face pe nevinovata”? oricum, era limpede că voia să ştie dacă scriu în continuare în jurnal. Data viitoare va vrea să-l vadă. De vreme ce nu-l mai poate citi fără ştirea mea, o să înceapă să insinueze că e nevoit să-mi ceară permisiunea. Trebuie să mă pregătesc pentru momentul în care o să mi-l ceară pe faţă.

Pot să-i arăt oricând doreşte paginile pe care le-am scris până la data de şaisprezece, luna aceasta. Dar nu trebuie să ştie niciodată ca nu m-am oprit acolo.

— Oricum mi-ai citit jurnalul pe furiş, îi voi spune, aşa că nu mai are rost să-l ascund. Uită-te în el cât vrei, deşi nu merită să ți-l arăt. După cum vei vedea, m-am oprit pe şaisprezece. De atunci, am fost prea ocupată ca să mai am timp să scriu – nu că aş fi făcut ceva despre care merita să scriu.

Dar v-a trebui să-i dovedesc într-un fel că după data de şaisprezece există numai pagini goale. Cu noua mea hârtie de orez, pot să împart caietul din punctul acela, să adaug un număr potrivit de foi albe şi să fac două volume.

Nu apucasem să-mi fac somnul de după-amiază, aşa că am urcat în birou să mă odihnesc măcar o oră. Când am coborât, la şase şi jumătate, am adus şi jurnalul şi l-am pus într-un sertar al bufetului din camera de zi. Toshiko a plecat după cină, la ora opt. La ora zece i-am spus domnişoarei Koike să urce la culcare. La unsprezece am auzit paşi în grădină.

25 Aprilie.

La miezul nopţii l-am condus şi am închis uşa de la bucătărie. Apoi am stat cam o oră în dormitor şi am ascultat cu atenţie. După ce m-am convins de faptul că soţul meu dormea, am intrat în camera de zi şi am început să-mi aranjez jurnalul. Când am terminat, am pus partea cu foile vechi înapoi în sertarul din bufet, iar pe cealaltă am luat-o sus şi am ascuns-o în spatele raftului cu cărţi. Era ora două când m-am întors în dormitor. El dormea în continuare.

Ora 1 p.m. Vizita doctorului Kodama. Nicio schimbare în mod deosebit. În ultimul timp, tensiunea lui a fluctuat în jurul valorii

de 180. Doctorul s-a încruntat şi a spus că era de dorit ca ea să mai coboare puţin. Ca de obicei, soţul meu nu a putut dormi în timpul zilei.

La ora unsprezece am auzit paşi în grădină.

28 *Aprilie*

La ora unsprezece, paşi în grădină…

29 *Aprilie*

La ora unsprezece, paşi în grădină…

30 *Aprilie*

1 p.m. Vizita doctorului Kodama. A spus că doctorul Noma ar trebui să revină cu o consultaţie la începutul săptămânii viitoare.

1 Mai

Aceasta a fost a doua duminică de după atac. Toshiko a sosit iar devreme, după cum mă aşteptam. A ascultat puţin şi, după ce s-a asigurat că tatăl ei dormea, m-a îndemnat în şoaptă să ies la cumpărături şi să iau puţin aer.

— Ar trebui? am şovăit eu.

— Tata e bine, m-a asigurat ea. A adormit chiar acum. Du-te, mamă, şi treci prin Sekidencho în drum spre casă. Am încălzit apa pentru baie.

Am ghicit că se ascundea ceva în spatele cuvintelor ei.

— Ei bine, aşa o să fac, dar numai pentru o oră sau două, am spus.

Era cam ora trei când am ieşit de acasă.

M-am dus direct în Sekidencho. Kimura era acolo. Mi-a spus că Toshiko îl sunase şi îi ceruse să vină şi să stea la ea două sau trei ore, cât timp îşi vizita tatăl. I-a spus că îi promisese lui Madame Okada, care îşi petrecea ziua la Wakayama, să aibă grijă de casă. Baia era rece ca gheaţa.

Au fost primele noastre ore tihnite din ultimele săptămâni. Totuşi ne simţeam neliniştiţi; nu ne puteam relaxa… La ora cinci l-am lăsat acolo şi m-am grăbit să fac cumpărăturile într-un magazin din apropiere. Mă temeam să nu se fi trezit soţul meu.

— Te-ai întors repede, a spus Toshiko. Când am întrebat-o cum se simţise tatăl ei, mi-a spus că dormise uimitor de bine – mai mult de trei ore. Sforăia şi acum, destul de tare.

— Fiica dumneavoastră a avut grijă de pacient, iar eu am ieşit să fac o baie, mi-a spus domnişoara Koike, iar faţa ei rozalie şi strălucitoare arăta de parcă ieşise chiar atunci din cadă. Aşadar fusese la baia publică! Nu am putut să nu mă gândesc că aici era mâna lui Toshiko. Bineînţeles că era rândul domnişoarei Koike să

facă baie; încălzisem baia noastră doar de două sau trei ori după atacul soţului meu, iar eu, Baya şi domnişoara Koike mergeam la baia publică o dată la două zile, după-amiaza. Toshiko ştia acest lucru când îmi spusese să ies. Era o neglijenţă din partea mea că nu mă gândisem singură. Cred că m-aş fi gândit – şi mi-aş fi amintit că baia domnişoarei Koike dura aproape o oră – dar când Toshiko a vorbit despre Sekidencho, inima mi-a tresăltat în piept şi mi-am uitat toate precauţiile.

Acum o făcusem lată, m-am gândit în timp ce urcam în birou ca să mă odihnesc.

Am luat jurnalul din ascunzătoarea din spatele cărţilor şi l-am examinat cu mare atenţie. Ar fi trebuit să-l sigilez cu bandă adezivă, dar nu-mi trecuse prin cap să fiu *chiar atât* de precaută. Prin urmare, nu aveam să aflu niciodată ce se întâmplase – dar mi-am spus că era doar imaginaţia mea. Lăsasem bănuielile să mă ducă prea departe. Cum ar fi putut cineva să ştie că îmi împărţisem jurnalul şi că ascunsesem partea aceasta sus? Gândurile acestea mi-au adus o oarecare uşurare.

Dar la opt, când Toshiko a plecat în Sekidencho, am început să mă frământ din nou. Am intrat în bucătărie şi am întrebat-o pe Baya dacă urcase cineva în birou după-amiază. M-a surprins când mi-a spus că urcase Toshiko. După cum se părea, domnişoara Koike plecase la cincisprezece minute după mine; apoi Toshiko urcase în birou. A coborât după câteva minute, şi s-a întors în dormitor.

— Părea să fi vorbit despre ceva cu stăpânul, a spus Baya.

— Credeam că a dormit, am spus eu.

— S-a trezit dintr-odată, mi-a spus ea, şi a adăugat că Toshiko urcase din nou mai târziu, dar zăbovise numai un moment în birou. Apoi domnişoara Koike se întorsese de la baie.

— Dar sforăia când am venit acasă, am obiectat eu.

— Nu a sforăit cât timp aţi fost plecată, a spus. A adormit chiar înainte să vă întoarceţi.

Am început să-mi dau seama că temerile mele nu erau chiar atât de neîntemeiate pe care crezusem. Poate că trebuia să încerc să refac traseul pe care îl parcursese astăzi Toshiko. La ora trei, după ce a reuşit să scape de mine, a trimis-o pe domnişoara Koike la baia publică. Apoi – nu se ştia dacă fusese sau nu ideea soţului meu – găsise jurnalul meu în vitrina din camera de zi şi i-l adusese. El a observat că se termina pe şaisprezece aprilie, şi i-a spus că trebuia să mai fie o parte undeva – pe aceea voia s-o vadă! apoi ea a scotocit în biblioteca din biroul lui, l-a găsit şi i l-a adus. Poate că i l-a citit cu voce tare. După care, l-a dus sus şi l-a pus înapoi în ascunzătoare. Domnişoara Koike s-a întors. El s-a

prefăcut că doarme. La cinci m-am întors şi eu.

Dar, presupunând că bănuielile mele erau corecte, cum mi-aş putea proteja jurnalul de acum înainte? Nu puteam renunţa la el din cauza unei singure neglijenţe. Totuşi, trebuia să mă asigur că nu se va mai întâmpla. De acum înainte nu voi mai scrie în birou, în timpul somnului de după-amiază. La miezul nopţii, după ce vor adormi amândoi, voi face un nou jurnal şi îl voi ascunde într-un loc cu adevărat sigur.

9 Iunie

Mi-am neglijat mult timp jurnalul. Nu l-am atins de pe întâi mai – cu o zi înainte de cel de-al doilea atac al soţului meu. Lucrul acesta s-a întâmplat, pe de o parte, din pricină că moartea lui neaşteptată m-a împovărat cu tot felul de datorii familiale; pe de altă parte, mi-am pierdut dorinţa – sau poate că ar trebui să spun interesul – de a continua. Motivul pentru „pierderea interesului" există şi acum, aşa că aceasta s-ar putea să fie ultima însemnare. Oricum, nu m-am hotărât încă să continui.

Simt că un astfel de jurnal, în care am reuşit să scriu luni întregi, merită să aibă o concluzie şi să nu rămână neterminat.

Şi nu doar pentru că „aşa trebuie". Cred că, odată ajunsă în punctul acesta, merită să privesc înapoi spre conflictul din viaţa noastră sexuală şi să-mi amintesc diferitele lui faze. Dacă îmi compar jurnalul cu al lui, aş putea înţelege ce s-a întâmplat cu adevărat. Apoi, mai sunt şi unele lucruri pe care am ezitat să le scriu cât timp el trăia. Mi-ar plăcea să le adaug ca pe un fel de post-scriptum, ca să închei această problemă.

După cum am spus, soţul meu a murit pe neaşteptate. Nu ştiu ora precisă, dar s-a întâmplat pe doi mai – probabil pe la ora trei a.m. Infirmiera lui, domnişoara Koike, dormea sus, iar Toshiko se întorsese în Sekidencho. Eu eram singura care avea grijă de el. La ora două, văzând că sforăia liniştit, m-am furişat în camera de zi şi am început să scriu în jurnal. Până atunci – din momentul în care se îmbolnăvise – obişnuiam să scriu după-amiaza. Urcam în birou ca să mă odihnesc şi profitam de ocazie ca să notez evenimentele din ziua precedentă. Dar duminică, 1 mai, am avut impresia că partea aceasta de jurnal, pe care o ascunsesem cu grijă, fusese citită de Toshiko şi de soţul meu. Am hotărât să-mi schimb obiceiul, să scriu noaptea târziu, şi să găsesc o nouă ascunzătoare. Totuşi, fiindcă nu m-am putut gândi la una mai bună, am lăsat jurnalul la locul lui obişnuit şi am coborât. În noaptea aceea, după ce Toshiko şi Baya au plecat, l-am luat cu mine şi l-am ascuns între faldurile chimonoului. Curând după aceea, domnişoara Koike s-a dus la culcare. Eram îngrijorată,

fiindcă nu-i găsisem un loc sigur. Aveam însă toată noaptea la dispoziţie ca să mă gândesc la o ascunzătoare; dacă era nevoie, puteam să-l strecor între scândurile rafturilor din dulapul care se afla în camera de zi.

La ora 2 a.m., pe 2 mai, m-am dus în camera de zi, am scos jurnalul şi am început să scriu. După câtva timp am realizat cu un fior că respiraţia soţului meu, atât de zgomotoasă înainte, nu se mai auzea de câteva minute. Între noi se afla un perete subţire, dar fusesem atât de absorbită, încât nu sesizasem tăcerea. Mi-am dat seama de ea după ce am scris următoarele cuvinte: „La miezul nopţii, după ce vor adormi amândoi, voi face un nou jurnal şi îl voi ascunde într-un loc cu adevărat sigur”.

Am lăsat stiloul şi am ascultat, cu urechile ciulite spre dormitor. Dar nu am auzit nimic, aşa că m-am ridicat, lăsând jurnalul pe masă, şi am intrat să-l văd. Zăcea pe spate, cu faţa în sus. (Aşa dormea el de obicei, cu faţa lui cenuşie şi goală – nu a mai purtat niciodată ochelarii după primul atac – la vedere. De obicei evitam să-l privesc.) Părea să doarmă liniştit. Era greu să-ţi dai seama, totuşi, fiindcă veioza era acoperită cu un abajur, iar capul lui se afla în umbră.

M-am aşezat un moment şi l-am privit din umbră. Dar părea ciudat de liniştit, atât de liniştit, încât am descoperit veioza şi i-am privit faţa la lumină. Atunci am văzut că ochii lui erau pe jumătate deschişi, aţintiţi într-o privire înţepenită şi piezişă. E mort, m-am gândit; şi când i-am atins mâna, am văzut că era rece. Ceasul arăta că era ora trei şi şapte minute. Doi mai. Cred că murise în somn, fără dureri. Timp de câteva momente, ca un laş care priveşte în adâncul unei prăpăstii, mi-am ţinut răsuflarea şi am privit faţa aceea cenuşie şi goală. Amintirea lunii noastre de miere mi-a revenit în minte. Apoi am acoperit din nou veioza.

A doua zi, atât doctorul Kodama, cât şi doctorul Noma au spus că nu se aşteptau să aibă un alt atac atât de curând. Până acum zece ani, au spus ei, majoritatea pacienţilor sufereau al doilea atac de anemie cerebrală după doi, trei, sau chiar şapte şi opt ani, în cazul celor mai puternici – şi cel de-al doilea era fatal de obicei. Acum, totuşi, mulţumită progresului făcut de medicină, acest lucru nu mai era adevărat. Unii oameni aveau unul sau două atacuri şi apoi îşi reveneau; unii supravieţuiau chiar şi după trei sau patru. În cazul soţului meu, a existat pericolul unei recăderi din cauză că el, spre deosebire de alţi oameni educaţi, a ignorat sfatul doctorului. Totuşi, nu îşi imaginau că se va întâmpla atât de repede. Nu avea încă şaizeci de ani; o dată ce şi-ar fi recăpătat sănătatea, nu contează cât de încet, ar fi trebuit să fie activ încă mulţi ani – mai mult de zece, dacă totul mergea bine. Era ceva cu

totul neaşteptat… Cel puţin aşa spuneau ei.

Bineînţeles că nu aveam de unde să ştiu dacă au fost sinceri cu mine, dar poate că au fost. Doctorii nu fac niciodată preziceri exacte cu privire la timpul care îi mai rămâne de trăit unui om. Cât despre mine, simţeam că totul se întâmplase, mai mult sau mai puţin, după cum mă aşteptasem. Nu a venit ca un şoc. Mi se întâmplă să greşesc; dar de data aceasta intuiseră bine. Îmi imaginez că aşa i s-a întâmplat şi lui Toshiko.

Acum vreau să recitesc jurnalele noastre şi să le compar, urmărind paşii care ne-au condus la această despărţire tragică. Adevărul este că mi-a spus că a început să ţină un jurnal cu mulţi ani în urmă, înainte de a ne căsători; poate că ar trebui să încep de acolo ca să pot studia relaţiile noastre de mai târziu. Dar nu sunt genul de persoană care să se ocupe de un asemenea proiect de cercetare. Ştiu că sunt teancuri de jurnale în dulapul din biroul lui, atât de sus, că nu poţi ajunge la ele fără scară; dar nu am răbdare să scotocesc prin caietele acelea vechi şi prăfuite. După cum mi-a spus chiar el, avea grijă să nu menţioneze nimic legat de viaţa noastră sexuală. În luna ianuarie a început să scrie despre acest subiect – şi numai despre el –, aşa că am început să mă întrec cu el, ţinând un jurnal al meu. Comparând notările ulterioare acelei date (şi umplând golurile cu ceea ce ştiam), ar trebui să pot să văd cum ne-am iubit, cum ne-am lăsat duşi de patimă, cum ne-am înşelat şi ademenit unul pe altul, până când unul din noi a fost doborât. Nu cred că va fi nevoie să mă întorc mai mult în timp.

În însemnarea din ziua de Anul Nou spune că eu sunt „ascunsă, secretoasă, reţinută şi neştiutoare, chipurile". Acest lucru este perfect adevărat. Pe scurt, a fost mult mai sincer decât mine. Trebuie să recunosc că jurnalul lui conţine foarte puţine neadevăruri. Totuşi are câteva. De exemplu, spune că „nu cred că o să-şi bage nasul în lucrurile personale ale soţului ei… Am hotărât să nu-mi mai bat capul". Am observat imediat că adevăratul lui scop era cel pe care îl recunoştea mai jos: „În taină, sper că îl va citi".

Faptul că a lăsat cheia la vedere înadins (în dimineaţa zilei de patru ianuarie) dovedeşte că voia să-i citesc jurnalul. Adevărul este că nu trebuia să se deranjeze ca să mă ispitească. Pe patru ianuarie eu am spus: „Nu îl voi citi niciodată. Nu am nici cea mai mică dorinţă de a-i pătrunde în gânduri, dincolo de limitele pe care mi le-am impus. Nu îmi place să-i las pe alţii să ştie ce se petrece în mintea mea şi nici să mă strecor eu într-a lor". Dar nu era totul adevărat – în afară de partea care spunea că „nu îmi place să-i las pe alţii să ştie ce se petrece în mintea mea". La puţin

timp de la căsătoria noastră, am dobândit obiceiul de a frunzări caietele lui secrete. Bineînţeles că ştiam „de mult de jurnalul acesta”. E o prostie să spui că „nici nu am visat să-l ating”.

În trecut, totuşi, el se concentra asupra unor probleme care erau pentru mine la fel de plicticoase ca şi cele academice. Aşa că am răsfoit din când în când paginile pe care le scria, mulţumindumă cu satisfacţia de a citi ceva scris de soţul meu, fără ştirea lui. Dar tocmai fiindcă hotărâse să „nu-şi mai bată capul cu el” am fost tentată să-l citesc pe cel mai recent. Şi am făcut-o chiar de a doua zi, în timp ce el era la plimbare, şi am descoperit că subiectul se schimbase. Totuşi, secretul nu l-am păstrat fiindcă aş fi „neştiutoare, chipurile”. O făceam fiindcă eram sigură că aşa şi-ar fi dorit şi el să mă port.

Cred că a fost sincer când m-a numit „iubita mea soţie”. Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin de dragostea lui. La început, şi eu l-am iubit cu patimă. Nu pot să neg că „am acceptat un bărbat total nepotrivit pentru mine”, nici că „uneori, doar simpla lui vedere mă dezgustă”. Dar asta nu înseamnă că nu l-am iubit. Fiindcă am avut parte de „o educaţie de modă veche, în stilul Kyōto”, m-am căsătorit cu el „fiindcă aşa au vrut părinţii mei şi fiindcă cu credeam că aşa trebuie să fie o căsătorie”. Nu am avut altă opţiune decât aceea de a-l iubi. Avea dreptate când spunea că pun mare preţ pe „moralitatea mea învechită”. Când am început să fiu dezgustată de el, mi-a fost ruşine de mine. Credeam că purtarea mea era inacceptabilă faţă de părinţii mei morţi şi faţă de el; cu cât îmi era mai silă de el, cu atât încercam să-l iubesc mai mult. Şi am reuşit. Condusă de foamea sexuală, nici nu puteam face altfel.

Pe vremea aceea, singurul meu regret era că nu mă satisfăcea pe deplin. Totuşi, în loc să-l acuz pe el de slăbiciune, mă simţeam ruşinată de apetitul meu desfrânat. Îmi părea rău că-şi pierdea vigoarea şi, departe de a-l învinui, încercam să fiu cu atât mai iubitoare. Dar din ianuarie a trebuit să-l privesc într-o nouă lumină. Încă nu îmi este limpede de ce a început să „scrie nestingherit”. A spus că era „mânat de frustrare, fiindcă nu am avut niciodată şansa de a discuta cu ea despre problemele noastre sexuale… impulsionat de extrema ei reticenţă – de «rafinamentul» ei, de «feminitatea» ei, de aşa-numita ei sfioşenie”. Dorea să le înlăture pe toate acestea – dar nu mai avea oare şi alte motive? Cred că avea, deşi nu pot găsi nicio menţiune clară în jurnalul lui. Poate că nu îşi înţelegea nici el adevăratele motive.

Oricum, am aflat că „talentele” mele într-un anumit domeniu „sunt împărtăşite de foarte puţine femei”. Dar apoi a spus: „Poate că nu trebuia să menţionez acest lucru. Măcar m-am pus pe mine

însumi într-o situaţie proastă". De ce a hotărât să-şi asume riscul? A spus că doar simplul gând îl făcea gelos, că se îngrijora de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă „afla şi alt bărbat". Totuşi a menţionat în mod deliberat acest lucru în jurnalul lui.

Am considerat această afirmaţie o dovadă a faptului că spera să-i ofer nişte motive ca să se îndoiască de mine. Şi mai târziu a scris: „Asemenea sentimente m-au excitat dintotdeauna; într-un fel, îmi sunt atât necesare, cât şi plăcute". (13 ianuarie). Dar eu înţelesesem acest lucru încă din ziua Anului Nou.

10 Iunie

Pe opt ianuarie am scris: „Soţul meu îmi displace cumplit, dar la fel de cumplită e şi dragostea pe care i-o port. Oricât m-ar scârbi, nu mă voi dărui niciodată altui bărbat".

Timp de douăzeci de ani m-am simţit obligată să-mi înăbuş nemulţumirea pe care o simţeam când eram cu soţul meu. Acesta este motivul pentru care mi-am îngăduit să scriu lucruri neplăcute despre el, în ciuda educaţiei stricte pe care am primit-o, de tip Kyoto. Mai mult, am început să înţeleg că îl puteam face fericit numai dacă îi provocam gelozia - şi aceasta era datoria unei „soţii model". Totuşi, am spus că „Soţul meu îmi displace cumplit" - şi am adăugat apoi,ca pe ceva neînsemnat: „Nu mă voi dărui niciodată altui bărbat". Poate că îl iubeam deja pe Kimura, fără să-mi dau seama. Tot ce am făcut – sfios şi pe căi ocolite – a fost să strecor nişte aluzii supărătoare. Şi am făcut-o fără tragere de inimă, dintr-un simţ al datoriei.

Dar sentimentele mele s-au schimbat când am citit nota lui de pe data de treisprezece: „Stimulat de gelozie, am reuşit s-o satisfac pe Ikuko... Vreau să mă facă să înnebunesc de gelozie... Nu că ar exista vreun pericol – cu cât mai mult, cu atât mai bine, de fapt".

Gândurile mele s-au întors dintr-odată la Kimura. Pe şapte, soţul meu scrisese: „Chiar dacă Ikuko îşi închipuie că nu face altceva decât să-i însoţească, cred că îl găseşte pe Kimura extrem de atrăgător". Acest lucru mi-a provocat dezgustul şi m-a făcut să gândesc că, orice ar fi spus, nu aş fi putut să fiu atât de imorală. Când a ajuns să-mi spună „cu cât mai mult, cu atât mai bine", am simţit că ceva s-a schimbat în inima mea. Nu ştiu dacă a spus-o fiindcă şi-a dat seama – înaintea mea – că îmi plăcea Kimura, sau dacă ceea ce a spus a început să-mi stârnească interesul. Chiar şi atunci când mi-am dat seama că mă îndrăgosteam de Kimura, am continuat să mă înşel singură, atât cât am putut, şi să-mi spun că o făceam fără tragere de inimă, de dragul soţului meu. Da, mă îndrăgostisem deja, dar continuam să mă amăgesc, spunându-mi că tot ce făceam era pur şi simplu să arăt puţin interes altui bărbat.

În prima noapte în care am leşinat (pe 28 ianuarie), nu mi-am mai putut justifica sentimentele faţă de Kimura în felul acesta; tot

ce am putut să fac a fost să-mi ascund suferinţa. Am dormit până în dimineaţa zilei de treizeci. „Bineînţeles că se poate preface”, a scris el. Nu mă prefăceam, deşi nu aş putea spune că am fost tot timpul inconştientă. Cred că avea dreptate să afirme că eram pe jumătate trează; dar dacă a fost doar „un murmur delirant” când am rostit numele lui Kimura, sau „un simplu subterfugiu”, eu aş spune că a fost ceva între amândouă. Este adevărat că „visam că fac dragoste cu Kimura”; dar chiar de atunci mi-am dat vag seama – doar vag – că îi rostisem numele. Ce ruşine! m-am gândit. Totuşi, chiar dacă eram foarte ruşinată că soţul meu auzise aşa ceva, *am simţit* că fusese foarte bine că se întâmplase.

Dar în noaptea următoare (pe treizeci), situaţia a fost diferită, chiar dacă el a spus: „A murmurat din nou numele lui Kimura – avea acelaşi vis, aceeaşi fantasmă, cum avusese şi înainte?” în noaptea aceea am făcut-o intenţionat. Nu pot spune că aveam un scop limpede – poate că, până la urmă, visam într-o oarecare măsură –, dar ameţeala aceea m-a ajutat să-mi liniştesc conştiinţa. „Poate ar trebui s-o interpretez ca pe un fel de batjocură?” s-a întrebat el. Poate că avea dreptate. Încercam să-i spun cât de mult îmi doream să fiu în braţele lui Kimura, nu într-ale lui, şi cât îmi doream ca el să ne ajute să fim împreună. Acesta era lucrul pe care voiam să-l înţeleagă.

Pe 14 februarie, Kimura i-a vorbit soţului meu despre aparatul Polaroid. „Dar de unde a ghicit că mi-ar plăcea să ştiu mai multe despre un asemenea aparat? Lucrul acesta mă depăşeşte”. M-a depăşit şi pe mine. Nu ghicisem că soţul meu voia să mă fotografieze în pielea goală. Chiar dacă aş fi ghicit, nu i-aş fi putut spune lui Kimura. Pe vremea aceea, el mă ducea în pat, beată, aproape în fiecare seară; dar nu apucasem niciodată să vorbesc cu el între patru ochi, şi cu atât mai puţin să-l informez despre viaţa noastră sexuală. Personal, o bănuiesc pe Toshiko. E singura care i-ar fi putut sugera aşa ceva.

Pe 9 februarie, ea ne-a cerut permisiunea de a se muta singură, în Sekidencho, spunând că voia un loc liniştit ca să poată învăţa. Nu a fost greu să-mi imaginez că un „loc liniştit” însemna un loc departe de dormitorul părinţilor ei. Cred că trăgea cu ochiul în fiecare noapte la spectacolul acela vulgar luminat – şi din cauza zgomotului sobei, nu i-am fi putut auzi paşii. Cred că l-a văzut pe soţul meu dezbrăcându-mă în pielea goală şi făcând tot felul de lucruri obscene. Şi cred că i-a vorbit lui Kimura despre cele văzute. Mai târziu, bănuielile mele s-au confirmat într-o oarecare măsură, dar ghicisem deja multe din ceea ce scrisese soţul meu pe paisprezece. Toshiko ştia probabil ce se întâmpla – şi i-a spus şi lui Kimura – chiar înaintea mea.

Dar de ce i-a vorbit Kimura soţului meu despre aparatul acela special, ca şi cum i-ar fi sugerat să mă fotografieze în pielea goală? Nu l-am întrebat încă, dar poate că încerca să se dea bine pe lângă el. În plus, probabil că sperase să vadă şi el fotografiile cândva. Ăsta ar fi putut fi principalul motiv. Cred că se aştepta ca soţul meu să treacă de la Polaroid la Zeiss Ikon şi să-l pună pe el să developeze.

Pe 19 februarie am scris: „Nu pot să-mi imaginez ce e în mintea lui Toshiko". Nu era chiar adevărat. După cum am spus, ştiam deja că îi spusese lui Kimura ce se petrecea în dormitorul nostru şi am realizat că şi ea îl iubea. De aceea mă „duşmănea în taină". E adevărat că era îngrijorată în privinţa sănătăţii mele, şi îl ura pe tatăl ei fiindcă mă „silea să-i satisfac poftele sexuale". Dar când a văzut că el mă apropia de Kimura şi că noi ne supuneam fanteziilor lui ciudate, a început să mă urască şi pe mine. Mi-am dat seama foarte repede de acest lucru. Toshiko e vicleană şi ştie că, „deşi e cu douăzeci de ani mai tânără, nu are un chip şi un trup la fel de atrăgătoare". Ştiind şi faptul că Kimura se îndrăgostise de mine, a hotărât să fie intermediarul nostru; apoi putea să plănuiască un aranjament în folosul ei, pe îndelete. Până aici, totul e limpede. Dar nu ştiu în ce măsură a lucrat împreună cu Kimura. De exemplu, nu cred că s-a mutat în Sekidencho doar ca să scape de acasă: faptul că Kimura locuia în apropiere trebuie să fi avut o legătură. A fost ideea lui sau a ei? El a spus că ea a făcut toate aranjamentele („eu am ascultat doar instrucţiunile ei") – dar mă întreb dacă era adevărat. Mă tem că nu am nici acum încredere în el.

În inima mea, eram la fel de geloasă pe Toshiko cum era şi ea pe mine. Dar încercam să nu las să se vadă şi să nu mă trădez nici în jurnal. Aceasta făcea parte din firea mea secretoasă; mai mult, o făceam fiindcă simţeam că îi sunt superioară, şi era amestecată şi mândria mea. În special, mă temeam că soţul meu s-ar fi putut gândi că aveam motive să fiu geloasă, că îl bănuiam pe Kimura că e interesat de ea. Soţul meu a scris: „Dacă aş fi în locul lui, şi ar trebui să spun care din ele mi se pare mai atrăgătoare, nu am nicio îndoială că aş alege-o pe mamă, în ciuda vârstei". Dar a adăugat: „Nu mă pot pronunţa în locul lui. Poate că încearcă să-şi îmbunătăţească şansele intrând în graţiile lui Ikuko".

Nu vreau să mă mai gândesc la lucrurile acestea. Voiam să-l fac să creadă că Kimura mă iubeşte la nebunie numai pe mine şi că de dragul meu e gata să facă orice sacrificiu. Altfel, gelozia lui s-ar fi diluat.

11 Iunie

Pe 27 februarie, soţul meu a spus: „Aveam dreptate, până la urmă! Ikuko are un jurnal… am avut unele indicii acum câteva zile”.

Sunt sigură că ştia de mult şi îl citea fără ştirea mea. Bineînţeles că am scris: „Nu o să fac greşeala de a-l lăsa să bănuiască ce pun la cale”. Dar minţeam. Voiam să îl citească. E adevărat că prin el voiam „să vorbesc cu mine însămi”, dar nu acesta era adevăratul motiv pentru care începusem să îl ţin. Faptul că eram atât de secretoasă – că foloseam hârtie de orez, că sigilam caietul şi toate celelalte – făcea parte din firea mea. Deşi mă ridiculiza, el era la fel de rău ca şi mine. Ştiam că ne citeam jurnalele unul altuia, şi totuşi puneam tot felul de bariere ca să transformăm totul în ceva cât mai greu şi mai nesigur. Preferam să trăim în îndoială. Nu îmi păsa de deranj, fiindcă era pe gustul amândurora.

Pe 10 aprilie am menţionat pentru prima dată boala lui. „Mă întreb dacă jurnalul soţului meu vorbeşte despre starea lui de sănătate… De o lună de zile, am observat că ceva nu merge bine.” De fapt, el a început să vorbească despre acest lucru de pe zece martie; dar cred că eu am observat chiar mai repede, deşi m-am prefăcut că nu ştiam nimic. Mă temeam să nu-l îngrijorez, mai ales din cauză că s-ar fi simţit obligat să renunţe la relaţiile sexuale. Nu că nu m-ar fi preocupat sănătatea lui, dar nevoia mea de a fi satisfăcută părea mult mai urgentă. Folosindu-l pe Kimura ca să-i stârnesc gelozia, am făcut tot ce-mi stătea în puteri ca să-l ajut să uite teama de moarte.

Însă în aprilie sentimentele mele au început să se schimbe. În martie scrisesem că apăram încă cu încăpăţânare „ultima linie”, şi am făcut tot ce-mi stătea în puteri ca să-l conving. De fapt, pe douăzeci şi cinci martie am renunţat să mai apăr linia aceea, „subţire ca o foaie de hârtie”. A doua zi am inventat o conversaţie inofensivă cu Kimura şi am scris-o în jurnal. Cred că era pe la începutul lui aprilie, pe patru sau pe cinci, când am luat o hotărâre importantă. Ademenită în imoralitate, mă scufundam din ce în ce mai jos, dar până atunci mă înşelasem singură, spunându-mi că nu puteam refuza dorinţele soţului meu. Îmi spuneam că mă port ca o soţie credincioasă, chiar şi din punctul de vedere al unei moralităţi demodate. Dar atunci am aruncat masca autoamăgirii şi am recunoscut sincer că eram îndrăgostită de Kimura.

Pe 10 aprilie am scris: „Nu este singurul care are probleme de sănătate. Nici eu nu mă simt prea bine”. Bineînţeles că nu eram deloc bolnavă – mă gândeam la altceva. E adevărat că, „atunci

când Toshiko avea zece ani, am început să scuip urme de sânge, şi doctorul m-a avertizat că erau simptome de tuberculoză". Dar din fericire „s-a dovedit a fi un caz blând", şi nu m-a mai necăjit niciodată. Cât despre declaraţiile mele că „într-o zi de februarie am scuipat un strop de sânge, ca şi înainte", că „mă simt istovită după-amiaza" şi că „adesea mă doare foarte rău pieptul", că de data aceasta mă temeam că „continuă să se agraveze" – acestea erau minciuni sfruntate. Încercam să-l ademenesc în umbra morţii. Voiam să creadă că mă jucam cu viaţa mea şi că trebuia să şi-o rişte şi el pe a lui.

Din clipa aceea, am scris în jurnal mânată de acest singur scop. Nu m-am mulţumit numai cu scrisul; de câteva ori, m-am prefăcut că am simptomele descrise. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să-l excit, să-l agit încontinuu, să-i fac tensiunea să crească din ce în ce mai mult. (Chiar şi după primul atac, am continuat să joc teatru ca să-l fac gelos.) Cu mult timp înainte, Kimura sugerase că soţul meu e pe marginea prăpastiei. Pentru mine – şi, fără îndoială, pentru Toshiko – părerea lui era mai importantă decât diagnosticul oricărui medic.

Dar de ce am ajuns să mă joc cu viaţa soţului meu? Cum de mi-a trecut prin cap un gând atât de îngrozitor? A fost din cauză că orice persoană, oricât de blândă, sfârşea prin a fi pervertită de presiunea constantă a minţii lui vicioase şi degenerate? Poate că undeva, în adâncul minţii mele, am fost întotdeauna capabilă de aşa ceva. E un lucru la care trebuie să mă gândesc. Totuşi simt că, până la urmă, am dreptul să afirm că i-am oferit fericirea pe care şi-o dorea.

Mai am încă multe bănuieli legate de Toshiko şi Kimura. A spus că ne-a găsit hotelul acela din Ōsaka – „printr-o prietenă sofisticată" – „fiindcă domnul Kimura m-a întrebat dacă nu ştiu un asemenea loc". Oare chiar aşa a fost? Poate că a folosit chiar ea hotelul acela cu cineva – poate că îl foloseşte şi acum.

Conform planului pe care şi l-a făcut Kimura, se va căsători cu Toshiko la sfârşitul perioadei de doliu. Ea va face sacrificiul acesta de dragul aparenţelor; şi vom locui toţi trei împreună. Aşa îmi spune el…

Observații

[←1]

Procedeu terapeutic, variantă a acupuncturii, prin utilizarea unor beţişoare din anumite plante care, după înfigerea în piele, sunt arse lent. (n.trad.)